

Kayıplarımızı istiyoruz

Kaybedilen yakınlarını aramak için yola çıkan Cumartesi Anneleri, **Galatasaray Lisesi** önünde buluşarak, kayıplarını sormaya devam ediyor.

206. haftada kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle, "**Failler belli kayıplar nerede?**" yazılı pankart açarak oturma eylemi yaptı. Eyleme Prof. Dr. **Büşra Ersanlı**, DTP İstanbul il ve ilçe

belediye başkan adayları, **ESP**, **EHP**, **SDP** temsilcileri ve **Partizan** da katıldı. Kayıp yakınları adına konuşan **Özgür Sevgi Göktaş**, JITEM mensubu itirafların adres gösterdikleri mezarların ve ölüm kuyularının açılmasını, "Bin operasyon yaptık" diyen **Mehmet Açar**, **Tansu Çiller** ve sorumluluğu bulunan bütün failerin yargılanması gerektiği-

ni belirtti. Göktaş, 1992 yılında gözaltında kaybedilen **Hasan Gülünay**'ın dosyasının da Ergenekon kapsamına alınmasını istedi.

Göktaş açıklamanın devamında dönemin Çalışma Bakanı **Moğultay**'ın tanıklık yapmasını, tüm bildiklerini kamuoyuyla paylaşmasını istedi. Göktaş, Cumartesi Anneleri olarak, tüm kayıpların akıbetleri açıklanana ve faileri yargılanana kadar susmayacaklarını, soru soracaklarını söyledi. **Sayfa 7**

Demokratik Halk İktidarı İçin

İşçi-köylü

umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: **37**

*20 Mart-2 Nisan 2009 *Fiyatı: 1.50 TL *ISSN: 1307-878X

Haklarımız için direnelim!

İşçi ve emekçilere krizin faturasını ödetme, Kürtleri teslim almaya çalışma, yerel seçimler gibi gündemlere kilitlenmiş olan egemen sınıflar, önümüzdeki süreçte saldırılarını daha geniş bir alana yayacaklarının sinyallerini vermeye başlamış durumdadır. Bunun içindir ki, sınıf çelişkilerinin tüm keskinliğiyle kendini hissettirmeye başladığı süreci iyi kavramak ve iyi hazırlanmak gibi bir zorunluluğumuz vardır. Toplumsal muhalefete ve tüm emek cephesine dönük saldırıları, en geniş kesimlere giderek örgütlediğimiz bir eylemlilik süreciyle geri püskürtebileceğimizin bilincinde olalım ve egemen sınıfların kapsamlı saldırılarının karşısına, kapsamlı direnişlerle dikilelim!

X MAKYA-ERKA işçisi yalnız değildir

Şu an açlık grevinde olan ve ilerleyen günlerde değişik eylem biçimlerini de gündemlerine alacaklarını belirterek direnişlerine devam eden **MAKYAL-ERKA** işçileri "**inancımızı, güvencimizi, direncimizi yitirmeden hak ettiğimizi, alınterimizin karşılığını almak için mücadelemiz devam edecek**" diyorlar.

Adana YDG'nin işçilerle yaptığı söyleşi sunuyoruz. **Sayfa 4**

X Açlıktan ölüyoruz ama onurumuzla...

Gaziosmanpaşa'ya bağlı Karadeniz Mahallesi Paşacıyırı'nda bulunan Meha Giyim'de çalışan 117 işçi **4 Mart 2009** tarihinde yakapaça kapı önüne konuldu. Krizden etkilenmediğini sandıkları işyerlerinin kapanmaması için ekonomik ve sosyal haklarından bir süreliğine feragat etmeyi dahi düşünen işçiler, işyerinin karşısında kurdukları çadırda haklarını alma kararlılığıyla direniyor. **Sayfa 5**

X Acılarımızın çığılığı..

26 Ocak 2008'de ilk dalgası başlatılan Ergenekon operasyonunun üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geçti. Bu süre zarfında yaratılan bilgi kirliliği içinde belki de en somut ve kanıtlanabilir olanı T. Kürdistan'daki "faili meçhul" cinayetler sunucu yaşamını yitirenlerin cesetlerinin bulunması olacaktır. Nitekim Tuncay Güney ve itiraflarının itirafları **Abdülkadir Aygan** net bir adres gösteriyordu; **BOTAŞ kuyuları...** **Sayfa 6**

Enternasyonal

KADIN ÜZERİNDEKİ BASKI DOĞAL DEĞİLDİR!

Kadın üzerindeki baskı "**doğal**" değildir; toplumun sömürülen ve sömürülenler olarak bölünmesine bağlıdır ve "**modern**" kapitalizm tarafından korunmakta ve sürdürülmektedir...

Herhangi bir toplumda büyürken yaşam tarzımızın, düşüncelerimizin, alışkın olduğumuz günlük ilişkilerimizin "**doğal**" olduğunu veya genellikle öğretilmiş gibi tanrı veya diğer doğaüstü güçler tarafından düzenlendiğini düşünmek kolaydır. Belki de insanların bu şekilde en çok düşündükleri ve ailelerinde en çok gördükleri konu kadın-erkek ilişkileridir.

Fakat tanrının belirlediği veya biyolojik açıdan değişmeyen, değişemeyen doğal bir düzen mevcut değildir. Ailenin tarihi de "insan doğası"nda olduğu gibi sürekli bir değişim içindedir.

Sayfa 12

Sınıf çelişkileri derinleşiyor

Yerel seçimlerle ilgili gündemin sonuna doğru yaklaştığımız şu günlerde "**seçimlerden sonra ne/neler olacak?**" sorusu daha sık sorulmaya başlandı. Hem egemenler hem de emekçi kesimler açısından geçerli olan bu sorunun henüz çok net bir cevabı yoksa da, tüm göstergeler, egemen sınıfların emekçiler cephesine dönük daha kapsamlı saldırılarını hazırlığında olduklarına işaret ediyor.

Emekçilerin üzerine, bahar ayı boyunca dağlardan eksik olmayan ve ha bire düşmeye devam eden çığ benzetmesinde olduğu gibi, daha bir ezerek düşen krizle ilgili gelişmeler, kuşkusuz bizleri en yakından ilgilendiren gelişmelerin başında gelmeyi sürdürüyor.

Krizle dair yaşanan yıkımın "henüz başında" olduğu söylemleri artık daha yüksek

sesle dillendiriliyor, emekçilere sanki "**bu daha ne ki, esas fırtına seçimlerden sonraki günlerde kopacak**" denmeye çalışılıyor.

Yani, emekçi yığınların büyük emeklerle elde ettiği, kazanılmış tüm hakların gasp edilmesine dönük süreç hızla işletiliyor, emekçilerin insanca yaşam hakkına dair ne varsa siliş-süpürülmeye çalışılıyor.

Görünen o ki, kriz bahaneli saldırılar önümüzdeki dönemde daha da artacak. Bu artışa dönük en somut işareti ise, ara verilen IMF görüşmelerinde "**ilerleme**" kaydedildiği yönlü açıklamalardan okumak mümkün. Çünkü IMF ile yapılan her "**uzlaşmanın**", emekçilerin haklarının daha yoğun gasp edilmesi anlamına geldiği bilinmektedir. **Sayfa 3**

İşçi-köylü'den

Yoğun gündemler yoğun çalışma temposu

Sayfa 2

Sınıfsal yaklaşım

Newroz'la final, Newroz'la başlangıç

Sayfa 3

Emekçinin gündemi

Sınıf mücadelesi ve demokratik kitle örgütleri...

Sayfa 4

Pusula

Devrimci çalışmalarımızın merkezinde kitleler olmalıdır!

Sayfa 11

Evrensel bakış

"Cellatlar" ve "Papazlar"

Sayfa 13

İLERİCİ, DEMOKRAT, DEVRİMCİ ADAYLARI DESTEKLİYORUZ

**Bütün sözlerimizin
arkasında
duracağız!**

2008 Festival

- Dursun Ali Akçay'ı neden destekliyorsunuz?

Çalışma ekibinden Murat; Mahallemiz devrimci bir gelenekten gelmektedir. Bu sebepten dolayı bölgesel olarak öne çıkmaktadır. Bu açıdan muhtarlık seçimleri çok önemlidir. Siyasi tutumu, anlayışı ve ilkeleleriyle mahalle halkını kucaklayabilecek bir anlayışa sahip olduğundan dolayı Akçay'ı destekliyorum.

- Mahallenin bölünmesi ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

- Mahallemiz Alevilerin yoğun yaşadığı bir bölge, siyasi konum itibari ile de 1977'den beri bölünmek isteniyordu. Kumarhane, madde bağımlılığı vb. ile insanları yozlaştırarak mahalleyi bölmeye çalışmışlardır. Fakat başarılı olamamışlardır. Yakın süreçte de Kent- sel Dönüşüm adı altında başlatmış oldukları böl- par- çala-yönet politikasıyla hareket etmektedirler. Bunlara ve benzeri birçok soruna karşı koyabilmemiz için birlikte hareket etmemiz gerektiği düşüncesindeyim. Bunu da yapabilmem için pratik yolları halk meclisleri, sokak temsilcileri, yöre dernekleri ve demokratik kurumların birlikte hareket ederek halkın bilinç seviyesini yükseltmektir. Bugünkü süreçte şunu net olarak görmekteyiz ki; mahallemize yönelik saldırıların yoğunlaştığı ve halkın ilerici ve demokrat insanlarla karşı karşıya gelmesini isteyen bir anlayışla karşı karşıyayız. Bunu yıkmamanın en önemli adımlarından biri halkın birlikte hareket etmesidir.

**- Siz de Dursun Ali Akçay'ın çalışma ekibinden-
siniz. Şu ana kadarki çalışmalarınızdan bize biraz
bahsedersiniz?**

- Ben muhtar adayları içinde isimlerin üzerinde durulmaması gerektiğini düşünmekteyim. Ben Dursun Ali Akçay'ın anlayış temelini benimsediğimden dolayı bu çalışma grubuna dâhil oldum. Gitmiş olduğumuz ev ziyaretlerinde düşüncelerimizi ve anlayışımızı anlattık, gittiğimiz evlerde bizi çok güzel bir şekilde karşıladılar. Bizlere mahalle sorunlarından bahsettiler. Yeni bir anlayışın olması gerektiğini ve rantın artık bitirilip, yeni, dürüst ve şeffaf bir anlayışın gelmesi gerektiğini söylediler. Ve bu anlayışı ve şeffaflığı bizde gördüklerini söylediler. Yine bu anlayışı bütün mahalle halkına anlatabilmek için bütün evlere tek tek gidilerek broşürlerimizi dağıttık. Bütün sokaklara ve caddeye adayımızı tanıtan pankart ve afişlerimizi yaptık. 30 Mart sabahı broşürlerle vermiş olduğumuz bütün sözlerin arkasında olacağımızı çalışmalarımızla göstereceğiz.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

Başsağlığı

Bir dönem Özgür Gelecek dergisinde çalışan, daha sonra gazetemizin okuru olan, dostumuz, yoldaşımız **Nuran ablamız** yakalandığı kanser hastalığı sonucu 14 Mart günü akşam saatlerinde aramızdan ayrıldı. Yaşama tutkun olan ve son ana kadar yüzünde gülücükler eksilmeyen Nuran ablamızı, yoldaşımızı kaybetmenin acısını yaşarken, ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

**Seni unutmayacağız Nuran abla
(Gazi Mahallesi İK okurları)**

Aşık Veysel Mahallesi muhtar adayı Dursun Ali Akçay;

1 Mayıs Mahallesi İK okurları olarak desteklediğimiz muhtar adayı Dursun Ali Akçay, Partizan ve çalışma ekibindeki arkadaşlarımızdan yerel seçimlere dair görüş aldık.

- Öncelikle bize biraz kendinizi tanıtır mısınız?

Dursun Ali Akçay; 1966 yılında Erzincan Tercan'da doğdum. Evli ve iki çocuk babasıyım. Uzun yıllardır mahallemizde ikamet etmekteyim.

- Muhtarlığa niçin aday oldunuz, aday olmanızdaki etmenler nelerdir?

- Mahallemizde köklü ve biriken sorunların çözümünde rol almak için aday oldum. Mahallemizin konumu gereği siyasi atmosferinin yoğun olduğunu bilmekteyim. Ve bunun yanında gençliğimizin çeteleştirilmeye çalışıldığını görüyoruz. Bugüne kadar diğer muhtar ve muhtar adaylarının bu sorunları çözemeyeceğine inandığım ve sorunları çözebilecek gücü kendimde ve birlikte çalışma yürüttüğüm arkadaşlarımda gördüğüm için muhtarlığa aday oldum.

- Mahallede yaşanan sorunlar nelerdir?

- Mahallede gençliğe yönelik sosyal ve kültürel alanların olmaması ve işsizliğin yaratmış olduğu sıkıntılardan kaynaklı gençlik yalnızlaşmakta, apolitikleşmektedir. Mahallemizden geçmekte olan yüksek gerilim hatları bir tehlike oluşturmaktadır. Bunun dışında yine tapu, iskân ve alt yapı sorunları bulunmaktadır.

- 1 Mayıs Mahallesi'nin bölünmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Mahallemizin bölünmesinin birçok nedeni var. Fakat en önemlisi Kentsel Dönüşüm dedikleri yıkım politikasıdır. Bu mesele aslında mahallemizin en önemli sorunudur. Bu konuda ciddi çalışmalar yapıлып, halkın bilinçlendirilmesi gerekiyor.

- Bu sorunların çözümü konusunda neler yapacaksınız?

- Bunların tümü mahalle halkı-

nın en önemli sorunlarıdır. Bizzat halkın kendisinin bu süreçte müdahale edeceği mekanizmaları yaratmak gerekiyor. Kendisini ifade edebildiği, sorunlarına sahip çıkabildiği, şeffaf ve denetime açık bir mahalle meclisi oluşturmak esas çalışmamızı oluşturacaktır. Böyle bir yönetim sorunlarımızın önemli bir kısmını çözebileceğimize inanıyorum.

1 Mayıs Mahallesi Partizan; "Akçay'ı destekliyoruz!"

- Partizan olarak neden Dursun Ali Akçay'ı destekleme kararı aldınız?

1 Mayıs Mahallesi Partizan; Partizan olarak kendi anlayışımız çerçevesinde yerel seçimleri gündemimize alarak, bulunduğumuz mahallede muhtarlık seçimlerine ilişkin hazırlıklar yaptık. Muhtarlık seçimlerine yoğunlaşmamızın nedeni mahallemizde yaşanan sorunların çözümünde önemli bir işlevi olacağını düşündüğümüzdür.

Yaşadığımız sorunların en önemli nedeni halkın yaşamında dayanışma kültürünün zayıflamasıdır. Bunun dışında Kentsel Dönüşüm politikası adı altında, mahallemizin dörde bölünerek yıkım politikasının adım adım hayata geçirilmeye başlanmasıdır. Şimdiye kadar yeteri kadar anlatılmamasından kaynaklı da bu dönemde mahallemizin tüm parçalarında muhtarlık seçimlerini düşünkünden daha fazla önemsiyoruz. **Muhtarlığı kendi çapında mahallede bulunan yöre dernekleri, demokratik kurumlar, sokak temsilcileri vb. bir araya getirerek halkın çıkarları ekse-**

ninde bir mevzi oluşturması gerekir. Halkın denetimine ve katılımına açık bir muhtarlık anlayışı ile yola çıktık.

- Aşık Veysel Mahallesi dışında çalışmalarınız var mı?

- 1 Mayıs Mahallesi'nin tamamında çalışmalarımız var. Diğer üç mahallede de desteklediğimiz, çalışmalarını yürüttüğümüz adaylar bulunmaktadır.

- 1 Mayıs Mahallesi'nde desteklemediğiniz diğer muhtar adaylarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Öncelikle belirtmemiz gereken, diğer adaylar da halk safarında değerlendirdiğimiz insanlardır. Bu adayların bir kısmı ile mahalle meclisi etrafında birleşmeye dönük çalışmalarımız oldu. Fakat bu arkadaşların yörecilik temelinde meseleye yaklaşıtlarını düşünüyoruz. Bu yaklaşım, mahalle halkının birlik ve dayanışmasını baltalamaktadır. Yaklaşık 8000 seçmenin olduğu Aşık Vey-

Ayrıca mahallemizin bölünen diğer yerlerindeki seçilecek muhtarlarla ortak bir çalışma yürütüp mahallemizin sorunlarına karşı ortak bir duruş ortaya koymak gerekiyor. Bu şekilde resmi olarak gerçekleştirilen bölünmenin önüne geçilebilir.

- Nasıl bir çalışma yürütüyorsunuz?

- Ev ziyaretleri ve toplantılar düzenleyerek, kendi düşüncelerimizi, muhtarlığa bakış açımızı ve anlayışımızı anlatıyoruz. Olumlu eleştiriler alıyoruz. Çalışmalarımız artan bir tempo ile devam ediyor. Yaptığımız bu çalışmalarda kültürel ve sosyal etkinlik beklentileri oldukça öne çıkıyor. Ayrıca broşür, afiş, pankart çalışmalarımız sürekli olarak devam ediyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde seçim büromuzda kadın sorununu işleyen bir etkinlik gerçekleştirdik.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- 1 Mayıs Mahallesi halkının, seçimlerde desteğini ve oylarını istiyorum. Sizlere de gazetenede bana yer ayırdığınız için teşekkür ediyorum.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

sel Mahallesi'nde Dursun Ali Akçay'ın dışında 6 adayın daha olması bunun göstergesidir. Seçimi kazandığımız durumda diğer adayların da mahalle meclisi içerisinde yer almaları için çaba içerisine gireceğiz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Çok önemseydiğimiz bir sorun daha var. Bazı unsurlar Partizan olarak seçim sürecine dâhil olmamız karşısında "bunlar teröristtir" vb. anti-propaganda yapıyorlar. Bizim tüm iyi niyetli çabalarımıza rağmen bazı muhtar adayları da bu unsurların aynı dili kullanarak bu oyuna dâhil oluyor. Ancak 1 Mayıs Mahallesi halkı Partizancıları iyi tanımaktadır. Mahalle kuruluş yıllarından beri emeğimizin olduğu, bedel ödediğimiz bir mahalledir. Bu tarz propagandalar ile çalışmalarımızı baltalamaya girişimleri boş çabalarlardır.

Son olarak 1 Mayıs Mahallesi halkı oylarını ve desteğini hemşericilik, bölgecilik gibi feodal bağlar üzerinden değil oturdukları mahallenin ortak çıkarlarını düşünerek vermelidir. 1 Mayıs Mahallesi halkı din, dil, ırk, cinsiyet ayrımı yapmadan birlikte yönetebileceğimiz, denetleyebileceğimiz, hesap sorabileceğimiz bir muhtarlık anlayışı için Dursun Ali Akçay'ı desteklemelidir.

İşçi-köylü'den

Yoğun gündemler, yoğun çalışma temposu

Mart ayının yüklü gündemlerini adım adım geride bırakırken yerel seçimler öncesi son viraja girilmiş bulunuluyor.

8 Mart'ta birçok bölgede ve ilde alanlara çıkarak taleplerini haykıran emekçi kadınların direniş bayrağı 12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde geçmiş yıllara oranla artan bir katılımla gerçekleşen anmaya taşındı. 16 Mart Halepçe ile giderek ısınan Mart ayının kuşkusuz seçimler öncesi en kritik gündemi 21 Mart Newroz olacak. 29 Mart'a bedelini ağır bir şekilde ödedikleri dört yıllık bir tecrübe ile yaklaşan Kürt ulusu, buradan çıkardığı sonuçları sandığa yansıtacak. Sokak ortasında kolları kırılan, operasyonlara ve dozu giderek artan askeri yöntemlerle imha edilmeye çalışılan, Meclis'te Kürtçe konuştuğu için linç edilmek istenen ve en küçük demokratik talebi şiddet ve işkence ile karşılık bulan Kürt ulusunun tüm bunların hesabını sandıkta soracağı açıktır.

Yerel seçimlerin T. Kürdistanı sathında AKP ile DTP arasında esaslı bir çarpışmaya sahne olacağı ve bu atmosfer içinde yakılacak Newroz ateşinin önümüzdeki dönem için önemli bir veri olacağı doğrudur.

Düzen partilerinin seçim mitingleri gazeteleri ve televizyon ekranlarını kaplarken bir süre öncesine kadar bu tabloda kendine çok az yer bulabilen işsizlik gerçeği artık saklanamayacak bir boyuta ulaşmış durumda. Çeşitli uzmanların işsizlik, üretim ve istihdam yönüyle yaptığı açıklamaları düne kadar yalanlayan AKP hükümeti, dağ gibi yükselen ve artık görmezden gelinmeyecek bir hal alan işsizliği, resmi düzeyde kabul etmek zorunda kaldı. Merkez Bankası'nın rakamlarda oynama yaparak açıkladığı araştırma sonuçları bile dehşet verici bir manzarayı gözler önüne seriyor. Milyonlarca insan işsizlikle boğuşurken, işsizlik ordusu her gün binlerce insanın katılımı ile istikrarlı bir şekilde büyüyor. 2009 yılını katırlık bir yol olarak tespit eden ekonomistler krizden çıkışın en iyimser tahminle 2010 yılında olacağını açıklamış durumdadır. Ülkemizde 3 milyonu bulan işsiz sayısı, emperyalist-kapitalist ülkelerde de hızla artmaktadır. Uluslararası Sendikalar Birliği ITUC, Şubat ayında yaptığı bir araştırmanın sonucu olarak önümüzdeki 11 ay içinde 50 milyon emekçinin daha işsiz kalacağını ve 200 milyon kişinin de daha mutlak yoksulluğa kayacağını açıkladı. Ve "bununla birlikte soysal bir saatli bombanın çalışmaya başladığını" da ekledi. Öyle ki Fransa, 1975 yılından bu yana en vahim dönemini yaşıyor. Ülkede Aralık ayı itibarıyla işsizlik 45 bin kişi artarak 2 milyon 68 bin 500 kişi olarak açıklanıyor. Çin'de yaklaşık 20 milyon göçmen işçi işini kaybetti. Latin Amerika'da ise durum bundan çok farklı değil. İşsizlik 2003 yılından beri ilk kez bu boyuta tırmanmış. 8.3 artış göstermiştir. Depremün üssü ABD'de ise işsiz sayısı 11 milyona ulaşmış durumdadır. Ve sadece 2008 yılında işini kaybedenlerin sayısı 2.6 milyondur. Emperyalist-kapitalist ülkelerde de sayının bunlarla sınırlı kalmayaacağı, artacağı bilinen bir gerçektir. Çünkü yukarıda çizdiğimiz tablonun ülkemizdeki yansımaları çok daha ağır olmaktadır. 3 milyonu aşan işsizler ve 1 milyon YTL olarak açıklanan yoksulluk sınırı bu gerçekçi işarettir. İşsizlikte dünya üçüncülüğünü kazanan ülkemiz birinciliğe doğru hızlı adımlarla yürüyor.

Resmi kurumlar da dahil olmak üzere geniş bir kesim tarafından kabul edilen genel kanı 29 Mart'tan sonra bu tablonun daha ağır bir hal alacağı yönündedir. Yerel seçimler AKP hükümeti açısından ciddi bir rövanş anlamına gelmektedir. Genel seçimlerde sağlanan güven oylamasının yinelenmesi anlamına da gelen yerel seçimlerin ülkemiz ve dünyadaki gelişmeler düşünüldüğünde neden bu denli önemli olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Yerel seçimler öncesi elindeki silahların tümünü kitlelerin gerçek gündemlerinden uzaklaşması için kullanan devlet, Ergenekon'un son dalgasının zamanlamasını da yine bu hedeften hareketle belirlemiştir.

Birçok ilde dağıtılan yardımlarla vb. güven toplama çalışmaları AKP hükümeti, susuz köylere çamaşır makinesi, yoksul köylere buzdolabı dağıtarak halkla adeta alay etmektedir. Seçim turlarında kriz ve işsizlik konularına girmeyen "iktidar" ve "muhafefet" partileri birbirlerinin hile ve yolsuzluklarını açık ederek aslında kendi gerçekliklerini de gözler önüne sermektedir.

Dünyada ve ülkemizde böylesi yoğun gündemlerle Mart ayının ilk günlerini geçiriyoruz. Tarihsel anlamı büyük olan 8 Mart buluşmasının ardından en az onun kadar önemli gündemler bizleri bekliyor.

Sınıf çelişkileri derinleşiyor, dış dış mücadeleler artık kaçınılmaz!

Yerel seçimlerle ilgili gündemin sonuna doğru yaklaştığımız şu günlerde, “**seçimlerden sonra ne/neler olacak?**” sorusu daha sık sorulmaya başlandı. Hem egemenler hem de emekçi kesimler açısından geçerli olan bu sorunun henüz çok net bir cevabı yoksa da, tüm göstergeler, egemen sınıfların emekçiler cephesine dönük daha kapsamlı saldırıların hazırlığında olduklarına işaret ediyor.

Emekçilerin üzerine, bahar ayı boyunca dağlardan eksik olmayan ve ha bire düşmeye devam eden çığ benzetmesinde olduğu gibi, daha bir ezerek düşen krizle ilgili gelişmeler, kuşkusuz emekçileri en yakından ilgilendiren gelişmelerin başında gelmeyi sürdürüyor.

Krizde dair yaşanan yıkımın “henüz başında” olunduğu söylemleri artık daha yüksek sesle dillendiriliyor, emekçilere sanki “**bu daha ne ki, esas fırtına seçimlerden sonraki günlerde kopacak**” denmeye çalışılıyor.

Yani, emekçi yığınların büyük emeklerle elde ettiği kazanılmış tüm hakların gasp edilmesine dönük süreç hızla işletiliyor, emekçilerin insanca yaşam hakkına dair ne varsa silip-süpürülmeye çalışılıyor.

IMF İLE “UZLAŞMA” YAKIN

Görünen o ki, kriz bahaneli saldırılar önümüzdeki dönemde daha da artacak. Bu artışa dönük en somut işareti ise, ara verilen IMF görüşmelerinde “ilerleme” kaydedildiği yönü açıklamalardan okumak mümkün. Çünkü IMF ile yapılan her “uzlaşmanın”, emekçilerin haklarının daha yoğun gasp edilmesi anlamına geldiği bilinmekte.

IMF ile “uzlaşmaya” az kaldığı yönlü resmi açıklamaların ise, krizin faturasını emekçi yığınlarına çıkarmaktaki “kararlı” tutumlarını sürdüren TÜSİAD bünyesindeki sermaye gruplarının, IMF ile yapılması planlanan anlaşmanın uzamasından duydukları kaygının, artık iyice su yüzüne çıktığı günlerde yapılması ise ayrı bir konu.

Açıklamanın zamanlamasına bakarak söyleyebilirsek olursak, bunun seçimlere az bir zaman kaldığı döneme denk gelmesi, daha da bir “an-

lam ve önem” taşıyor.

Bu “anlam ve önem” ise, seçimlerden sonra ne/neler olacak sorusunun cevabını da içinde barındırıyor.

Seçim atmosferinin, buna bağlı olarak da oy kaygısının ortadan kalkması ile birlikte, yerel seçimlerden “güven oyu” olarak çıkacağına hesaplarını yapan hükümet, IMF politikalarını, daha doğrusu emperyalist patentli ekonomi (siyasal) politikaları hayata geçirmede elinin rahatlayacağı düşüncesiyle hareket etmekte ve bilinçli olarak sürüncemede bırakılan IMF anlaşmasını, bir an önce imzalayarak, hemen seçimlerden sonra hayata geçirmenin planlarını yapmaktadır.

IMF'nin, kimi koşullarında geri adım attığı söylemlerine gelince, böyle bir geri adım varsa da, sermayenin çıkarlarıyla örtüşen ya da hükümete seçimlere kadar zaman vermek amacıyla yapılan erteleme adına bir geri adım dan öte olması düşünülemez.

IMF ile ilişkileri “toz pembe” bir tablo içinde ele alan açıklamaların aynı zamanda, TC egemen sınıflarının ABD emperyalizminin temsilcileriyle yaptıkları karşılıklı görüşmelerin hemen akabine denk gelmesi ise, emperyalist politikaların bölgede hayata geçirilmesine dönük üstlenilen yeni görevlerle ve bu yönlü vaatlerle de açıklanabilir.

KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNDE BİR KEZ DAHA TESLİMİYET POLİTİKASI

Öyle görünüyor ki, ülke gündemine damgasını vuran tüm gelişmelerin gerçek şekli seçimlerden sonra daha da netleşecek. Aslında bizce büyük ölçüde malum olan bu netleşme, sadece krizle ilgili gelişmelerde değil, kaçınılmaz olarak, bölge konjonktürüne uygun yeni bir siyasal şekilleniş yaratma yönlü girişimlerde de kendini gösterecek. Bu girişimlere damgasını vuran başlıca gelişmeyi ise, Kürt sorununa dönük yaklaşımlarda ve bu yaklaşımların ürünü olarak ortaya atılan bir dizi iddia ve pratikte görmekteyiz.

Kürt sorunu özgülünde, egemen sınıflar cephesinden gündeme getirilen bir dizi girişimden birini ise “eve dönüş” projesi oluşturmayı sürdürüyor. PKK'yi silahsızlandırma, özde ise Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni teslimiyete zorlama olarak özetlenebilecek bu girişime dönük bir dizi faaliyetin gündeme geldiği biliniyor. Kürt Özerk Yönetiminin de dahil edildiği bir süreç işletiliyor.

TC egemen sınıflarının temsilcilerinden Abdullah Gül'ün Tahrana ziyaretinde gerçekleştirilen “**Kürt meselesinde iyi şeyler olacak**” açıklaması, Kürt meselesinin Türkiye egemen sınıflarının başlıca gündemlerinden biri olmayı koruduğunu gösteriyor. Bu “iyi şeyler”den kast edilen ne olduğuna dair ayrıntılı bir açıklama yapılmaması da, Genel Kurmay'ın da yeşil ışık yakacağı bir takım görüşmelerin söz konusu olması, önümüzdeki sürecin Kürt meselesinde yeni gelişmelere gebe olduğuna işaret etmekte.

“Kürt sorununu şiddet ortamından arındırma” olarak getirilen, ancak yukarıda da vurgulandığı gibi, özü teslimiyeti dayandırmaktan başka bir anlam taşımayan bu girişimlerde belirleyici olacak olan, hiç kuşku yok ki, Kürt Ulusal

Kurtuluş Mücadelesi cephesi ve buradan takınılacak tavır olacaktır.

Bugüne kadar yürütülen mücadeleye bakarak söylenecek olursa, Kürt halkı, TC egemen sınıfları tarafından onlarca yıldır hayata geçirilen imha-inkâr-asimilasyon saldırılarına karşı giriştiği mücadelede, binlerce şehit vererek yarattığı direniş geleneğinin her kimden/kim-

lerden gelirse gelsin, elinden alınmasına ve teslimiyetin dayatılmasına izin vermemelidir.

TC egemen sınıflarının “eve dönüş” vb. politikalarının bu sürece denk gelmesi elbette tesadüf değildir. Emperyalist patentli bu politikaların, bölgeyi -emperyalistlerin ve uzantılarının denetiminde olmayan- silahlı mücadelelerden arındırma, bölge halklarını “ehlileştirme” yönlü politikalarla kopuk olmadığını, aksine tamamen bu politikalar gereği hayata geçirilmeye çalışıldığını da ayrıca ve tekrar tekrar vurgulamak gerekiyor.

Kürt “açılımı” adı altında getirilen yaklaşımlarda ne kadar samimi olunduğu, son süreçte pratiklerle iyice ortaya çıkmıştır. Bir yandan DTP'yi hedef göstererek, Kürtlere dönük tutuklamalar, gözaltılar ve daha bir dizi saldırılar gerçekleştirilenler, ırkçı-şoven politikalar kışkırtanlar, diğer yandan Kürt sorunu sözde çözüme iddiasıyla ortaya çıkmaktalar. Kürtlere dönük süren bu saldırılar bile tek başına, TC egemen sınıflarının Kürt sorununu çözmez derken, neyi kast ettiğini göstermeye yetmektedir. Şu çok açık ki, onlar “kendi Kürtlerini” yaratmak istemekteler. Yaratmak istedikleri,

direnen değil, boyun eğen, savaştan değil, teslim olan Kürtlerdir. Ve kendilerinin bölge halklarına karşı soyundukları jandarmalık rolüne, ortak edebilecekleri Kürtler!

Çünkü emperyalistlerin kendilerinden beklentileri budur ve onlar bu süreçte büyük bir gayretle bu beklentiyi yerine getirebilmemnin telaşı içindedirler.

EZEN VE EZİLENLER ARASINDAKİ ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR

İşçi ve emekçilere krizin faturasını ödetme, Kürtleri teslim almaya çalışma gibi gündemlere kilitlenmiş olan egemen sınıflar, bu süreçte saldırılarını daha da geniş bir alana yayacaklarının sinyallerini de vermeye başlamış bulunmaktadır. Sürecin ezenler ve ezilenler arasındaki çelişkileri giderek keskinleştirmesi, onlar açısından bu kapsamlı saldırıları “zorunlu” kılmaktadır. **Bu kapsamlı saldırıların başlıca hedefleri arasında ise, toplumsal muhalefet ve en ileri unsurları gelmektedir.** Yani devrimciler ve ileriler, emekten, insanın insanca yaşamasından yana olan güçler.

Bunun içindir ki, sınıf çelişkilerinin tüm keskinliğiyle kendini hissettirmeye başladığı bu süreci iyi kavramak ve dış dış mücadeleleri getirmesi kaçınılmaz olan, önümüzdeki süreçte çok iyi hazırlanmak bir zorunluluğu doğmaktadır.

Dönemsel taktik politikaların, stratejik politikalarla koparılmadan, iyiden iyiye gözden geçirilmesi ve sürece ilişkin doğru bir politik hattın örülmesi için zaman giderek daralmaktadır. Daralan ancak geç olmayan zamanı iyi değerlendirmenin ve örgütlü güçleri harekete geçirmenin vaktidir.

Toplumsal muhalefete ve tüm emek cephesine dönük saldırıları, böylesi bir harekete geçişle ve en geniş birlikteliklerde hedefleyen bir eylemlilik süreciyle geri püskürtülebileceğimizin bilincinde olalım ve egemen sınıfların kapsamlı saldırılarının karşısına, kapsamlı direnişlerle dikilelim!

Sınıfsal Yaklaşım

NEWROZ'LA FİNAL, NEWROZ'LA BAŞLANGIÇ

Kimse perde gerisinde nelerin tezgahlandığını bilmeden, egemen sınıf partilerinin gerçekleştirdiği mitinglerdeki kalabalık görüntülere bakarak çeşitli konularda yorum yapmamalıdır. Bu yorumlardan birincisi seçim sonuçlarına ilişkin tahminler iken ikincisi genel bağlamda kitlelerin **düzenle ilişkisini** sorgulamaya dairdir. Bu mitinglerin önemli bir bölümü, öncelikle çok daha geniş bir bölgeyi temsil etmekte, katılımın sağlanması için her türlü aracın devreye sokulması suretiyle gerçekleştirilmektedir. Buna para ve eşya dağıtımından başlayarak, ulaşımın sağlanmasına uzanan bir dizi yöntem dâhil edilmektedir.

Seçim çevresinde tansiyonu yükseltme, çeşitli vesilelerle ortamı germe ve ilgili partinin bizzat en önemli şahsiyeti (genel başkanı) nezdinde temsiliyeti, konserler, açılışlar, gösteriler (ve hatta ziyafet) ile liste uzamaktadır. Bunun da yetmediği durumda AKP'nin fphotoshop yöntemiyle klonlama (Manisa mitingi, 03.03.09) yapmak suretiyle, boşluklarına insan ekilmiş miting alanı fotoğraflarını basına dağıtma sahtekârlığına başvurması, **gelenen aşama** hakkında fikir vermektedir.

Düzen partilerine belli bir ilginin olduğu, olacağı, büyük bir nüfusun yine bu partilere oy vereceği hiç kuşku-

suz açık bir gerçekliktir. Bunun yadsınması olası değildir. Ancak anlatmak istediğimiz, bu durumun neredeyse **iki misline** yakın bir oranda yansıtılmaya çalışılmasıdır. Böyle bir tablo yaktır. Düzen, bütün mekanizmaları aracılığıyla ilerici ve demokrat çevrelere dahi bunu empoze etmeye ve kafaları karıştırmaya, umut kırıcı bir atmosfer yaratmaya çalışmaktadır.

İşçi-emekçi, köylü yoksul halk kitlelerinin düzenen (ve partilerinin) beklentileri, sistemin krizi ve devrimci alternatifin yükselmesine paralel **düşüş** gösterecektir. Birbirine bağlı bu durum, çeşitli olgu ve dinamiklerin gelişmesi ve güçlenmesi sayesinde mevcut güç dengesinde çelişkinin **yönünü** etkileyen bir süreç yaratacaktır. Bunun için emperyalist-kapitalist sistemin bütün halkalarında çürüme ve yozlaşma, kaynaşma ve çatışmayı sürekli biçimde su yüzüne çıkarmakta, sınıf mücadelesine ezilenlerin cephesinden müdahalede her başarılı adım, yeni bir sayfa açmaktadır.

Giderek azgınlaşan, bu sene zirve yapacağı iddia edilen ve dizginlenmesi için daha kaç yıl geçeceği belirsiz ekonomik kriz, doğal olarak politik ve sosyal boyutlarıyla tam olarak **sistem krizine** dönüşmüştür. Bunun yarı sömürgelerin bulunduğu coğrafyalarda daha şiddetli yerel ve bölgesel sonuç-

lar ile bunalımı **derinleştiren** bir aşamaya taşındığından söz edilmelidir. Bumerang etkisi, kriz sarmalına girecek olan emperyalist merkezlerde daha radikal “**çözüm**” yöntemlerine davetiye çıkarabilecektir. 1929'dan 1939'a doğru gidilen yol dikkate alınır, hiç de yabana atılmayacak olasılıkların tartışılması, dünyadaki diğer gelişme dinamikleriyle birlikte belli bir anlam kazanmaktadır: “*Milyonlarca insan tekrar yoksulluğa sürüklenecek. Bu yalnızca ekonominin büyümesi ve hane halkının gelirini korumakla ilgili değil, aynı zamanda sosyal patlamalar, belki de savaş tehdidi ile ilgili.*” (Dominique Strauss-Kahn, IMF Başkanı, 10.03)

Yerel seçimlerden sonraki süreç ülkede krizin çok daha **ciddi boyutlar** aldığı günleri işaret etmektedir. Konuyla ilgili yorum yapan, görüş açıklayan bütün çevrelerin sanayi üretimi için kullandığı terim, “**çöktü**” olmaktadır. Artık, 2001 krizi ile kıyas yapılmaz olmuştur. Düşüş ile ilgili son veri yüzde **21**'leri aşmıştır (TÜİK, 09.03). Dünyanın en büyük patronlarınınca ABD'nin dahi “**uçurumda**” (Warren Buffett, 09.03) olduğunun ilan edildiği; aynı gün Dünya Bankası'nın, “*2009'da dünya ekonomisinin 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez daralacağı*”, bunun da “*en çok yoksul ülkelere vuracağı*”na dair rapor yayınladığı koşullarda, tereddüde açık bir nokta kalmamaktadır.

Ortadoğu'daki yeni hesaplar çerçevesinde Türkiye'deki Kürt sorununa yönelik “**çözüm**” paketini de kapsayan emperyalist planların devreye sokulması için yerel seçimlerin **viraj** niteliği taşıdığı, bunun için yaklaşık iki yıldır yapılan hazırlıkların son süreçte hızlandırıldığı bilinmektedir. AKP'nin

TSK ile beraber yönlendirdiği bu süreçte attığı adımlar, geliştirilen konsept ve saldırılar, nihayet yerel seçimler gündemiyle 2009 baharına dayanmıştır. Şimdi seçim sonuçları üzerinden yeni dönemin örülmesi ve taşların bu ağırlığa göre yerleştirilmesi gerekecektir. Bu nedenle, “kalelerin zapt edilmesi” hedeflenmiş, Türkiye Kürdistanı **öncelikli** alan konumuna gelmiştir.

Ulusal Hareket'in tasfiyesi, direniş güçlerinin imhası ve isyancı geleneğe ait değerlerin (umut kırma) yıkıma uğratılması üzerine kurulan hesapların boşa çıkarılması için, düşmanın kurduğu denkleme açık bir **saflaşma**, net ve aktif bir tutum takınma gereği yerel seçimler “**hesaplaşma**” alanına dönmüştür. Bu durum, aylar öncesinde birçok reformist ve sosyal şoven parti ve gurubu dahi etkiler boyutta sonuçlar doğurmuşsa da, ilerleyen günlerin **seçim havası**, herkesi madde gerçeklerden kendi gerçekliğine döndürmüş ve **asla rücu** süreci işlemiştir. Hatta bu kervana devrimci guruplar da katılmış, DTP'ye Kürdistan genelinde destek vermenin **anlam ve önemi**, “özel koşullara” ve “ihtimal” hesabına göre rafa kaldırılmıştır (Der-sim).

Bir özgün süreçte politika belirlerken “**genel destek**” tavrı belirle-yorsa; karşı-devrimci şekilleniş ve duruşlar hariç, istisnai durumların yaratılmasına izin verilmez. Aksi durumda, “genel destek” tarzında bir tavır şekillenemez. Dayatmanın olmadığı, koşulun en genel çerçeveye sınırlı tutulduğu “**destek**” politikası budur. Sürecin düşmanla hesaplaşmayı (bu anlamda saflaşmayı) çağırıldığı şartlar bunu gerektirmektedir. MLM'lerin ye-

rel seçimlere ilişkin politika belirlerken çıkış noktası aldığı husus bu olmuştur. Bu durumu genel seçimlere ilişkin politikalarla karşıturan vardır. Genel seçimlerle yerel seçimler arasında nitelik düzeyinde olmasa da **temelli** farklar olduğu görülmelidir. Parlamento ile yerel yönetim seçimlerine katılım, düzenin meşruiyeti ve sisteme kan taşıma bağlamında aynı **zemine** sahip değildir.

Seçim kampanyamızın ana yönlerinden biri, özellikle de “**destek**” tavrı açıkladığımız bu yerel seçimler döneminde ikinci plana düşmüş görünmektedir. Bu, hakim sınıf partileri ve düzenin **teşhirine** yönelik faaliyetlerdir. Bu durumun genel bir zafiyet olduğu kabul edilmelidir. Oysa seçimleri aşan biçimde gerek kriz gerekse de ulusal sorunla ilgili yoğun bir saldırı sürecinin planları yapılmaktadır. Buna hazırlanmak için bu dönemin **fırsatları** iyi biçimde değerlendirilmek zorundadır.

Başta da belirttiğimiz gibi, seçimlerden faşist partilerin oy kaybına uğrayarak çıkması son derece önemlidir. Sonuçta belediye başkanlığı ve diğer koltukları bir biçimde paylaşacaklardır. Kitlelerin en azından son seçimlerden daha az oranda **itibar** ettiği bir tablonun ortaya çıkması önümüzdeki dönemin adımlanmasında daha avantajlı koşullar yaratacaktır. “**Düzen partilerine oy yok!**” şiarı bu nedenle çok önemli bir yerde durmaktadır.

DISK ve kerhen KESK yönetimleri ile çeşitli reformistlerin CHP'nin yedeğinde konumlandıkları düşünülecek olursa, faşist diktatörlüğün bir bütün olarak bu seçimlerden de “**meşruiyet oylaması**” bakımından istedi-

ği sonucu alma konusunda avantajlı olduğu görülecektir. Bu yüzden, yalnızca çeşitli alanlardaki yurtsever, demokrat, ilerici adayların desteklenmesi değil, bütün gücümüzle faşist partilerin adaylarına oy verilmemesi doğrultusunda kampanya yürütülmesi gerekmektedir. Kürdistan'da değil ama tam da bu noktada “**referandum**” olduğu doğrudur.

Komprador patron-ağa devletini temsilen AKP “**seçim savaşı**” ilan ettiği Kürdistan'da büyük bir hezimete uğrayacaktır. Bunun işaretleri şimdiden ortaya çıkmaktadır. Ancak baskılar, saldırılar, maddi ve manevi içerikli yöntemler, çeşitli ayak oyunları ile faşizmin giderek artan faaliyetleri söz konusudur. Devrimci ve yurtsever güçlerin bütün bunları püskürtmek ve daha ileri hamleler gerçekleştirebilmesi için **Newroz** yetişmiştir. Newroz, her türlü provokasyon olasılığına karşın geniş kitlelerin serferber edileceği eylemler ile gövde gösterisine dönüştürüldüğü takdirde, **potansiyel** daha da büyüyecektir.

Newroz yalnızca Kürdistan'da değil batıda da kampanyanın **finaline** damgasını vurmalıdır. Çalışmalarımızın eksenini olmalı, Kürt ulusunun faşizme karşı isyan ve direnişinin ateşi bütün mücadele alanlarına taşınmalıdır. **Newroz**, baharın, yeni bir günün, taze bir başlangıç simgesidir. Newroz kavganın sembolüdür. Newroz, seçim kampanyasının finali olduğu gibi sonrasında başlayacak olan zorlu dönemin de açılışını yapmış olacaktır. Newroz'la başlayacak olan yeni mücadele sürecinde kazanılacak önemli mevziler vardır. **Nisan, Proletarya Partisi'ni Türkiye devrimine armağan etmiştir...**

Direnen MAKYAL-ERKA işçisi yalnız değildir!

Adana YDG olarak MAKYAL-ERKA işçileri ile röportaj yaptık. Amacımız onların sesini direnişte olan diğer işçilere duyurmak ve dayanışmayı geliştirmektir. Sizlerle paylaşırız.

-Direnişe başladığınız günden bu yana gelişmeleri anlatır mısınız?

- Ahmet Pekyen (İşçi temsilcisi)- Almanya merkezli NATO üssünün kapatılması sonucu Adana İncirlik Havaalanı'nda görev yapan subayların kalabilmesi için inşaat ihalesi açıldı. ABD TUSEG tarafından açılan ihaleyi İstanbul merkezli Makyal (Osman Yaşın) ve Adana merkezli Erka (Erdal Kamışlı) firması aldı. % 85'i biten inşaatların birbirleri arasındaki maddi anlaşmazlıktan dolayı 260 işçinin 4 aylık maaşı ve 7 aylık asgari geçim indirimi ödenmedi ve Ocak ayından itibaren bizleri ücretsiz izne çıkardılar, ardından şantiyeyi komple kapattılar. Bizleri BİMA adlı firmada çalışıyor gösterdiler. Biz de **27 Şubat** tarihinde grev kararı aldık. Basın açıklamaları yaptık ve hukuksal yollara başvurduk. Karşımızda herhangi bir muhatap bulamadığımız gibi ERKA firmasının sahibi Erdal Kamışlı'nın korumaları tarafından tehdit edildik. Sonuç olarak ise **3 Mart** tarihinden

itibaren direnişimize **açlık grevi** ile devam ediyoruz.

- Direnişiniz karşısında patronun tutumunu ne oldu?

- 10 Mart tarihinde açlık grevinin 8. gününde yapmış olduğumuz oturma eylemi dağılmak üzereken firma sahibi Erdal Kamışlı'nın avukatı ve emekli hakim Necmi Rıza Günişçi işçilerin yanına gelerek silahını göstererek gövde gösterisi yaptı. Ardından patronun savcılığa verdiği "**beni ve çevre halkını rahatsız ediyorlar**" şeklindeki suç duyurusu sonucu polis 9 arkadaşımızı gözaltına aldı. Ben arabaya binerken açlık grevinde olduğumdan dolayı rahatsızlandım ve hastaneye kaldırdılar. 4 saat boyunca gözetim altında kaldım, kendime geldiğimden koluma serum takılıydı. Hemen doktoru çağırdım ve tedaviyi kabul etmediğimi söyledim. Bana bazı evraklar imzalatarak tedaviyi kesip serbest bıraktılar.

- Önümüzdeki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- İlk olarak dönüşümlü açlık grevi kararı almıştık. Yalnız işçi arkadaşlarımız maddi olarak aşırı derecede

mağdur oldukları için açlık grevini 7 kişi sürdürüyoruz. Ben sabit olarak kalıyoruz. Diğer arkadaşlar da ikişer gün dönüşümlü olarak kalıyorlar.

Şimdi açlık grevine diğer çalışan arkadaşlarımızı ve onların ailelerini de katma mücadelesi vereceğiz.

Tüm halkımızı, devrimci ve demokrat kamuoyunu, duyarlı insanları mücadelemizi desteklemeye çağırıyoruz.

ALİNERİMİZİN KARŞILIĞINI İSTİYORUZ

- Mücadelenizden biraz bahsedebilir misiniz?

Hasan Yılmaz- Operatör olarak

(Adana YDG)

MAKYAL işçileri direnişe devam ediyor

Makyal-Erka işçileri yaptıkları açıklamada % 85'i biten inşaatla Ağustos ayından itibaren verilmeyen maaşlardan dolayı mağdur olduklarını belirterek "bundan sonra

çalışan bir işçiyim. Başlatmış olduğumuz yolda inancımızı, güvencimizi, direncimizi yok etmeden hak ettiğimizi, alınterimizin karşılığını almak için mücadelemiz devam edecek.

- İlerleyen süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- 15 Mart'ta İncirlik Üssü'ne yürüyüşümüz olacak. Ayrıca (ERKA) Erdal Kamışlı'nın bürosu önünde basın açıklamalarımız olacak.

Grevde olan tüm arkadaşlarımızın bu onurlu mücadelelerinde haklarını alacaklarına inanıyorum ve hepsini ayrı ayrı selamlıyorum.

Vodafone işçisi yalnız değildir!

6 Mart günü işten atılan Vodafone işçileri için **Plaza Eylem Platformu** Vodafone'un Maslak'taki binasının önünde bir eylem gerçekleştirdi. Çeşitli kurumların da destek verdiği eylemde "**Vodafone işçisi yalnız değildir**" yazılı pankart açıldı.

IBM ve Plaza Eylem Platformu temsilcisi **Nedim Akay** yaptığı açıklamada Vodafone'un işçileri çıkarmak için ileri sürdüğü kriz bahanesinin yalan olduğunu belirtti. (H. Merkezi)

Kocaeli Serbest Bölge'de iş cinayeti

Tuzla Tersaneleri, işçilerin yoğun olarak yaşamını yitirdiği veya ağır yaralanarak, iş göremez hale geldiği tersaneler olmanın yanı sıra, kriz bahaneli işten çıkarmalarda da "ön saflarda" yer almaya devam ederken, bir iş cinayeti haberi de Kocaeli'de bulunan tersanelerden geldi.

Şinasi Bozkurt adlı tersane işçisi, **4 Mart 2009** tarihinde, Kocaeli'ne bağlı Başiskele ilçesi, Yeniköy Beldesi'nde bulunan Serbest Bölgede faaliyet sürdüren **Türkler Gemi Sanayi AŞ'**de, iş güvenliğinden yoksun bir halde çalıştığı sırada, üzerine vinç halatları üzerindeki levhanın düşmesi sonucu ağır yaralandı. Bozkurt kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. (Kartal)

Aslantepede işçiler iş bıraktı

Galatasaray Spor Kulübü'nün Aslantepede Projesi olarak bilenen stadyum inşaatında çalışan ve maaşlarını alamayan işçiler ateş yakarak bu durumu protesto ettiler.

İşçiler, maaşlarını aylardır alamadıklarını söyleyerek tepki gösterdi. 13 Mart'ta iş bırakan işçiler gün boyunca çalışmadı. Daha önce de maaşları ile ilgili sorun yaşayan işçiler ödemelerinin zamanında yapılmadığını dile getirdiler.

İşçilerden **Recep Bülbül**, şantiyede 750'ye yakın işçinin çalıştığını ve maaşlarını 3 ay alamadıklarını söyledi. (İstanbul)

ATV'ye hamdolsun, direnişteyiz!

Yaklaşık bir aydır direnişte olan basın emekçileri her Cumartesi günü Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesine yürüyerek taleplerini haykırıyorlar.

14 Mart günü dördüncü kez saat 19.00'da biraraya gelen Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye oldukları için ATV-Sabah'tan işten çıkarılan basın emekçileri slogan, alkış ve ıslıklarla İstiklal Caddesinde yürüdüler.

Yürüyüş boyunca çıkardıkları grev gazetesini dağıtan basın emekçileri, Galatasaray Lisesi önünde basın emekçileri adına açıklamayı okuyan **Alper Tunç Çatal**; 30 gündür direnişte olduklarını grevin duyarlı basın dışında hiçbir kanalda ve gazetede yer almadığını dile getirerek anayasanın verdiği haklarını kullandıklarını söyledi. Açıklamanın ardından Çatal, işe iade davası açtıklarını büyük ihtimalle kazanacaklarını mahkeme sürecince eylemlerine devam edeceklerini dile getirdi. (İstanbul)

Sinter ve Gürsaş işçileri hakları için yollara düştü

Sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişe geçen Sinter ve Gürsaş işçileri, direnişlerinin 74. gününde, **Dudullu Organize Sanayi**'den, **Sarıgazi'ye (Sancaktepe)** kadar süren bir yürüyüş gerçekleştirdi.

5 Mart günü saat 17.00'de, Sinter Fabrikası önünden başlayan yürüyüş, sloganlar eşliğinde Gürsaş Fabrikası önünden geçilmesinin ardından, Dudullu Organize Sanayi içinde bulunan Kadosan'a, oradan da Sarıgazi'ye kadar devam etti. İşçilere, halk ve çevredeki esnaf da yoğun ilgi gösterdi. Çevrede bulananlara ve de işyerlerine girilerek, direnişle ilgili çıkarılan bildirilerin de dağıtıldığı yürüyüş sırasında, işçilerin oldukça coşkulu olduğu gözlenirken, bu coşku Sarıgazi'ye girildiğinde daha da arttı.

Direnişçi işçilerden oluşan yürüyüş kolu, Sarıgazi Mezarlığı'na vardığında, işçileri burada sloganlarla ilk karşılayanlar **Partizanlar** oldu.

Partizan okurlarının dahil olmasının ardından yürüyüşü devam eden işçileri, ESP ve DHF de dahil çok sayıda devrimci ve ilerici kurum temsilcisi ve kitlesi de karşılamaya geldi.

İşçileri sloganlarla karşılayan grupların da korteje dahil olmasıyla, yürüyüş Sarıgazi Meydanı'na kadar devam etti. Buraya gelindiğinde, direnişçi işçiler yine kalabalık bir kitle tarafından alkışlar ve sloganlar eşliğinde karşılandılar.

Direnişçi işçileri karşılayan kitlenin de katılımıyla, Demokrasi Caddesi girişindeki Cumhuriyet Meydanı'nda noktalanan yürüyüş, kitlenin halaya durması ve ardından yapılan konuşmalarla devam etti. Cumhuriyet Meydanı'na adeta bir miting alanına çeviren eylem, krizle birlikte yaşanan hak gasplarına ve bu hak gaspları karşısında, Sinter ve Gürsaş işçileri örneğinde olduğu gibi, gerçekleştirilen direnişlere değinilen konuşmaların ve çekilen halayların ardından, sloganlar ve alkışlar arasında sona erdi. (Kartal)

Emekçinin gündemi

Sınıf mücadelesi ve demokratik kitle örgütleri

Demokrasi sorununun hem devrim öncesinde hem de devrim sonrası sınıfsız bir topluma yürüyüşte taşıdığı önemi yeterince bilince çıkarmış değiliz. Demokrasi; bir yönetim biçimi ve aynı zamanda sınıf mücadelesinde bir araçtır. Eğer doğru kullanılırsa sınıfsal gelişmelerin devrimci bir tarzda ilerletilmesinde belirleyici bir yeri vardır. Demokrasiyi sonuna kadar geliştirmek, bunun için uygun biçimleri bulmak devrimci görevlerin bir parçasıdır.

Demokrasi, iktidar mücadelesinin bir aracı olmakla birlikte kendisi de çok çeşitli biçim ve araçlar üzerinden yaşam bulur. Bu araçlardan bir tanesi de demokratik kitle örgütleridir. DKÖ'ler demokrasi-

nin toplumsal anlamda yaşam bulmasında en önemli araçlardan biridir. Taban inisiyatifi, başka bir deyişle halkın iradesini sınıf mücadelesine yansıtmada DKÖ'ler vazgeçilmez bir yere sahiptirler. Devrim mücadelesinin kitlesel bir karaktere bürünebilmesinde DKÖ'lerin doğru tarzda ele alınabilmesinin önemi büyüktür.

DKÖ'ler sınıf mücadelesinin dolaylı araçlarıdır. Ancak bu "dolaylı" niteliği, bu örgütlerin önemini hiçbir şekilde azaltmaz. Tersine sınıf mücadelesinin dolaysız araçlarının -ki bu işçi sınıfı için en başta KP'dir- işlevli hale gelmesi ve gerçek rolünü oynayabilmesi ancak bu dolaylı araçların kendi rolünü oynamasıyla mümkündür. Bu farklı araçlar arasında zorunlu ve

diyalektik bir ilişki vardır. Çokça kullanılan tabiri; DKÖ'ler KP'lerin soluk borularıdır ve onlar olmadan sağlıklı bir yaşam sürdürmek olası değildir.

DKÖ'ler eğer devrim mücadelesinin kitleselleşmesinde bir rol oynayabiliyorlarsa, bu onların politik niteliğiyle yakından ilgilidir. Sınıf bilincinden yoksun ve örgütsüz kitlenin politik mücadeleye çelimesine ve sınıf bilinciyle eğitilmesinde DKÖ'ler başat bir rol oynarlar. Bu rolü doğrudan KP'nin oynaması mümkün değildir. Kaldı ki KP'lerin kitle örgütü olmak gibi bir hedef ve amacı da yoktur. KP'nin kitelere önderlik etmek gibi bir amacı vardır ve kitle örgütleri tam da bu amaca hizmet eden araçlar niteliğindedir.

DKÖ'leri tanımlayan en önemli özellik onların demokratik hak ve talep mücadelesi veriyor olmalarıdır. Egemen sınıfların ve genel olarak ezenlerin, demokratik bir "hak" ve "talep" mücadelesi vermedikleri açıktır. Öyleyse bu mücadele-

"29 Mart'ta Belediye Başkanı ile hesaplaşacağız"

Büyükşehir Belediyesi bünyesinde faaliyet yürüten Burulaş sarı belediye otobüslerini kendi yandaşı taşeron firmalara peşkeş çekmiş, taşeron firmalar da şoförlere kölece çalışma koşullarını dayatmıştı. Şoförler bu kölece çalışma koşullarına karşı TÜMTİS Sendikası'na üye olmuş ve işten çıkartılmışlardı. Ardından da direniş başlamıştı. Direnişlerinin 282. gününde bir eylem yapan şoförlere hitaben konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri **Gürel Yılmaz** "Yazın kavurucu sıcaklığa, kışın karına, yağmuruна, soğuğuna rağmen 282 gündür mücadele ediyoruz. Ve işe dönüşünce kadar ilk günkü kararlılıkla devam edeceğiz" dedi. Eylemde direnişteki sarı belediye otobüs şoförleri ile görüştük;

- On aydır işten atılmış durumdasınız, bu süreci bize anlatır mısınız?

- Doğan Kaya; 282 gündür Büyükşehir Belediyesi sarı otobüslerinde çalışan şoförler olarak direnişteyiz. Bize baskı yaptılar, sendikadan ayrılmamızı istediler. Yanlış yolda olduğumuzu söylediler. Sanki yüz ki-

zartıcı suç işlemişiz. Sonuç bizi işten atırlar, on aydır işsiz bir de kriz sürecidir, iş de bulamıyoruz. Bazı geçici işlerde birkaç gün çalışıyoruz. Faturalarımızı ödeyemiyoruz, hacizle karşı karşıyayız.

Zamanında AKP'ye oy verdik ve seçildiler. Kendileri Müslümanlıktan, haktan, adaletten bahsediyorlar. Ama bizim durumumuzu görmüyorlar, görmezlikten geliyorlar. Kendiniz yaptınız, kendiniz çekiceksiniz diyorlar. Yani bunlar örgütlü ama örgütlü toplumu istemiyorlar. Kölece koşullarda çalışmamızı istiyorlar.

- İdris Seyman: Sadece anayasal hakkımızı kullandığımızdan dolayı işsiz kaldık. 282 gündür, her Pazartesi sesimizi kamuoyuna duyurmak için basın açıklamaları yapıyoruz. Fakat ne hikmettir ki, bu hükümet, yasalarına bile uymuyor. Kendilerine gelince partilerinin kapatılacağını duyunca deliler gibi bağırmağa başladılar. Kendilerine gelince yasa diyorlar, bize gelince kendi yasalarını çiğniyorlar. (Bursa)

bulunulan coğrafyaya göre farklılıklar taşıyabilir. Örneğin bugünkü koşullar içerisinde ülkemizde gerçek ve tutarlı bir demokratik ancak anti-emperyalist ve anti-faşist (ve de anti-feodal) olmakla mümkündür. Fakat bu demek değildir ki biz bireylerde ve çeşitli örgütlerde bir ön kabul ya da etiket olarak bu nitelikleri arayacağız. Kitlelerin politik bilinci yetersiz olabilir. O nedenle bizim çeşitli kitle örgütlerinde arayacağımız en temel şey; onların "eyleminin içeriğinin" anti-emperyalist ve anti-faşist olmasıdır. Kitlelerin kendi sorunlarını ilgilendiren tek tek parçalardan bütüne ilişkin bir kavrayışa ulaşmaları kendi doğallığında gelişen bir süreçtir. Sömürülen işçilerin, ezilen bir ulusun ya da dini inancı baskı altına alınan insanların, ilk başta kendilerine doğrudan baskı uygulayan sınıf, parti veya gruplara yönelmelerinde de bu yönüyle doğaldır. Onlar bu mücadele içerisinde kaçınılmaz olarak sorunun sistemle olan bağıni anla-

yacak ve tüm egemenlere yönelmeyi öğreneceklerdir.

DKÖ'lerin demokratik hak ve talep mücadelesi veren örgütler olarak kapsadıkları alanın genişliği ve çeşitliliği, onları devrimci/sınıfsal mücadeleden ayrı düşünmemize yol açmamalıdır. Devrimci mücadele demokrasinin sorunlarından herhangi biriyle karşı karşıya değildir. Tersine onunla bağlantılı ve iç içedir. Ve yine sınıfın DKÖ'ler aracılığıyla örgütlenebileceği de yadsınmamalıdır. DKÖ'ler çok çeşitli sorunları ele alabilir dediğimizde bu sorunlardan bir tanesinin de sınıfsal eşitsizlikler olduğunu akıldan çıkarmamalıyız. Sınıfsal eşitsizlikler karşısında ekonomik-demokratik mücadele yürütme ve bu mücadeleyi devrimci mücadeleye kanalize etmek, oalandaki DKÖ'lerin yerine getirebileceği bir görevidir. DKÖ'lere en başta bu gözle bakmak ve tartışmayı buradan yola çıkarak gerçekleştirmek asıl doğru tutum olacaktır.

“Açlıktan ölürüz ama onurumuzla...”

Gaziosmanpaşa'ya bağlı Karadeniz Mahallesi Paşacıyırı'nda bulunan Meha Giyim'de çalışan 117 işçi 4 Mart 2009 tarihinde yakapaça kapı önüne konuldu. Krizden etkilendiğini sandıkları işyerlerinin kapanmaması için ekonomik ve sosyal haklarından bir süreliğine feragat etmeyi dahi düşünmeyen işçiler, işyerinin karşısında kurdukları çadırda haklarını alma kararlılığıyla direniyor. Sağanak yağmur altında yaktıkları sobayla ısınmaya çalışan işçiler çadırlarına astıkları “Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz” pankartıyla karşıyorlar ziyaretçilerini. Biz de İşçi-Köylü gazetesi olarak selamı alıyoruz ve giriyoruz çadırdan içeri.

- Çalışma koşullarınızdan ve direnişinizden bahsedermisiniz?

Songül Yahşi: Habip Kuruahmet isimli patronumuz sadece menfaatini, kârını düşünen bir insan. Yemeğinden böcek çıkmış, kurt çıkmış hiç önemli değil. Her evde olabilmemiş. Orada yenen yemekler kimin evinde varmış. Hakkımızı savunmak değil, olan bir şeyi bile anlatmamıza müsaade etmeyen bir insandır.

Erhan Duman (Bölüm Şefi): Bizde en yüksek maaş 800 liraydı. 117 kişi işten atıldı. Şu an mahkemelik olan 60 arkadaşımız var. Habip Kuruahmet şu anda dışarıda yoğun bir işsizlik olduğunu çok iyi biliyor. Zaten olayların bu boyuta gelmesinde en

büyük etken bu. Yani çalışacak insan çok fazla olduğundan, bunu kullanarak, Başbakan'ın da dediği gibi krizi kâra çevirmeyi düşünüyordu. Yani içerdeki insanları bir şekilde biktirip, usandırıp, gönderip, maaşları iki parça vererek, mesailer ve KDV'leri ödemeyerek insanları yıldırarak ve onların haklarından feragat edip çekip gitmelerini sağlamak istiyor. Planlarında bütün elemanları atmak, yeni işçilerle başlamak vardı. Ancak biz bu oluşumun içinde olmadığımız için de hesapları ters döndü. Şu an o yüzden biraz tedirgin.

- Bu uygulamalarına karşı herhangi bir itirazınız oldu mu?

Selma Doğduay: Son nokta oldu işte. Mesai ücretlerini istedi arkadaşlar, o da toplantı yaptı “veremiyorum, her şeyim hacizli” dedi. Biz işyeri kapanmasın diye 3 ay mesailerimizi, vergi idelerimizi almayalım deyip fedakârlık yapmaya başladık. Ama ertesi gün duyduk ki 9 ay verilmeyecekmiş. Tabi herkes sinirlendi. Ertesi gün de makineleri açmadık. Müdür geldi, “siz devam edin, Habip bey yok şu anda” dedi. Habip bey de öğlen geldi, çalıştığımız halde makineleri kapattırdı. Toplantı yaptı. “Ben kapattıracağım burayı” dedi. En sonunda baktılar ki ikna edemiyorlar, biz hala haklarımızı istiyoruz, arkadaşlara hakaret edildi, polis çağrıldı. Bizi polis zoruyla dışarı attılar.

Erhan Duman: SSK'dan gelen müfettişler vardır bilirsiniz. Gelip sigortası olmayan insanları tespit ederler, sigortasız işçi çalıştırıldığında ceza keserler veya uyarı verirler. Ancak bizim fabrikamıza 15-20 gün önce 2 tane SSK müfettişi geldiğinde Habip bey bunlara 300 lira para verdi. Kişi başına 150 liraya kişiliklerini sattılar. Ve Habip beye birtakım önerilerde bulundular. Mesela çocukları okula giden işçilerin okuldan istenen iş bilgilerine yanıt vermemelerini, ne kadar maaş aldıklarını söylememelerini, sigortalıysa bile sigortasız yazmaları gerektiğini, çünkü o okullarla yapılan işbirliği üzerinden fabrikaya müdahale edildiğini söylediler. Normalde işçilerin haklarını savunan insanlar olarak biliyorduk onları biz.

- Buradaki diğer fabrikalardaki işçilerin ya da çevrede yaşayan insanların desteğini alıyor musunuz?

Bülent Erdoğan: Çevreden olumlu tepkiler alıyoruz. İki sokak ötede oturan bir insan burada direniş olduğunu öğrenince, evinde pasta börek yapıp getirebiliyor. İnsanlar paylaşımın ne kadar güzel olduğunu farkına varmaya başlıyorlar. 5-6 yıldır aynı masada oturup konuşmayan insanlar bugün bu çadırın içerisinde candan, dostane muhabbetler sürdürüyorlar, paylaşabiliyorlar.

- Direnişinizi bundan sonra nasıl devam ettirmeyi düşünüyorsunuz?

Meha Tekstil işçileri, firmanın fason iş yaptığı LC Waikiki önünde 9 Mart 2009 tarihinde eylem yaptılar. Şirinevler'deki mağaza önünde toplanan Meha Tekstil işçileri, “Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz” pankartı açarak “Meha'da direniş kazanacak”, “Laf değil iş istiyoruz”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarını attı.

Erhan Duman: Direnişimiz haklarımız verileceye kadar devam edecektir. Bu konuda kararlıyız. Fiili olarak da burada olmaya devam edeceğiz. Ne gerekiyorsa, haklarımızı bir şekilde alacağız.

- Şu an grevde, direnişte olan yüzlerce işçi var. Onlara iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Bülent Erdoğan: Hangi şartta olursa olsun, direnmeli ve haklarımıza sahip çık-

malyız. Bu sadece bizim değil, geleceğimiz, çocuklarımız için iyi bir dünyanın yaratılması için çok önemli. Aç kalalım, ama onurumuzla kalalım. Ölelim ama açlıktan ölelim, onurumuzla ölelim. (İstanbul)

“Kazanıncaya kadar direneceğiz!”

Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Asemt Otomotiv Yan Sanayi ve Ticaret AŞ'de işçiler tüm zorluklara rağmen 3 aya yakındır grevdeler. Grevin 70. gününde Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** ve Tekstil Sendikası Genel Başkanı **Rıdvan Budak** grevdeki işçilere destek ziyaretinde bulundu. Açıklamanın ardından grevdeki Asemt işçileriyle konuştuk.

- Grev süreci ile ilgili düşüncelerinizi anlatır mısınız?

- Murat Sağlam: Olumsuz koşullar ve sıfır zam dayatması sonucu grev oylamasına gittik. 90 kişi içinden 68 kişiden greve evet çıktı. 31 Ocak günü grev pankartını fabrika kapısına astık. Mücadelemizi tüm sıkıntılara rağmen sürdürüyoruz. İşçilerin dayanışması çok iyi, hiçbir fire vermedik.

Greve çıkmamızın nedeni yalnızca ücret talebi değil. Patron sendikasıyla tırmak için her türlü baskıyı uyguluyor.

- İmparator Esat: Patron '98'den beri tüm sözleşmelerde sürekli sıfır zam dayatıyordu. Bu dayatmalardan dolayı grevdeyiz. Bizi etkilemek için, içerde kalan maaşımızı vermemekte ve aynı zamanda dışarıdan işçi getirerek, aldığımız ücretin iki misli bir ücretle çalışarak, bizleri saf dışı bırakmaya çalışmaktadır. Ancak biz mağdur durumdayız, mağdur olduğumuz halde sonuna kadar devam edeceğiz.

- Yusuf Yıldız: 2.5 aydır grevdeyiz. Şimdi haklarımızı verse bile kredi kartlarımızın faizine gidecek o 8-10 ay işsizlik sigortasında cüzi bir şeyler veriliyor. Ondan sonra insanlar ne yapacak? Bu söylediklerimi bir kısmı grevde olmayan insanlar için de söylüyorum. Biz grevdeler için direnmek ve kazanmaktan başka çare yok. (Bursa)

(Kartal)

Tüm Köy-Sen: “Krizin faturası üreticiye çıkarılmasın!”

Üretimden küçük üreticinin el çektilmesi ve kır nüfusunun tasfiyesi üzerine kurulu politikalar, halihazırda üretimden kopuk uygulan desteklemeler sonucu köylü borç batağında ve yoksullukla başbaşa yaşamını sürdürmeye çalışırken, AKP hükümeti 2008 yılı tüm tarımsal

desteklemelerinde %10'luk kesinti uygulanarak krizin faturasını üretici köylüye yıkılmış bulunuyor. Ülke genelinde üretici köylüleri örgütlemeye çalışan **Türkiye Üretici Köylüler** (Tüm Köy-Sen) Şubeleri, tüm tarımsal desteklemelerde %10'luk kesinti uygulamasını protesto etmek için bir imza kampanyası gerçekleştirdi. Tüm Köy-Sen üye ve yöneticileri, daha sonra toplanan imzaları yapılan bir basın açıklamasıyla, Başbakanlığa göndererek, tepkilerini ortaya koydu.

İmza metninde;

“2008 yılı üretici köylüler olarak Mazot, ilaç, gübre gibi girdilerin fiyatlarının hızla arttığı bir yıl geçirdik. Yüz binlerce üretici tarlasını gübresiz ekme zorunda kalmıştır. Zaten iki yıldır kuraklıktan dolayı büyük zararlar gördük. Kriz nedeniyle ürünlerimizin fiyatları sürekli düşerken maliyetin altına ürün satmak zorunda bırakılmış durumdayız.

Bütün ülkenin ununu, ekmeğini, şekerini, meyvesini, sebzesini üreten, halkı doyuran bizler, bütçeden tarıma ayrılan payın her yıl biraz daha azalması, kuraklık, girdi artışları, kriz derken sürekli yoksullaşılıyor ve üretimden kopartılıyor.

Bu nedenle bütçeden tarıma ayrılan pay daha da önem kazanmaktadır. Tarım Kanunu'nda tarıma ayrılan pay Gayri Sa-

fi Milli Hasıla'nın (GSMH) %1'inden aşağı olamaz demektir. Oysa ki 2009 bütçesinde tarıma ayrılan pay 5.5 milyar lira olarak belirlenmiştir ve bu rakam bütçenin %1'inin altına inerek (%0,49) binde 49'a inmiştir. IMF ile yapılan görüşmeler öncelikle tarımı etkilemiş ve %10 kesinti yapılarak 5 milyar liranın altına inerek bütçenin binde 44'ne kadar düşmüştür. 2009 tahmini GSMH'sı 1 trilyon 111 milyar olduğuna göre bütçeden tarıma ayrılan payda 10 milyar liranın üzerinde olmalıdır” diyor **Samsun-Alaçam Tüm-Köy-Sen Şubesi** üreticileri, imzaları göndermek için yaptıkları eylemde, “Krizin faturası üreticiye çıkarılmasın”, “Mazotta ÖTV kaldırılсын” gibi dövizler taşıdılar ve alkışlar eşliğinde, Alaçam PTT önüne geldi. Sendika üyesi üreticiler, kampanya sonucu topladıkları imzaları Şube Başkanı Mehmet Karaca'nın yaptığı basın açıklamasının ardından Başbakanlığa postaladılar.

(Samsun'dan bir İK okuru)

Emekçiler Milli Eğitim'e yürüdü

13 Mart Cuma günü Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüyen eğitim emekçileri, içerisinde taleplerinin yer aldığı dosyayı Bakanlığa ilettiler. Eğitim-Sen imzalı; “**Bilimsel, demokratik, nitelikli kamusal eğitim için yürüyoruz**” pankartını açan emekçiler, Bakanlık binası önüne gelince MEB'in uygulamalarını protesto etmek için kalemlerini kapıya bıraktılar.

Burada yapılan açıklamayı **Serpil Öner** okudu. Öner; krizin sonuçlarının toplumun tüm kesimleri gibi eğitim emekçilerini de etkilediğini; peşpeşe yapılan zamların, enflasyon karşısında eriyen maaşların, tüm işçi ve emekçiler gibi eğitim emekçilerini de zor durumda bıraktığını söyledi. (Ankara)

Çiftçi-Sen'e kapatma kararı

İşçi ve emekçilerin örgütlenme alanlarının daraltılıp yok edilmesi saldırısı devam ediyor. Birçok sendikanın yöneticileri gözaltına alınıp tutuklanırken birçok sendika da usulsüz biçimde baskınlar ve yersiz aramalarla karşı karşıya kalmaktadır.

Bu saldırılardan en çok nasibini alan da köylü örgütlenmeleri oluyor. Son olarak **Ankara 8. İş Mahkemesi**'nde görülen davada **Çiftçi-Sen**'in kapatılmasına karar verildi. Duruşmaya **Çiftçi-Sen** vekili olarak **Avukat Emre Baturay Altınok** ve **Çiftçi-Sen** Başkanı **Abdullah Aysu** katıldı. Kararı hemen protesto ederek temize gidileceğini açıklayan Konfederasyon sözcüleri, 7 Mart Cumartesi günü bir basın açıklaması yayınlarken, mevcut sistemin köylülerin örgütlenmesini engellemeye çalıştığını ve buna sessiz kalmayarak konuyu **Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)**, **Avrupa Parlamentosu** ve **Uluslararası Sendika Konfederasyonu**'na taşıyacaklarını belirttiler. (H. Merkezi)

E-Kart ve Procier & Gamble işçilerinin grevleri sürüyor

Gezbe Organize Sanayi işçi direniş ve grevlerine sahne olmaya devam ediyor.

Sanayide kurulu olan E-Kart işçilerinin grevi, neredeyse bir yıla yaklaşıncaya, bölgede birbiri ardına gelişen grev ve direnişlerden biri de, dünya çapında faaliyet gösteren ve aynı zamanda dünyanın en büyük kadın ve çocuk bezi üreticisi olarak bilinen, **Procier&Gamble** işçilerinin başlattığı grev gündeme geldi.

E-Kart grevinin 271., Procier&Gamble grevinin ise 23. gününde, grevdeki işçilerle görüş-tük.

İlk uğraşımız, E-Kart grevi oldu. Başından beri takip ettiğimiz grevde, yeni yıl öncesi bir gelişme yaşanmış ve işveren işçilerin, geriye dönmek haklarını vermeme kaydıyla işbaşı yapmalarını önermişti. O günlerde görüştüğümüz işçilerin morali hayli bozuktu ve sendikamızın da patronun getirdiği koşullar çerçevesinde işbaşı yapmaları eğiliminde olduğunu aktarmışlardı. Yaptığımız son ziyarette bu gelişmeden başlayarak, daha sonra neler olduğunu öğrenmeye çalıştık.

E-Kart işçileri, o dönem öyle bir gelişme olduğunu, ancak patronun daha sonraki günlerde, “davalara bitmeden görüşme veya işbaşı yaptırılmayacağı” yönlü bir tutuma girdiğini söylüyorlar. Patronun bu tutumunu onların grevde dönmek kararlılıklarını yeniden canlandırmış. Bu arada işten çıkarılan 4 kadın işçi daha olduğunu ve bunların da şu an grevde katıldığını aktarıyorlar.

Patronun içerdeki baskılarının sürdürdüğünü, son isten çıkarmalarla birlikte ise, daha önce sendikadan uzak duran işçilerin, sıranın kendilerine de geleceğini anlamış olarak, sendikaya üye olmayı sürdürdüklerini de söylüyorlar. Grevi dönüşümlü olarak sürdüren E-Kart işçileri artık geri dönüş olmadığını, grevi sonuna kadar sürdüreceklerini ek-

leyip, hukuksal süreçlerinin de grevin sonucuna ilişkin belirleyici olacağına inanıyorlar.

Procier & Gamble'de 193 kişi grevde

E-Kart işçilerinin yanından ayrıldıktan sonra, grevlerinin 23. gününde olan Procier & Gamble işçilerinin yanına gittik. DISK-TÜMKA-İş Sendikası üyesi işçiler, greve gitme nedenlerini, 6 ay önce başlayan TİS görüşmelerinin tıkanması olarak getiriyorlar. Görüşmelerin tıkanma nedenini ise, fabrikanın 7x 24 çalıştığı, yani krizden etkilenmesinin mümkün olmadığı, ancak patronun burada da krizi bahane ederek, zam taleplerini yerine getirmeye yanaşmaması olarak getiriyorlar.

Dünyanın dört bir yanında şubeleri olan fabrikanın, dünyadaki en iyi üretim tesisi olduğunun da altını çizen işçiler, grevle birlikte, patrona haklarını almakta ne kadar kararlı olduklarını göstermek istediklerini vurguluyorlar.

İşçiler tamamen yabancı sermayeli olan işyeri patronuyla hiç karşılaşmamışlar bugüne kadar. İşlerin müdürler üzerinden yürütüldüğünü söylüyorlar ve zam vermeme noktasında direnenin ise, müdür olduğu gibi bir yanıyla hareket ediyorlar. Daha çok bilgisayar başında yürütülen bir çalışma içinde olan ve beyaz yakalı olarak da sınıflandırılacak olan Procier & Gamble işçileri, bu yanlıklarını, patronun kendilerinden “vazgeçemeyeceği” gibi bir düşünceye kadar vardırıyorlar. Öyle görünüyor ki, Procier & Gamble işçileri sermayenin gerçek niteliğini, yani emek ve halk düşmanı yüzünü henüz kavramamışlar. “İyi niyetle” hareket etmeleri de tamamen bundandır. Gerçekte ise, bugün hala işçi sınıfının büyük bölümünde hakim olan, sınıf bilincinden yoksun oluşlarındandır.

(Kartal)

Acılarımızın çığlığından kurtulamayacaksınız

bir çalışmayla açıldı. Kazılarının sonucu gazete sayfalarına "birkaç bez parçası ve bir-iki kemik dışında bir şey bulunamadı" şeklinde yansıdı. Diyarbakır-Hani-Silvan-Bitlis-Bingöl-Sapanca-Düzce gibi onlarca yerde bulunan JITEM merkezleri, jandarma karakollarının bahçeleri, askeriyeye ait araziler, askeri tesisler, ıssız mağaralarda ise henüz bir gelişme yok.

Süreç uzatılmaya, zamana yayılmaya çalışılıyor. Çünkü kuyuların bugün açılması yüzlerce binlerce insan cesedinin gün yüzüne çıkması demek.

Genekon operasyonu kapsamında hazırlanan binlerce sayfalık klasörlerde TC tarihinin kanlı yüzü farklı çıkarlarla ve binde biri de olsa "deşifre ediliyor".

26 Ocak 2008'de ilk dalgası başlatılan operasyonun üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geçti. Bu süre zarfında yaratılan bilgi kirliliği içinde belki de en somut ve kanıtlanabilir olanı T. Kürdistan'daki "faiili meçhul" cinayetler sonucu yaşamını yitirenlerin cesetlerinin bulunması olacaktır. Nitekim Tuncay Güney ve itirazının itirazcısı Abdülkadir AYgan net bir adres gösteriyordu; BOTAŞ kuyuları...

İşte bu BOTAŞ kuyuları temsili

önemli bir yerde duruyor.

4 Mart günü rütbeli bir askerin Silopi Cumhuriyet Savcısıyla makamında görüşmesinden sonra verilen erteleme kararı bu yorumu doğruluyor.

KUYULAR AÇILDI AMA...

Açılma kararının ardından Silopi'den 10 km uzakta ve karakolun içerisinde bölgenin en "güvenli" sayılabilecek yerinde olan BOTAŞ kuyularının güvenlik gerekçesiyle açılmamasını değerlendiren avukatlar, daha önce "sonuna kadar gideriz" açıklamaları yapan savcının askerlerle yapılan görüşmelerin ardından fikir değiştirdiğine dikkat çekiyor.

Gelişen tepkiler sonucunda kuyuların açılmasına dönük yeni bir karar verildi ve 9 Mart 2009 tarihinde Silopi Cumhuriyet Başsavcısı Atilla Öztürk, Şırnak Barosu Başkanı Nuşirevan Elçi ile avukatlar Kamil Özdemir ve Aziz Tokay'ın da içerisinde yer aldığı bir heyetle kazı çalışmaları BOTAŞ kuyularında yapıldı. Hava koşulları ve yetersiz iş makinelerinden dolayı ikna edici bir kazı yapılmadı. İki kemik parçası ve mavi renkli iki bez parçası bulundu. Bir dönümlük arazi üzerinde yapılan kazılarda bulunan kemikler Adli Tıp Kurumu'na gönderilerek incelemeler başlatıldı. 11 Mart'ta Şırnak'ın Silopi İlçesi'ndeki Sinan Lokantası Tesisleri'ndeki kuyularda yapılan kazı çalışmalarında da biri kol dirseği diğeri ise ayak bileğine ait iki kemik

parçası, saç teli, tüy, eldiven ve bere bulundu. 20 metre olduğu bilinen kuyunun ise sadece bir metresi kazıldı. Savcının ve askeriyenin malzeme getirmemesi üzerine ağır yürüten kazı çalışmaları Silopi Cumhuriyet Savcısının kararı ile yeniden ertelendi. İkinci defa kazı çalışması yapılan kuyulardan, köylüler 1994 yılında üç ceset çıkarmış, gerekli tüm adli mercilere başvuru yapılmasına rağmen herhangi bir inceleme yapılmamıştı.

CESETLER BOTAŞ'TA DEĞİL DEVLETİN NİTELİĞİNDE GİZLİDİR

BOTAŞ kuyularının açılması ile kayıpların akıbetine dair bir gelişmenin olabileceği umudu giderek azalmakta.

Kanıtlar yok edileceği için kuyuların açılması çok da bir anlam taşımayacaktır. Kuyuların temizlenmeden açılması devletin imajını daha fazla zedeleyecektir. Oysa bu operasyon ile bir yandan da devletin akanması ve temize çıkarılması gerekiyordu. Çeteleri, kontra elemanlarını yakaladıklarını ve hesabının sorulacağını söyleyenler Cumartesi annelerinin çığlığını neden görmezden gelirler? Gözaltında kaybedilenler neden iddianamede kendine yer bulamaz? Dosya kapsamında tutuklanana neden ailelerin aradığı evlatlarının akıbeti sorulmaz?

Tüm bunların yanıtı devletin niteliğinde gizlidir. Devletin sömürü,

talani, katliam, hile ve aldatmaca üzerine kurulu sistemin işleyiş aracı olmasında gizlidir. İşte bu gizli ortadan kaldırmadan yüzlerce cesede ulaşılsa da hiçbir şey aydınlanmıyacak.

Öte yandan bölge halkına yapılan işkence ve katliamlara duyulan tepki üzerinden AKP'nin örgütlenmesi diğer bir hedef olarak dikkatleri çekiyor. T. Kürdistan'ında belediyelere gözünü dikmiş olan AKP kuyuların açılması hamlesi ile Kürt ulusunun acıları üzerinden sempati yaratmayı amaçlıyor. Elbette sözde bile olsa bu hamlelerinde bir sınırı var.

Dağlardaki milliyetçi sloganların silinmesi, Türkçe isimler verilen köylerin, caddelerin isimlerini iade etmek gibi yeni çıkışlarla bu sürece yeni halkalar ekleyen AKP TRT

Şeş'le birlikte açtığı yoldan en azından seçimlere kadar yol almayı planlıyor. Ancak bu yolculuğun kitlelerin bilincinde fazlaca yol alamayacağı açık. JITEM'in 80 yaşındaki insanları yerlerde sürüklemesi; Lice'de "güvenlik" adına oluşturulan kontrol noktalarında insanlara yapılan eziyetler ve her gün yenisi eklenen hak ihaleler, baskı ve işkenceler bu yolların tutmayacağını kanıtıyor.

Yakınlarının BOTAŞ kuyularında öldürüldüğünü dile getiren ailelerin, Cumartesi annelerinin demokratik kamuoyunun failerinin peşini bırakmaya hiç niyeti yok.

Her hafta biraraya gelerek acılarını, özlemlerini paylaşan ailelerin bu çığlığı er ya da geç failerden hesabı soracaktır.

Köylüler kurşunlandı

Van'ın Başkale(Elbak) ilçesine bağlı Koçdağı (Xerkava) köyünden İran'a mazot getirmeye giden köylüler askerler tarafından kurşunlandı.

Koçdağı ve Kuru(Xwelink) Jandarma Karakolu'ndan açılan ateş sonucu Azıklı (Baz) köyü nüfusunu kayıtlı Murat Yılmaz yaşamını yitirdi. Yılmaz'ın yakınları saldırıyı protesto ederken yaşanan arbedenin ardından cenaze 200 araçlık bir konvoy eşliğinde Başkaleye getirildi.

(H. Merkezi)

Katiller hesap verene kadar bilenecek öfkemiz

Partizan, DTP, ESP, BDSP, Devrimci Hareket, PDD, Mücadele Birliği ve DHF'nin oluşturduğu Gazi 12 Mart Platformu, Gazi katliamında yaşamını yitirenleri anmak için Sultangazi Gazi Mezarlığı'nda bir anma etkinliği düzenledi. Olayların başladığı Eski Karakol Duvarı'nda bir araya gelen binlerce kişi, mezarlığa doğru iki koldan yürüyüşe geçti.

"12 Mart Gazi Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı ortak pankartın açıldığı ve mezarlıkta sona eren yürüyüşün ardından yapılan

anmaya 3 bini aşkın kişi katıldı.

"Katil devlet hesap verecek", "Gazi faşizme mezar olacak" sloganlarının atıldığı anma saygı duruşuyla başladıktan sonra platform adına ortak açıklamayı Sevinç Sönmez yaptı. Sönmez "Bu saldırılar sadece Gazi Katliamı ile sınırlı değildir. Biz bunları Çorum'dan, Maraş'tan, Sivas'tan ve yaşamın değişik yerlerinden bilmekteyiz. Bunlar köylülerin evini barkını yakınlar hakkını arayan işçiyi, memura, köylüye, emekçiye her türlü baskıyı uygulayanlardır" dedi.

Açıklamanın ardından konuşma yapan DTP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı

Akın Birdal, 12 Mart'ın Türkiye'de yaşanan iki katliamın tarihi olduğunu belirtti. 12 Mart'taki askeri darbeye de dikkat çeken Birdal, halen katliamları savunan zihniyetin bulunduğu belirtti. DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel ise 1990'lı yılların Türkiye'nin katliam tarihi olduğunu belirterek katliamları kimin yaptığından ziyade bu zihniyetin halen devam ettiğinin önemli olduğunu söyledi.

Eylemde bulunan tüm kurumların kısa birer konuşma yaptığı anma "Yaşasın devrimci dayanışma", "Gazi'nin hesabı sorulacak" vb. sloganlarla sona erdi.

DTP, Partizan, ESP ve DHF'nin kitlesel katıldığı anma eyleminde Partizan sık sık "Gazi'nin katili patron ağa devleti", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakka-ya" sloganlarını attı. Anma eylemine HKM, EMEP, Köz, Halkevleri, Dev-Lis, SDP, Kaldıraç ve Özgür Demokratik Alevi Hareketi gibi kurumlar da destekçi olarak katıldı.

Gazi 12 Mart Platformu'nun düzenlediği anmanın ardından Halk Cephesi de mezarlıkta anma düzenledi. (İstanbul)

1 Mayıs Mahallesi şehitleri anıldı

12 Mart 1995 günü Gazi Mahallesi'nde başlayan katliamı protesto etmek için 15 Mart günü 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyen halkın üzerine kolluk güçleri tarafından açılan ateş sonucu Genco Demir, İsmihan Yüksel, İsmail Baltacı, Hasan Puyan ve Hakan Çabuk şehit düşmüştü.

14 yıl geçmesine rağmen katliamı unutmayan 1 Mayıs Mahallesi halkı şehitlerini anma eylemleri gerçekleştirdi. 14 Mart günü saat 11.00'de şehit aileleri ve devrimci kurumların ortak düzenlediği mezar anması yapıldı. Karacaahmet ve Çamlık Mezarlıklarında saygı duruşu ile başlayan ve Partizan'dan bir kişinin yapmış olduğu konuşmayla devam eden anmalar sloganlar eşliğinde bitirildi.

15 Mart günü saat 13.00'de Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği'nde toplanan kitle, şehit aileleri tarafından verilen yemeğin ardından kortejler oluşturarak Cennet Düğün Salonu'na kadar sloganlarla yürüdü. İçerisinde Partizan'ın da yer aldığı devrimci kurumlar tarafından örgütlenen ve yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylem son durakta basın metninin okunmasının ardından bitirildi.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

Dersim'de 12 Mart anması

Partizan, HKM, ESP ve DTP Yeraltı Çarşısı üstünde biraraya geldi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı anma gösterisine saygı duruşu ile başlandı. Düzenlenen anmada kitle sık sık "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Gazi'nin hesabını soracağız", "Faşizme karşı omuz omuza" gibi sloganlar atarak katliamı protesto etti. Kurumlar adına konuşan DTP İl Başkanı Murat Polat katliamın son olmayacağını belirtti. Açıklama atılan sloganlarla sona erdirildi. (Dersim İK okurları)

Güneş ve rüzgar bize yeter

Tunceli Dernekleri Federasyonu Munzur'u Koruma Kurulu, 14 Mart "Uluslararası Nehirler, Su ve Yaşam için Barajlara Karşı Eylem Günü"nde Be-

yoğlu Tünel'den Taksim Meydanı'na kadar yürüyüş düzenledi. "Munzur'da barajlara geçit vermeyeceğiz", "Barajların anlamı göç, açlık, yoksulluktur", "Suyumuzu sattırmayacağız, barajları yaptırmayacağız" pankartları taşıyan federasyon üyeleri adına açıklama yapan Munzur Koruma

Kurulu Başkanı Hazan Şen, Tunceli'nin hazırlanan 8 adet baraj projesi ile yok edilmek istendiğine dikkat çekti. Artvin Çoruh Vadisi, Hasankeyf, Munzur ve Allioni'de yapılacak barajlarla tarihi kültürel değerlerin sularda altında kalacağını söyleyen Şen, "Yok oluşa sürükledikleri dünyamızı, yuvamızı, Munzur'unumuza, doğayı ve insanı kâr olarak gören bu para düşkünlere bırakmayacağız" dedi. (İstanbul)

Zagros ve Zap bombalandı

Zap'ın Çemço ve Zagros'un Avaşin ve Basya bölgelerine düzenlenen saldırıda dört gerilla yaşamını yitirdi.

TC ordusu, baharın gelmesi ile birlikte operasyonlarına hız verdi.

Fırat Haber Ajansı'nın verdiği bilgilere göre 14 Mart günü Irak Kürdistanı (Irak Federal Bölgesi) savaş uçakları tarafından bombalandı. Zap'ın Çemço ve Zagros'un Avaşin ve Basya bölgelerine düzenlenen saldırıda dört HPG gerillası şehit düştü.

Yaşamını yitiren gerillaların isimleri şöyle; Renas Cilo kod adlı Mardin doğumlu Mehmet Aydoğan, Mahir Çayan kod adlı Muş doğumlu Mücahit Arslan, Cahit Urmiye kod adlı Urmiye doğumlu Cavidan N. Temerabat, Wedat Liz kod adlı Muş Bulankı doğumlu Ayhan

Çalkan.

Öte yandan Dicle Haber Ajansı'ndan edinilen bilgilere göre TC Şırnak'ta sınırın sıfır noktasında bulunan Gülyazı Jandarma Taburu ve Ortaköy Jandarma Karakolu'na askeri yığınak yapmayı sürdürüyor.

Kış mevsiminde terk edilen karakollara baharın gelmesi ile birlikte yeniden başlanan sevkîyatının içinde obüs topları, zırhlı araçlar ve çeşitli gıda maddeleri taşıyan araçlar bulunuyor. 13 Mart günü Bolu Komando Tuğayı'ndan İkizce Jandarma Karakolu'na on otobüs komando sevkîyatının yapıldığı da edinilen bilgiler arasında. (H. Merkezi)

"Katliamları unutturmayacağız!"

12-15 Mart 1995 tarihinde yaşanan Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde, 16 Mart 1978'de yaşanan Beyazıt ve 16 Mart 1988'de yaşanan Halepçe katliamlarını kınamak ve yaşamını yitirenleri anmak için Erzincan'da bir etkinlik düzenledik.

14 Mart günü Erzincan Tuncelililer Derneği'nde Partizan ve YDG tarafından düzenlenen ve Tuncelililer Derneği'nin de destek verdiği etkinlikte ilk olarak saygı duruşu yapıldı. Ardından yapılan konuşmada, katliamların nasıl gerçekleştirildiği anlatılırken, bunların devam etmemesi için birlikte hareket etmenin ve örgütlenmenin önemi üzerinde duruldu. Konuşmanın ardından katılımcılar da kendi düşüncelerini belirtti. Hazırlanan sinevizyonun izlenmesinden sonra söylenen marş ve türkülerle etkinlik sonlandırıldı. (Erzincan)

Kayıp(?)larımızı istiyoruz!

Kaybedilen yakınlarını aramak için yola çıkan Cumartesi Anneleri, **Galatasaray Lisesi** önünde buluşarak, kayıplarını sormaya devam ediyor.

206. Hafta

Kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle, "**Failler belli kayıplar nerede?**" yazılı pankart

açarak oturma eylemi yaptı. Eyleme Prof. Dr. **Büşra Ersanlı**, DTP İstanbul il ve ilçe belediye başkan adayları, **ESP**, **EHP**, **SDP** temsilcileri ve **Partizan** da katıldı. Kayıp yakınlarını adına konuşan **Özgür Sevgi Göktaş**, JITEM mensubu itirazçıların adres gösterdikleri mezarların ve ölüm kuyularının açılmasını, "Bin operasyon yaptık" diyen **Mehmet Açar**, **Tansu Çiller** ve sorumluluğu bulunan bütün faillerin

yardımlanması gerektiğini belirtti. Göktaş, 1992 yılında gözaltında kaybedilen **Hasan Gülünay**'ın dosyasının da Ergenekon kapsamına alınmasını istedi.

Özgür Sevgi Göktaş yaptığı açıklamanın devamında dönemin Çalışma Bakanı **Moğultay**'ın tanıklık

4 çocuk babası **Hasan Gülünay**, 1992 yılında Temmuz'un 20'sinde evinden çıktı ve bir daha geri dönmedi. Gülünay'dan önce gözaltına alınan arkadaşı **Erdal Şam**, **Gayrettepe**'deyken "**Ben Hasan Gülünay, beni kaybedecekler**" diye bağırarak Hasan'ın eşi **Birsen**'e anlattı. Dönemin hükümeti **SHP-DYP** genel başkanları ve milletvekilleriyle görüşen **Birsen Gülünay**'a hiçbir bilgi verilmedi. O dönem asayiş şubede başkomiser olan ve Susurluk kazasıyla gündeme gelen **İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ**'ın, dönemin Çalışma Bakanı **Mehmet Moğultay**'a "Yaraları iyileşiyor, sonra savcıya çıkaracağız" dediğini **Moğultay** eşi **Birsen**'e söyledi. Ancak o günden sonra **Hasan Gülünay**'dan bir daha hiçbir haber alınmadı.

du. Açıklamayı yapan **Deniz Türkali** 207. defa aynı yerde taleplerini dile getirdiklerini fakat yetkililerin taleplerini görmezden ve duymazdan geldiğini söyledi.

Türkali, 24 Ocak 1995 tarihinde gözaltına alınarak kaybedilen eczacı **Ayşenur Şimşek** ile 2 Temmuz 1994 tarihinde kaybedilen Doktor **Recai Aydın**'ın kaybedilme öykülerini anlattı. (**İstanbul**)

207. Hafta

Cumartesi Anneleri **Tıp Haftası** olması nedeniyle kaybedilen **Sağlık-Sen** üyelerinden **Ayşenur Şimşek** ve **Recai Aydın**'ın akıbetlerini sor-

masını, tüm bildiklerini kamuoyuyla paylaşmasını istedi. Göktaş, Cumartesi Anneleri olarak, tüm kayıpların akıbetleri açıklanana ve failleri yargılanana kadar susmayacaklarını, soru soracaklarını söyledi.

Devletin "Gayesi" kursağında kaldı

Türkiye genelinde **ESP**, **Atılım Gazetesi**, **EKD**, **BEKSAV** ve **SGDF**'ye yönelik 10 Mart 2009 tarihinde **TMŞ** polisleri tarafından yapılan operasyonda evler ve kurumlar dağıtılarak onlarca kurum çalışanı gözaltına alındı. Gözaltına alınma gerekçelerine dair **İstanbul Emniyet Müdürlüğü**'nden herhangi bir açıklama yapılmazken gözaltına alınanlar avukatlarıyla görüşülmedi, dosyada gizlilik kararı olduğu söylenerek

diğini belirtti.

Yapılan baskınlar ve gözaltılar **11 Mart** günü de **İHD İstanbul Şubesi**'nde yapılan basın toplantısıyla kinandı.

Toplantıda konuşan **BEKSAV** yöneticilerinden **Rahşan Köse**, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Avukat **Özlem Gümüştaş** ise müvekkillerinin bir gün süreyle avukatları ile görüştürülmesinin yasaklandığını belirtti.

Aynı gün **Galatasaray Meydanı**'nda devrimci ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla operasyon protesto edildi.

Gözaltına alınanlar **13 Mart Cuma** günü mahkemeye çıkarıldılar. Mahkeme sırasında

yapılan tutuklama terörünü protesto etmek amacıyla **ESP** tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Beşiktaş'ta gerçekleştirilen eylemde "**Bize Gücünüz Yetmez, Biz Kazanacağız**", "**Gözaltına Alınanlar ve Tutuklananlar Serbest bırakılsın**" yazılı pankartlar açıldı.

Gözaltına alınanlardan **ESP** Adana Temsilcisi **Hülya Gerçek**, Antakya Belediyesi Bağımsız Sosyalist Ortak Başkan Adayı **Muhsin Çobanoğlu**, **Seval Gündoğdu**, **İlker Tatlıpınar**, **Seher Kılıslı**, **Barış Çırpan**, **Gülay Türk**, **Ersin Bilgili**, **Alihan Alhan**, **Savaş Bolat**, **Sercan Üstündağ**, **Ali Nazlıgül**, **Cebrail Doğan**, **Hasan Ozan** ve **Tarık Tepeli** tutuklandı. (**İstanbul**)

Mersin

12 Mart 2009 tarihinde öğle saatlerinde **Merkez Postane** önünde, **İHD** tarafından yapılan basın açıklamasına birçok devrimci ve demokrat örgütlenmeden destek geldi. Kitle "**Gözaltılar serbest bırakılsın**" sloganlarıyla saldırıyı kinadı.

Yine aynı günün akşam saatlerinde bir araya gelen **ESP**, **DHF**, **Barikat**, **Alinteri**, **TÖP** ve **Partizan** bir basın açıklaması yaparak operasyonu kinadı.

Gazi Mahallesi

10 Mart 2009 tarihinde saat 20.00'de **ESP** bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına **Partizan**, **BDS**, **PDD**, **DTP**, **DHF**, **Devrimci Hareket**, **Mücadele Birliği Platformu** ve **SDP** destek verdi. Açıklamada devletin her dönem gerçekleştirdiği baskı politikalarına değinilerek "**Baskılar bizi yıldıramaz**" denildi. (**Gazi İK okurları**)

Okmeydanı

11 Mart günü saat 19.00'da **ESP**, **EKD** ve **SDG** üyeleri **ESP** ve **Atılım** gazetesine yönelik saldırılara karşı bir basın açıklaması yaptı. "**Bize gücünüz yetmez**" yazılı pankart açan kitle, yapılan saldırının sadece **ESP** ile sınırlı olmadığını tüm devrimci ve demokrat kesimi hedeflediğini söyledi.

Eyleme **Partizan**, **DHF**, **ÖDP**, **Halkevi**, **SODAP**, **Kaldıraç**, **YDG**, **HÖC** vd. destek verdi. (**Okmeydanı Partizan**)

Çanakkale

10 Mart akşamı **Cumhuriyet Meydanı**'nda saldırıya uğrayan kurumlara destek amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "**Hepimiz ESP'liyiz**" vb. dövizler açıldı. (**Çanakkale YDG**)

İzmir

İHD tarafından "faili meçhul" cinayetlere dikkat çekmek amacıyla başlatılan Cumartesi eylemlerinin 5. haftasında **BOTAŞ** kuyularının açılması talep edildi.

7 Mart Cumartesi günü saat 12.00'de **Konak** eski **Sümerbank** önünde biraraya gelen insan hakları savunucuları adına basın açıklamasını **Av. Canan Uçar** yaptı. Uçar, kayıp yakınları ve insan hakları savunucularının **BOTAŞ** kuyularının açılması talebi üzerine **Silopi Savcılığı** tarafından alınan açma kararının güvenlik gerekçesi ile uygulanmadığını belirterek bu yol ile delillerin karartılabileceği gerçeğine dikkat çekti. "Dün gaz odalarında insanları yakanların, bugün insanları asit kuyularına atmalarının hangi korkudan kaynaklandığını çok iyi biliyoruz!" diyen Uçar, **BOTAŞ** kuyularının açılması taleplerini yineledi. Basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. "**Failler belli, kayıplar nerede?**" pankartının açıldığı basın açıklamasında "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Failler bulunsun, hesap sorulsun**" sloganları atıldı. (**İzmir**)

Adalet terazisi Çeber'i kaldırmıyor

28 Eylül 2008'de **Yürüyüş** dergisi dağıtarken, gözaltına alındıktan sonra götürüldüğü **İstinye Şehit Muhsin Bodur Polis Karakolu** ve **Metris Hapishanesi**'nde gördüğü işkence sonucu **7 Ekim**'de baygın halde hastaneye kaldırılan ve hayatını kaybeden **Engin Çeber**'in ölümü ile ilgili davanın ikinci duruşması **Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi**'nde **4 Mart** günü yapıldı. Duruşmaya tutuklu bulunan **6** gardiyan sanık ile tutuksuz yargılanan **13** polis katıldı. Duruşma öncesi **Adliye** binası önünde açıklama yapan **Halk Cephesi** üyeleri "**Ferhatı vuranlar Engin'i katledin. Adalet istiyoruz**" yazılı pankart taşıdı. Açıklamayı yapan **Mürvet İnal**, "Biz ötür değil adalet istiyoruz. Suçluların cezalandırmasını istiyoruz" dedi.

Akşam saatlerinde sona eren duruşmada önceki duruşmada mahkemeye gelmedikleri için ifadesi alınmayan **13** polisten 7'sinin ifadesi alındı. Halen görev başındaki katil polislerden **Mehmet Pek**, **Tuncay Ayan**, **Mustafa Kırılı**, **Mesut Yavuz**, **Yusuf Ay**, **Aliye Uçak** ve **Abdulmutalip Bozyel** öğleden önceki oturumda savunmalarını yaparken **28 Eylül 2008** tarihinde **Engin Çeber**, **Özgür Karakaya**, **Aysun Bozdağ** ve **Cihan Gün**'ü yapılan basın açıklamasının ardından yapılan kimlik kontrolünde arama kararları bulunduğu için

gözaltına aldıklarını ve bu sırada kendilerine mukavemet edildiğini ve bundan dolayı "kademeli zor kullanarak" karakola götürdüklerini iddia ettiler. Gözaltına alınanların "karakolda da işkence yapıldığını iddia etmek için kafalarını duvarlara vurduğunu" söyleyen polisler, suçsuz olduklarını iddia ettiler.

Öğleden sonra devam eden duruşmada polislerden **Mustafa Köse**, **Erhan Erkoç**, **Cengiz Akbulut**,

lanan **Başgardiyan Selahattin Apaydın**'ın izniyle görüldüğüne ilişkin tutanağa imza atanlar hakkında suç duyurusunda bulunulmasını talep eden **Tanay**, sanık gardiyanlardan **Cuma Kaya**, **Nevzat Kayın** ile sanık polislerden **Abdulmutalip Bozyel** ve **Mehmet Pek**'in tutuklanmasını talep etti.

Duruşma boyunca müdahil avukatları ile tartışma yaşayan mahkeme heyeti, müdahil avukatlarının "**tarafsızlığa gölge düşmüştür**" beyanından sonra mahkemenin talebine bir üst mahkeme olan **Bakırköy 15. Ağır Ceza Mahkemesi** karar verecek.

Tutukluların tutukluluk halinin devamına karar

Ömer Demir, **Mehmet Bayrakçı** ve **Ömer Remzi Atasun** savunmalarını yaparak, **Çeber**'e işkence yapmadıklarını söylediler.

İkinci bölümde müdahil avukatlarla mahkeme heyeti arasında tartışma yaşandı. Mahkemenin ikinci duruşmasını öğleden sonraki oturumunda müdahil avukatlardan **Taylan Tanay**, sanıkların hakaret ettiğini ancak mahkeme heyetinin engellemediğini belirterek, "Hakaret savunma hakkına girmez. Mahkemenin tavır ve davranışları tam tarafsızlığı yansıtmamaktadır. Tarafsızlığa gölge düşmüştür" dedi.

Ölümcül darbeyi vurmakla suç-

(**İstanbul**)

7 aydır oğluyla görüşemiyor

"Kürtçe TV açılımları" devam ederken hapishanelerde de **Türkçe** bilmeyen ailelerin tutsaklar ile görüşememesi durumu devam ediyor. **Erzurum H Tipi Hapishanesi**'nde bulunan oğlu **Aydın Atalay** ile telefonda **Kürtçe** konuştuğu için 7 aydan beri görüşemediğini söyleyen **Zekiye Atalay** "Çocuklarımızın sağlığından endişeleniyoruz" dedi. Hapishanede bulunan siyasi tutsaklar aileleri aracılığıyla yaptıkları açıklamada, baskıların son bulması

için süresiz açlık grevi başlattıklarını açıklamıştı. Açlık grevinin sürdüğü hapishanede tutsak yakınlarının verdiği bilgilere göre, siyasi tutsaklara "itirafçılık" dayatmasında bulunulduğu belirtildi. Siyasi tutsakların sık sık hücreye atıldığını bildiren aileler, yanı sıra ceza infaz memurları ve askerlerin fiziki saldırılarına da maruz kaldığı bildirildi.

Zekiye Atalay oğlu ile **Türkçe** bilmediği için yaklaşık 7 aydır telefonda dahi görüşemediğini söyleyerek, "Biz görüşemiyoruz. Gitsek birçok problemle karşılaşırız ya da görüşme yasakları oluyor. Telefonda **Kürtçe** konuştuğumuz için görüşmemiz engelleniyor. Bana mektup gönderiyor. Akrabalarım mektupları **Kürtçe**'ye çevirip bana okuyor" dedi. (**H. Merkezi**)

Önder Babat katledildiği yerde anıldı

3 Mart 2004 tarihinde kurşunlanarak öldürülen **Önder Babat** dostları ve yoldaşları tarafından katledildiği yerde anıldı. **Beyoğlu İmam Adnan Sokak**'ta yapılan anımda "**Önder Babat ölümsüzdür**", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" sloganlarını haykıran kitle **Önder Babat**'ın resimlerini taşıdı.

Devrimci Hareket Dergisi adına yapılan açıklamada "Şeyh **Bedrettin**'i **Serez**'de asan **Pir Sultan**'ı taşa tutan, **Che Guevara**'yı **Bolivya**'da kurşuna dizen, **Maraş**'in, **Sivas**'ın katilleri **Önder**'in katilleridir. Faili meçhul olarak bilinen binlerce cinayet faileri gerçekte nasıl meçhul değilse **Önder**'in katilleri de meçhul değil" sözlerine yer

verildi. Anmaya **İlkay Akkaya** ve **Serhat Raşa** da katılarak ezgilerini seslendirdi. (**İstanbul**)

avukatlara bilgi verilmedi. Yeni bir hukuksuzluğun yaşandığı ve iki yıl önce **Gaye** adı verilerek **8-21 Eylül** tarihlerinde gerçekleştirilen operasyonun ardından yaşanan gözaltılar "yeni komplolar" şeklinde değerlendirilerek birçok ilde protesto edildi.

İstanbul, **Ankara**, **İzmir**, **Mersin**, **Hatay** ve **Adana**'da yapılan eş zamanlı ev baskınları ile **60'a** yakın kişinin gözaltına alındığı operasyon devam ederken **İHD İstanbul Şubesi**nde bir araya gelen demokratik kitle örgütleri gözaltıların serbest bırakılmasını istedi. Operasyona dair açıklama yapan **ESP** Temsilcisi **Ersin Sedefoğlu**, ekonomik krizin derinleştiği bir dönemde ve yerel seçimler öncesinde bu tür gözaltıların gerçekleşmesinin tesadüf olma-

Emperyalizmle ilişkilerinde TC

TC devletinin emperyalizmle ilişkisi çok köklüdür. Bakiyesi olduğu Osmanlı devletinin 17. yüzyıldan beri adım adım yabancı tahakkümüne girişinden günümüze dek derinleşen bir yarı-sömürge bağımlılık ilişkisi söz konusudur. Bu ilişki devletin ekonomik-siyasi niteliğini karakterize eden unsurlardan biri olmuştur. Osmanlı'nın TC'ye evrilmesi ise, bu ilişkide bir kopuş yaratmamış olması yanında, emperyalizme bağımlılıkta çok yönlü ilerleyen bir devamlılığı getirmiştir.

TC devletinin emperyalist kapitalizme ekonomik-siyasal bağımlılık ilişkisinin sürekli oluşu, bu ilişkinin her boyutuyla mutlaklaştırılmasını gerektirmektedir. Türk hâkim sınıfları, çeşitli ikili açık-gizli anlaşmalar, ticari ilişkiler ve güdümlü politikalarla emperyalist güçlerin yürüncesinde hareket etmesine rağmen, kimi zaman bu ilişkilerin yanı sıra, kendi sınıf çıkarlarına daha uygun politikalar oluşturabilen, bu çıkarlarını her fırsatta büyütme hedefleyen, bu hedefler için emperyalist güçler arasındaki dengeleri, çıkar çatışmalarını sürekli kollayan bir çizgi izlemekte, "irade" ortaya koymaktadır. Zaten bu irade yarı-sömürge bağımlılığın doğasına da uygundur. Yarı-sömürge bir devlet olarak TC'nin konumunu da bu iradenin niteliği ve düzeyi belirlemektedir.

KIZIŞAN EMPERYALİST DALAŞ

Son süreçte görülen bir gerçek, emperyalist güçlerin, ekonomik krize paralel pazar alanları üzerindeki egemenlik mücadelesinin giderek arttığı, artan bu rekabet ve egemenlik mücadelesine bağlı olarak yeni politikaların devreye sokulup, yeni düzenlemelerin yapılmaya çalışıldığı ve yoğunlaşma alanlarının yenilediğidir.

Bu noktada, Irak işgalinden çıkarılan şu "özlü dersin" yani "ABD'nin Irak'a yönelik müdahalesi eğer bir şeyi kanıtlamışsa, bu, Amerikalıların asla siyasi ve askeri ortamı kendi arzusuna göre şekillendirecek güçte olmadığıdır." (Parrick Cockburn, 26-02-2009, The Independent'teki yazısının 28/02/2009 tarihli Radikal gazetesindeki çevirisinden) değerlendirilmesinin, 11 Eylül'den sonra girişilen tüm müdahaleler için de çıkarılmış, bunun da sürecekte, özellikle ABD cephesinde meydana gelen farklılaşmaları yaratan etkenlerden biri olduğunu söylemek gerekmektedir.

Bush hükümeti sona ererken ulaşılan bu "özlü ders", Obama'nın başkan seçilmesini hazırlayan en güçlü etkenlerden biri olmuştur. ABD'nin dış politikasının "formatını" değiştirmekte de rol oynamıştır. Askeri güç ile kilidi açılmayan sorunların "bir türlü dindirilemeyen kargaşa ve çatışmaların", "sihirli anahtarı" olarak şu sıralar dillerden düşürülmeyen "barış", "uzlaşma" ve "diyalog" söylemleri ABD'nin yeni vizyonu olarak Obama eşliğinde sunulmaya başlandı bile.

Konuşmasında İran'a yönelik olarak "sıkı-
lı yumruklarınızı açarsanız biz de elimizi uzatırız" diyen Obama, Afganistan'a yeni takviye askeri, güç seferber etmesine rağmen yine de "dersini iyi çalıştığını" işaretini veriyordu: "Afganistan'da uzun süre kalmaya niyetimiz olmadığını Afganlılara belirtmek zorunda olduğumuzu düşünüyorum... Bildiğiniz gibi, Afganlılar işgalci olarak gördükleri kuvvetleri reddederler. Stratejimizi gözden geçirirken bunu göz ardı edemeyiz." (Obama, Kuzey Carolina'daki askeri üsteki konuşmasından aktaran 01/03/2009 tarihli Evrensel)

"Uzun süre kalmaya niyetimiz olmadığını Afganlılara belirtmek zorunda olduğumuzu düşünüyorum" söyleminin ikiyüzlülüğünü bir yana bırakırsak, kimilerinin Bush politikalarından ve "şahinler kanadından" kopuş olarak dile getirdiği ve Obama ile açılan barış, uzlaşma, diyalog dönemi şeklinde sunmaya çalıştığı süreç, aslında askeri işgalle kolayca sağlanacağı düşünülen ABD hegemonyasının yeni araçlarla takviye edilmesi ve ağırlık noktasının "silahlı zor"dan, bununla desteklenen "ekonomik-siyasal-diplomatik zor"a kaydırılışını içermektedir.

İran'da Şii rejimle doğrudan diyalog yolunun açılması, Afganistan ve Pakistan'da Tali-

ban'a bağlı aşiretlerle görüşülmesi, Filistin'de Hamas'la "uzlaşma yolu"nun sağlanması noktalarında ağırlık kazanan bu yeni politikalar, işgal karşıtı direniş güçlerinin "ehlileştirilmesi" operasyonlarıyla ABD'nin emperyalist tahakkümünü sağlamlaştırmayı hedeflemektedir. ABD NATO'daki diğer emperyalist güçlerle, Rusya-Çin gibi emperyalist güçlerin burunlarının dibine ama onların "işbirliğini" de sağlayarak iyiden iyiyere yerleşmenin hesabındadır.

Rusya ve Çin emperyalistleri de elbette ki boş durmamaktadır. Emperyalist rekabet ve dalışta özellikle Rusya ön plana çıkmaktadır. Rusya'nın Ortadoğu'da etkin olduğu ülke olarak nükleer reaktör ve askeri teknoloji ile beslediği İran, ABD için zaten "baş ağrısı" iken: Rusya, İran, Katar, Cezayir ve Venezüella ittifakıyla OPAC benzeri bir kuruluşa öncü-

kurmaya hazır olduğunu söyleyerek, Suriye'ye karşı da bu pozisyonda olarak, hamasi söylemlerle Filistin halkının acılarını, orada yaşanan katliamları diplomatik tahvile çevirmeye çalışarak, ABD'nin Afganistan için "muharip güç" talebine göz kırparak üstlenmeye çalıştığı rolü hangi somut yatırımlara dönüştürme niyetindedir?

Açık ki, tüm bu "kördüğüm" noktalarında kendisine verilen görevlerin "layıkıyla" yerine getirilmesi, Ortadoğu ülkeleri üzerinde güçlü bir nüfuz ve etki sahibi olabilmenin de bir basamağı olarak görülmektedir. Bölgedeki ülkelerle geliştirilecek çok yönlü ilişkilerin Türk hakim sınıflarına, politik ve ekonomik rant olarak geri döneceği hesabı yapılmaktadır.

Belki de içlerinde en sembolik olarak kabul edilebilecek olan "Filistin-İsrail arabulucu-

Son süreçte görülen bir gerçek, emperyalist güçlerin, ekonomik krize paralel pazar alanları üzerindeki egemenlik mücadelesinin giderek arttığı, artan bu rekabet ve egemenlik mücadelesine bağlı olarak yeni politikaların devreye sokulup, yeni düzenlemelerin yapılmaya çalışıldığı ve yoğunlaşma alanlarının yenilediğidir.

lük ederek ABD'nin enerji piyasası tekeline karşı durmaktadır. Sıcak bir gelişme olarak da, Ermenistan, Belarus, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan'la beraber; Rusya Devlet Başkanı Medvedev'in sözleriyle "NATO'dan daha az güçlü olmayacak" olan "Ortak Güvenlik Antlaşması Örgütü"nü kurmuş bulunuyor. Kırgızistan'daki ABD askeri üssünün kapatılmasını sağlamasının ABD emperyalizmini ne kadar sıkıntıya soktuğu düşünülürse, bu yeni askeri ittifakın gelişiminin etkilerini tahmin etmek güç değildir.

DALAŞTAN NEMALANAN TC

Emperyalistler arası dalışın kızışan ortamında, sarsılan güçler ve ortaya çıkmaya başlayan yeni güç dengeleri içerisinde TC devleti de rol kapmaya çalışmakta, kendine daha fazla manevra alanı bularak, emperyalistlerle kurduğu ilişkilerden, askeri-ekonomik-siyasi alanlarda mümkün olan en kârlı şekilde yararlanma ve çıkma çabasıdadır. TC devleti bir yandan ABD'nin ve AB'nin bölgesel planlarına uygun hareket ederken, diğer yandan da özellikle Rusya ile ilişkilerini güçlendirmenin azami gayretini gösterebilmektedir. İzlenen politikaların genel tablosuna bakıldığında "Tavşanla kaç, tazıyla kovala" siyasetinin, değişik versiyonlarıyla hayata geçirildiği görülmelidir.

Öyleyse şunu sormak gerekiyor: TC devleti İran ve ABD arasında "diyalog köprüsü"

anlaşmalar yola çıkmış durumdadır.

TC devleti esas bağımlı olduğu ABD ve AB'li emperyalistlerin planlarında böyle yer alır ve nemalanırken, Rusya emperyalizmi ile de "ortak çıkarılara" dikkat etmektedir. Türkiye gaz ihtiyacının 2/3'ünü, petrolün 1/3'ünü Rusya'dan almaktadır. Rusya federal gümrük rakamlarına göre 2006 yılında 17 milyar dolar olan toplam ticaret hacmi 2008'de 33 milyar dolara ulaşarak iki yılda iki katına çıkmıştır. Türkiye Rusya ile ticaret hacminde bugün Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa gibi ülkeleri geride bırakıp Rusya ile tarihi bir ticari ilişki yakalamıştır.

Ve Şubat ayında Cumhurbaşkanı Abdullah Gül "150 işadımı ile Rusya'ya çıkarma yaparken" şunu söylemeyi de ihmal etmedi: "Rusya'ya önemli bölgesel bir güç olarak görüyoruz, ortak ilgi alanlarına giren, yakın coğrafyada meydana gelen gelişmeleri ele alacağız."

Peki, nedir bu "ortak ilgi alanları"?

Türkiye nükleer santral yapımı için ihaleye katılan firmalardan sadece Rus Atomstroyprom'a teklif verdi. Rus Gazprom şirketi Avrupa doğalgaz sevkiyatı hattında Ukrayna (ABD!) sorununu aşmanın, tabii Türkiye üzerinde etkinlik için de, Karadeniz'de 'Mavi Akım'ın içinde ikinci boru hattı inşa etmek için Türkiye'ye resmi başvuru yapmış bulunuyor.

Ancak bunların ötesinde Rusya genel anlamda Türkiye, özde ise ABD için Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya'daki etkinliği ve ABD'yi "dengeleyici" olmasıyla "ilgi çekmektedir."

TC devleti de, emperyalistler arası hâkimiyet ve güç mücadelesinde, Rusya ile dirsek temasında olarak mümkün meretebe her ilişkiden faydalanmaya çalışmaktadır. Güç dengeleri ve mücadelenin alacağı boyut TC devletini zorunlu tercihleri sürüklediği sürece bu "tarafsızlık" gibi görünen duruşunu bozmak istememektedir. Bu isteğinin ne kadar uzun ömürlü olacağını tamamen kapitalizmin iktisadi krizinin ne kadar uzun ömürlü olacağına tamamen kapitalizmin iktisadi krizinin gelişimine ve buna paralel emperyalistler arası rekabet ve dalışın seyrine bağlı olacaktır.

KONUMUNU SAĞLAMLAŞTIRAN TC

TC'nin emperyalizm için, coğrafi, pazar oluşu başta askeri gücü olmak üzere işlevlendirilmeye müsait yapısıyla kazandığı önemin sadece uluslararası alana yönelik getirisi ya da sonuçları yoktur. Ülke içine yönelik de son derece önemli sonuçları vardır.

Şu çok açıkça ortadadır: TC devletinin son 30 yıllık politik ve özellikle ekonomik sürecine bakıldığında, Türk hâkim sınıflarının emperyalizmin ihtiyaçlarına paralel değişimler yaşadığı, ilerlemeler kaydettiği görülmektedir. Emperyalist ülkelere bağımlılık ilişkisi, ülke içinde de ekonomik politik alanda derinleşen bir seyir izlemiştir. "Piyasaya uyumlaştırma reçeteleriyle ilerleyen neo-liberal" dönüşüm sürecinin sonunda, kamu kesimi iktisat politikası araçlarının hemen hemen tümüyle yitirmiş, para ve kur politikalarını uluslararası mali piyasaların yönlendirmesi altına girilmiş devlet borçlarının yanı sıra özel sermayesi yabancılaşmış ve bir o kadar daha dış borç yaratmış bir yapı ortaya çıkmıştır. Askeri, sanayi ve elektronik teknolojiye bağımlılığı belirleyici oranda yapılaşmıştır" şeklindeki değerlendirmeler derinleşen ilişkileri vermesi oranında ve anlamında doğrudur. Şüphesiz, askeri darbelerden özelleştirmelere kadar daha birçok şey sayılabilir. Bunlar, hem emperyalizmin, hem Türk hakim sınıflarının sömürsünün ve baskılarının tahripkar ve yıkıcı sonuçlarını verecektir.

Ama sürecin, emperyalizm ve TC devletinin ilişkilerinin görülmesi gereken, önmüzdeki dönemin anlaşılması açısından da çok önemli olan, bir başka yönü daha vardır. Emperyalist-kapitalist devletler tarihlerinin en derin krizlerinden birine daha yuvarlanıp, ABD-AB-Asya ve Çin emperyalistleri açısından rekabetin daha hayati önem kazandığı evrende bile-hatta önemli oranda bu nedenle-

TC devletinin bölgesinde "istikrarlı" ve "güvenlik içerisinde" olması için kritik destekler vermektedirler.

Örneğin Korkut Boratav'ın 10 Şubat 2009'da Birgün gazetesinde dikkat çektiği; "1994 ve 2000-2001'deki krizlerin başlangıcında, kayıt-dışı para hareketleri hep "çıkış" yönünde gerçekleşmiştir. Bu krizde (ne hikmetse) sessiz-sedatlı ekonomiyi giren 12.5 milyar doların vatandaşın yastık altlarından, kasalardan kaynaklandığı düşünülemez... sözü geçen esrarengiz kaynak olmasaydı... bu süreç finansal sistemi de bir hayli çatırdacaçaktı" nokta çok önemlidir. "Normal" seyrinde devam edecek bir krizin dünyada "en çok, en ağır biçimde Türkiye'yi vuracağı" tahminlerinin yapıldığı bir dönemde gelen bu "dış kaynağa" yönelik "can simidi olduğu" değerlendirmeleri elbette ki haklı ve önemlidir. Ayrıca "Varlık Barış Yasası" gibi, daha önce AB'ye uyum yasaları kapsamında çıkarılan "Nerden Bulunm Yasasının" tersi düzenlemelere de ses çıkarılmamış, TC'nin uyuturucu ticaretinden insan kaçakçılığına her türlü "kara parayı" "vallahı billahı kaynağını sormayacağız" yemin billah etmelerine tepki verilmemiştir. Öyle ya, kriz dönemlerinde böylesi detayların hesabı yapılmaz.

İktisadi alandaki bu destek dışında da, destek işlevi gören ya da bunu da kolaylaştıran müdahaleler yapılmakta ya da yapılan engellenmemektedir. Ergenekon operasyonunu "kontr-gerillanın tasfiyesi operasyonu" kapsamında tartışmalarla değerlendirmek yetersiz ve sığ bir yaklaşımdır. Bu operasyon, egemen bürokratik yapı ve güçlerin, yeni dönem politikalarına uyum göstermeyen, "Avrasya İttifakı" hayallerine kendini kaptıran, büyük oranda da ayakçı-tetikçi kesimin hizaya çekilmesinden başka bir şey değildir. Tam da bundan dolayı, bizim için önem verilmesi, dikkat edilmesi gereken bir noktadır. Bürokratik yapıda yapılan bu hizaya çekme, şu planın selameti açısından uygulanmıştır. Birincisi Kürt Ulusal Hareketi tasfiye edilecek ve mümkün olan en kolu kanadı kırılmış, en aza razı edilmiş biçimde sistem içine çekilecek, yani radikal-silahlı direniş örgütlerinin ehlileştirilmesi politikası Kürt Ulusal Hareketine uygulanacak. İkincisi TC'nin Irak Kürdistanı'ndaki emperyalizmle işbirliğindeki güçlerle ilişkisi bu temel üzerinde sağlama alınıp, geliştirilecektir. Böylece hem TC önemli bir "istikrarsızlaştırıcı sorundan" kurtarılmış olacak, hem de Irak Kürdistanı gibi önemli bir enerji kaynağı ve coğrafik bir alan "istikrarlı" bir hale getirilecektir. Tipki "Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin geliştirilmesi çabaları"nın arkasında olduğu gibi var olan sorunlu noktalar aşılacak, özde TC için, genelde de bölge için emperyalist tahakküm ve sömürü bakımından "dikensiz gül bahçesi" yaratılmak istenmektedir. Kürt Ulusal Hareketi belasından kurtulmuş, mümkün olduğunca "istikrara kavuşmuş" bir Irak ve onun en önemli parçası Irak Kürdistanı'yla iyi ilişkiler içerisindeki bir Türkiye, İran'la ilişkiler açısından da, genel olarak tüm bölge için ama özellikle Ortadoğu, Kafkasya ve Ortadoğu için azar edilen konuma kavuşmuş, Pazar alanlarının sömürsü, güvenliği ve egemenliğinde daha işlevli hale getirilmiş olacaktır. Hedef budur.

Bu hedefin emperyalizm, özellikle de ABD ve AB'li emperyalistlerle TC devleti için sağlayacağı hayra ters orantılı olarak ülkemiz ve bölge halkları için de şerre yol açacağını görmek önemlidir. "TC'nin Bölgesel Güç Olacağı", "Son yıllarda yaptığı açılımlarla bölgenin laik, demokratik, kalkınmış lideri olma yolunda ilerlediği", "TRT Şeş gibi Kürt Sorununun çözümünde ve demokratikleşmede önemli açılımlar yaptığı" propagandalarının arkasında yatan, bu emperyalist, faşist sömürü-tahakküm planının hayata geçirilmesi çabasıdır sadece. Bütün aldatmacalarına rağmen bu sürecin halkımıza kazandırdığı hiçbir şey olmadı gibi, yoksun ve acılar içerisindeki, baskılar altındaki hayatlarının da devamına dayanmaktadır. Bu süreci, getireceklerini ve olası sonuçlarını doğru okumak, hem onun etkisinde kalmamak, hem da halkımız yararına gerekli müdahaleleri yapabilmek açısından herkes için çok önemlidir.

Kendi kendini besleyen felaket!

Küresel mali kriz, tüm dünyada gide-rek derinleşiyor. Hatırlanacağı gibi ilk olarak ABD'de patlak veren kriz, banka ve sigorta devlerini yutmuş, borsaları alt üst etmiş, "kurtarma paketleri" üst üste açıklanmıştı. İlk dalgası daha çok finans kesiminde etkili olurken, kriz, R. T. Erdoğan'ın, "Tepe noktasına kadar ulaştı, artık inişe geçti" ifadesinin aksine üretim sektörünü de kapsayarak derinleşti/derinleşiyor. Mortgage krizi patlak verdiğinde ve devamındaki günlerde, İngiltere'nin önemli yatırım bankalarından Lombard'in stratejisti Michael Taylor'd "Hepimiz 1970 tarzı bir krizden bahsediyorduk, ancak gün geçtikçe durum daha çok 1930'lara benziyor... Nerede biteceğini kimse bilmiyor. Bu kendi kendini besleyen bir felaket" diyerek boyutunu dile getiriyordu. Aradan çok zaman (6 ay kadar) geçmeden kriz, ABD'de patlak vererek bir tsunami dalgası misali tüm dünyaya yayıldı, yayılmaya da devam ediyor.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye de bu krizden payına düşeni alıyor. İlk dalgadan sonra etkisini daha etkin göstermeye başladı. Krizin dünya ülkelerini sarmaya başladığı dönemde TÜSİAD ardi ardına önlem çağrılarında bulunurken, Kasımpaşalı Erdoğan "Hamdolsun kriz bizi teğet geçecek" nidaları savuruyordu. Erdoğan'ın bu nidalarıyla aynı dönem açıklanan geçtiğimiz yıl Eylül ayı rakamları (sanayi üretimi yüzde 5.5, imalat sanayi yüzde 6.4, inşaat yüzde 4.3, tekstil yüzde 50 küçüldü, Temmuz-Ağustos-Eylül'de büyüme hızı binde 5 olarak gerçekleşti) tam tersi, krizin teğet geçmeyeceğini gösteriyordu. Keza Financial Times "Veriler, bakanların Türkiye küresel krizden az etkileneceği yolundaki savlarını yalanlıyor" diye yazıyordu.

Ne ekonomistlerin ne de ekonomideki rakamların "ikna" edebildiği AKP hükümeti, yerel seçimler öncesi daha çok siyasi çıkarlarını ön plana alarak krize karşı üç maymunu oynamaya devam ediyor. Yağmasan da gürle siyaseti izleyerek, krizi, siyasi arenada en hafif şekilde atlattırıyor.

Küresel krizin Türkiye'yi, hemen her alanda etkilerken önlem çağrısı yapan sektörler, aynı zamanda önlem önerilerini de birbiri ardına sıralıyorlar. Hindistan ziyareti (Kasım 2008) sırasında "dünyüştü paket açıklayacağım" diyen Erdoğan'ın sözleri de boş çıkmıştı. Bunun üzerine sektörlerdeki "olumlu" hava buza dönmüş, sesler yükselmeye başlamıştı. Önlem isteyen sektörler "Krizle karşı 10 tanesi Merkez Bankası'nca alınmış, bugüne kadar uygulamaya konulan 25 önlemin alındığını" söyleyen Erdoğan, bu "önlemlere" DB'den sağlanan proje kredilerini ve IMF görüşmelerini de ekledi. Nitekim Erdoğan'ın açıkladığı "önlem"lerin esasta kimin için alındığını söylemeye de Ekim ayı rakamları (geçtiğimiz Ekim'de kapanan şirket sayısı 42 bini aştı, işsizlik 143 bine ulaştı, otomotiv % 24 düştü) bu "önlemler"imin için alındığını gösteriyor.

YIKIM TABLOSU GERÇEKTİR

Rakamlara bakmaya devam edelim; Kasım'da otomobil üretimi yüzde 53, sanayi yüzde 54, tekstil yüzde 25 oranında düşerken, diğer sektörlerde de yüzde 20 ile yüzde 50 arasında değişen oranlarda azalma oldu. Toplam ihracat ise yüzde 22 azaldı. Tarım sektöründe de yaşananlar farklı olmazken, tarımda yüzde 5.6'lık düşüş gerçekleşti. Ziraat Bankası köylülere yeterli kredi ayırmazken, özel bankalar ise hiç kredi vermiyor. Son bir yıl da yüzde 100'ün üzerinde artan girdi fiyatları karşısında, tarımsal ürünlerdeki düşüşlere yenileri eklendi. AKP hükümeti-

tinin "önlem paketleri"nde ise tarım sektörünün adı dahi anılmıyor. "Çiftçilerimizin çoğu gübre kullanmadan ekim yaptı." (Şemsi Bayraktar)

Bu veriler emperyalist kapitalizmin bu son krizinin ülkede almış olduğu boyutu ortaya seriyor. Buna rağmen "Kasımpaşa yorumları"ndan vazgeçmeyen Erdoğan "kriz psikolojiktir" derken, krizin, işten atılan, işsiz geçinen, yoksullaşan halk üzerindeki psikolojisinden hiç bahsetmiyor. Malumu ilan edip, krizden bahsederek halkın moralini, sisteme ve AKP'ye güvenini, desteğini zayıflatmayan, demek istiyor. Bu açıklamalar Erdoğan'ın cahilliğinden ziyade devletin bilinçli bir politikası olarak değerlendirilmelidir. Yerel seçimler öncesi halk nezdinde "kriz paniğini" önyeyip o kaybetmeme gayretinde iken bir yandan da komprador kapitalistlerin çıkarlarını koruma gayretindedir.

AYNI GEMİDE MİYİZ?

Tüm performansı ile krizi "yöneten" AKP hükümeti, bildik halkçı söylemlerini dile getirmekten de geri kalmıyor. Kriz gerçekliğini gündeme getirenleri ruh çarınlara benzeten Erdoğan "krizi fırsata çevirelim" diyerek, kontrolün ellerinde olduğu sanısını yaratmaya çalışıyor. Erdoğan'ın bu çabasının kendi kabinesinde alkış toplasa da, halk nezdinde pek bir anlam ifade etmediği, artan işsiz sayısı, doğal gaz, elektriğe yapılan zamlarda açıkça görülüyor.

Kriz başlangıcından bu yana TÜSİAD'ın IMF ile anlaşma yapılması çağrılarında "halkın ümüğünü sıkıtmam" diyerek yanıt veren Erdoğan, iki gün sonraki "IMF ile anlaşmaya en çok yaklaştığımız noktadayız" diyerek çark etti. Erdoğan'ın bu "U" dönüşü devletin krize karşı tavırını ne olduğunu da açıklamıştır. AKP hükümetinin IMF ile yeni bir anlaşmaya ayak diremesinin perde arkası; IMF yeni bir anlaşma için AKP'den harcamaları kısmasını istemesidir. Yerel seçim çalışmaları için "keseenin ağzını" açık tutan AKP, buna yanaşmıyordu. TÜSİAD ise yeni bir anlaşma için bastırıyordu. Bu takışmadan TÜSİAD galip çıkmış, AKP her ne kadar nazlansa da, şansını denese de IMF ile masaya oturmuştur. Bu biraz gecikmeli de olsa gerçekleşmiş oldu. Anlaşmanın daha tamamlanmadığı süreçte AKP IMF'ye "uyum" için harcamaları 3 milyar YTL kıstı. Gelişen bu süreç çok fazla söze gerek bırakmıyor. Halkın ümüğü elbirliği ile sıkılırken, kriz emperyalistler ve yerli uşakları için fırsata dönüştürülüyor.

"Krizi fırsata çevirme adımları" IMF masasına oturmakla sınırlı kalmadı. Aralık sonlarında elektrik tarifeleri ve asgari ücretin açıklanmasıyla devam etti. 1 Ocak 2009'dan itibaren geçerli olan elektrik tarifesine göre büyük sanayiler-

de kullanılan elektriğe yüzde 1.57 oranında indirim yapılmıştır. Krizi fırsata çevirmenin ilk adımı bu olurken ikincisi Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 2009 için geçerli olan asgari ücret rakamlarıdır. 24 YTL zam yapılan asgari ücret 16 yaşından büyükler için yılın ilk 6 ayında yüzde 4.3 ikinci 6 ay için yüzde 4.1 artış yapıldı. Bu artışla asgari ücret brüt 666 YTL olurken net 527 oldu. Böylece asgari ücret 740 YTL olan aylık sınırının da altında kaldı. Devlet "baba" bir kez daha "şefkatini" göstererek halkın cebinden alıp komprador kapitalistlerin cebine koyarak krizi fırsata çeviriyor. Kuşkusuz bunun yeterli olmadığını düşünmüş olacak ki İşsizlik Fonu'nu da krizden "etkilenen" şirketlere açmıştır.

Bir yılda 300 bin artarak 2 milyon 550 bin (TÜİK rakamlarına göre) olan işsiz "yararlanması" için oluşturulan İşsizlik Fonu, krizden etkilendiğini bildiren şirketlerin kullanımına açıldı. Krizden etkilendiğini bildiren şirket önce "incelecek", inceleme sonrası uygun görülürse; patron çalıştırdığı işçinin 15 günlük ücretini kendi cebinden, geriye kalan 15 gününde İşsizlik Fonu'nda ödeyerek bu fondan yararlanacak. Halkın cebinden alıp, patronun cebine koymanın başka bir yolu da böylece uygulanmış oluyor.

Ekonomik olarak halkın cebinden desteklenen patronlar, TBMM'de görüşülen Türk Borçlar Kanunu Yasa Tasarısıyla da yasal olarak güçlendiriliyor. Yasa tasarısına göre; işçi, haklı sebep olmaksızın işe başlamadığı veya aniden işi bıraktığı hallerde patron tazminat isteyebilecek, işçi, patrona kusuruyla verdiği tüm zararları gidermekle yükümlü olacak, patron işçilere özel talimat verebilecek. Tasarıdan da anlaşıldığı gibi sermaye bizzat devlet tarafından güvence altına alınırken, işçilerin sahip olduğu haklar ellerinden alınmak isteniyor.

Kriz, sermaye sınıfları açısından, zayıfların elendiği, güçlülerin sistemle birlikte yenilenecek yoluna devam ettiği bir dönemdir. Bu krizin doğası gereğidir. Ama değişmeyen bir kural olarak, kriz, kendi yıkımını, sefaletini halk kitleleri üzerine bırakacaktır. Ezilen emekçi halklar için "Krizi fırsata çevirme diye bir şey yok"tur. (Mahfi Eğilmez) Doğru söze ne denir.

Yaşanılan krizlerden kapitalist ekonomi kendini yenileyerek çıkar. Bu, yukarıda çizdiğimiz tablonun da gösterdiği gibi ancak halkın sırtından sağlanır. Krizi fırsata çevirme şansı emekçi halk desteğinden de yoksun bırakılır. Zira devlet sınıfsal niteliği gereği

Ne ekonomistlerin ne de ekonomideki rakamların "ikna" edebildiği AKP hükümeti, yerel seçimler öncesi daha çok siyasi çıkarlarını ön plana alarak krize karşı üç maymunu oynamaya devam ediyor. Yağmasan da gürle siyaseti izleyerek, krizi, siyasi arenada en hafif şekilde atlattırıyor.

halkın değil egemen sınıfların hizmetindedir ve diğer sınıflar üzerinde baskı aracıdır.

Kriz derinleştikçe halkın, sistemin gerçek yüzünü görmesine olanak sağlayacaktır. Her kriz devrim yaratmasa da, emekçi halkın sistemle olan çelişkilerini de derinleştirecektir. Bu durum halkın ekonomik taleplerini siyasi taleplerine dönüştürmesinde devrimcilerin omuzlarındaki yükü de artıracaktır.

Krizle birlikte çığ gibi büyüyen işsizlik beraberinde yoksullaşmayı da artırıyor. Hiçbir güvencesi ve devlet desteği olmayan emekçi halkın alım gücü düşerken, beslenmesi için gerekli temel gıda ürünlerine de ulaşamaz hale geliyor. Ezilen emekçi halk krizin etkilerini yakıcı bir şekilde hissederken, egemen sınıflar, krizi, halkın sırtından en az zararla atlattırıyor. Egemen sınıfların bu çabasına ancak emekçi halkın güçlü karşı koyuşu, işçi sınıfının toplu mücadelesi boşa çıkaracaktır. Dolayısıyla emekçi halk kitleleri için örgütlenmek bir tercih meselesi olmaktan çıkmış, yaşamlarını idame ettirebilmelerinin bir zorunluluğu haline gelmiştir. Mesele bu zorunluluğu hissetmek ve halk kitlelerine anlatabilmektir. Bunun için var gücümüzle ekonomik-demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek ve halk kitleleri ile bağları sıkılaştırmak gerekmektedir.

1-The Independent'ten aktaran E. Yıldızoğlu

2- TZOB Başkanı

Türk-İş'e bağlı Liman-İş Sendikası Şubat ayında "Türkiye'de Sendikal Örgütlenmenin Bedeli İşten Atılmak" başlıklı bir rapor yayınladı. Rapora göre; 2003-2005 yılları arasında 15 bin 531 işçi sendikal örgütlenmeye katıldığı için işten atılmıştır.

Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlendiği için yılda 5 bin 177 işçinin işten atıldığı da raporda yer alan bilgiler arasında. 2003-2008 yılları arasında DISK'e bağlı sendikalarda örgütlendiği için ise 30 bin civarında kişi işten çıkarılmıştır. Sonuç olarak her yıl ortalama 10 binden fazla işçi işten çıkartılmaktadır.

Gürsarı'ta, DESA'da, E-Kart'ta, Sinter'de sendikali oldukları için işten atılan işçilerin direnişi devam etmektedir. Aylardır direnişlerini sürdüren işçilerin sendikali olmanın bedelini işten atılarak ödüyorlar. Patronların sendikalaşmayı engellemek için başvurduğu çeşitli yöntemlerin örnek gösterildiği raporda; işçilere verilen rüşvetten, cami hocalarına okutulan vaazlardan ve kadınlara yönelik "özel" politikardan söz edilmekte. Sermaye, mevcut konfederasyonların niteliklerine rağmen hiçbir şekilde sendikal örgütlenmeyi istememektedir. Ve örgütlenmenin olduğu koşullarda bedel en ağır şekilde ödettirililmektedir. Amaç işçi sınıfının örgütlenmesinin, biraraya gelmesinin engellenmesidir. Buna rağmen örgütlenen direnişler, birikim oluşturarak devam etmektedir. Yörsan ve DESA'daki grevler uzun süreye yayılmasına, beklenen etkiyi yaratmamasına rağmen kararlılıkla devam ediyor.

Ülkemizde 12 Eylül AFC'si ile birlikte çıkarılan 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu, örgütsüz bir toplum yaratma hedefiyle hazırlanmış ve bunların değiştirilmesi çeşitli nedenlerle gündeme gelse de mümkün olmamıştır.

Devletin örgütsüzleştirme saldırısının yanı sıra tartışılması gereken diğer bir önemli noktada işçilerin sendikalara yaklaşımı ve buna neden olan sendikaların tutumlarıdır.

Aynı raporda vurgulanan bir başka nokta da işçilerin sendikalaşma oranında yaşanan ciddi düşüş ve gerilemedir. Raporda; ülkemizde ücretli işçilerin sendikalaşma oranının 1998'de yüzde 22.2 olduğu, 2007'ye gelindiğinde bu oranın yüzde 6.1'e gerilediği vurgulanmaktadır. SSK'ya kayıtlı işçilerin sendikalaşma oranının 1988'de yüzde 45.7 olduğu ifade edilirken, bu oran 2007 yılında yüzde 15.7'ye düşmüştür. Bunun anlamı sendikaların kapısına kilit vurmaları gerektiği gerçeğidir. Bu sistem tarafından yapılmıyorsa esasta çıkarlarını zorlayıcı bir durumun olmamasındandır.

Bu verileri yine sendikal önderliklerin niteliğinden bağımsız düşünmemek gerekir. Lokal düzeyde çeşitli taleplerle sürdürülen direnişler, bağlı oldukları sendikalardan yeterli sahiplenışı görememiştir. Bu koşullarda direnişlerin yaygınlaşması ve büyümesinin zemini zayıftır.

Fabrika işgali ile başlayan Sinter direnişi Birleşik Metal-İş Sendikası'nın müdahalesi ile kapı önüne taşınmış, E-Kart direnişindeki işçilerin sendikal ihanete gösterdikleri tepki süreci önemli dip notlarıdır. Sistemin elindeki silahlarla topyekün saldırıya geçtiği bir yerde sınıfın öz örgütlülükleri olan sendikaların tutumu, saldırıyı püskürtmek yerine "hepimiz ayı geminin yolcularıyız" masalını sınıfa yutturmaya çalışmak olmuştur. Sendikaların krizi aşma yönlü sundukları önerilerin özü, işçi sınıfı ve ezilenlerin haklarından feragat etmesi üzerine kuruludur. Bunun son örneği Şubat ayında yapılan Ekonomik Sosyal Konsey toplantısı olmuştur. Türk-İş ve Hak-İş toplantıda hazır bulunmuş, KESK ve DISK ise katılmamıştır. Patronlar "hükümet bu krizi idare edemiyor, biz ölüyoruz, lütfen tedbir alın" derken konfederasyonlar ise getirdikleri önerilerde krizden çıkmak için yapılabilecek fedakarlıklardan bahsetmiştir. Toplantıya katılmayan DISK, "Krizle Karşı Sosyal Program" adı altında "çözüm" sunmuş, kamu kaynaklarının değişik şekillerde sermayeye aktarılmasını önerisiyle nihayetinde faturayı emekçilere çıkarmıştır. Toplantıdan iki hafta sonra yapılan Kadıköy mitingindeki açıklamaları da samimiyetsizliğini ifadesidir.

İfade ettiğimiz bu gerçekler aynı zamanda görev ve sorumluluklarımızın ne olduğunu bize göstermektedir.

Krizin faturasası en çok kadınlara çıkartılıyor

Dünya çapında yaşanan ekonomik krizin etkileri Türkiye'de de çok yoğun hissedilirken yoksulluk, işsizlik her geçen gün daha da artmaktadır. Krizin patlak vermesiyle çeşitli yasal düzenlemelerle birlikte varolan haklar bir bir gasp edilmeye başlanmış, ekonomik tedbir adı altında kitlesel işten çıkarmalar, ücretlerin ödenmemesi, kesintiye gitme, otomatize bağlanan zamlarla fatura esasta işçi emekçi halka çıkartılmakta bundan da en fazla kadınlar etkilenmektedir. Artan yoksulluk ve işsizlik ilk elden ucuz iş gücü olarak görülen sigortasız ağır çalışma koşullarında çalıştırılan kadınların işten çıkartılmasını beraberinde getirmiş, kadınları ücretsiz ev içi emeğe hapsedmiştir. Ya da yoğun bir emek sömürüsü olan evde yapılan parça başı işlere yönelmiştir. **Bizzat T. Erdoğan tarafından kadınlara "en az üç çocuk doğurun" talimatı da kadınları çalışma yaşamının dışına çıkarmanın alt yapılarından birini oluşturmaktadır.** Öyle ki birçok iş yerinde kreş ve emzirme odaları bulunmamaktadır. Kadın iş ve çocuk bakmak arasında tercih yapmaya zorlanmaktadır. 3 fabrikasında 500 kadın çalıştırılan DESA'nın hiçbir fabrikasında kreş ve emzirme odası olmaması, hamile kalmayı, evlenmeyi patronu iznine bağlayan Novamed'li kadın işçilerin maruz kaldığı uygulamalar bunlara bir örnektir yalnızca.

İşsiz sayısının 3 milyona yaklaştığı günümüzde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)'nun yaptığı araştırmada ortaya çıkan sonuçlar, krizin en çok da kadınları etkilediğini göstermesi açısından önemlidir.

Ağustos 2008-Ekim 2008 tarihleri arasında yapılan araştırmaya göre işsizler ordusuna katılan kadın sayısında artış olmuştur; iki ay içinde çalışan kadın sayısı 292 bin azalarak 6 milyon 156 binden 5 milyon 864 bine inmiştir. Yine Ekim 2008 itibarıyla bir işte çalışan 21 milyon 945 bin kişiden sadece 5 milyon 864 bini-

ni kadınlar oluşturdu. İş gücüne dahil olmayan 25 milyon 585 bin kişinin 18 milyon 746 binini de kadınlar oluşturuyor. Bunların da 11 milyon 738 bini "ev işleriyle meşgul" oldukları için iş gücüne dahil olamamış...

Diğer yandan işten çıkarılmayan kadınların

İşsiz sayısının 3 milyona yaklaştığı günümüzde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)'nun yaptığı araştırmada ortaya çıkan sonuçlar, krizin en çok da kadınları etkilediğini göstermesi açısından önemlidir.

her an işten çıkarılma kaygısıyla fazla mesailerle, uzun çalışma saatleriyle çalışma koşulları daha da ağırlaştırılmıştır. Krizle birlikte ilk el-

den kadınların işten çıkarılmaları, iş yerinde kadın sayısının azalması beraberinde **cinsel taciz ve şiddeti** de getirmektedir. Kadın çoğu zaman işten atılma kaygısıyla maruz kaldığı taciz ve şiddeti dilendirmektedir. Başbakanlık Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü tarafından yapılan bir araştırmaya göre cinsel ya da fiziksel şiddete maruz kalan kadınların % 92'si hiçbir yere başvuramamıştır. Yine bu araştırmalar, krizle birlikte aile içi şiddetin de artış gösterdiğini, her iki kadından birinin şiddete uğradığını açığa çıkarmıştır.

Geleceğimiz için direniyoruz

Kadınların 150 yılı aşan direnişi günümüzde de yine kadın işçilerin direnişiyle sürüyor. DESA'da aylardır direnen Emine Aslan, Çapa Tıp Fakültesi'nde sendikaya üye oldukları için işten atılan ve hakları için direnen işçiler 8 Mart'ın yaratıcısı doküma işçisi kadınlardan Novamed işçisi kadınlara uzanan mücadele deneyiminden aldıkları güçle ve geleceklerini kendi ellerinde olduğunun bilinciyle direniyorlar. Geline aşamada sürdürdükleri direnişin yalnızca çalışma koşullarının kötü olmasına karşı değil kadının metalaştırılmasına, kadın emeğinin yabancılaştırılmasına karşı olduğunun bilincindedir...

Emine Aslan 200'lü günleri geride bırakan direnişin kendisine öğrettiklerini bir rö-

portajda çok yalın bir şekilde özetlemiştir: "Bu mücadeleyle bugüne kadar sahip olduğumuz hakların da, benim haklarımın da bir mücadeleye sonucu kazanıldığını anladım. İşçilerin haklarını aradığında, yan yana geldiğinde her şeyi yapabildiğini gördüm. Bu direnişlerle kendime olan güvenim geldi. Haklarımı, mücadelemi rahatlıkla anlatabiliyorum, savunabiliyorum... Mücadele bana yaşama ve dünyaya başka bakmayı öğretti."

Patronun tehdit ve hakaretlerine, polis baskılarına, takiplerine karşı kararlı bir şekilde direnişini sürdüren Emine Aslan, işçi sınıfı içinde kadınların mücadelesinin sembol isimlerinden biri oldu. Tıpkı Emine Aslan gibi Kızılay'da çalışan ve sendikacı oldukları için işten atılan kadınlar da bu mücadele sürecinde kendileri gibi birçok kadının sorunlarının ortak olduğunu gördüklerini, direnişin kendilerini politikleştirdiğini söylüyorlar. "**Davaların kadınları artık. Çapa'da direnen kadınlarla her gün görüşüyoruz. Kadın dayanışması böyle bir şey. Onun için korkuyorlar kadınlardan. Yavaş yavaş politize olmaya başladık. Geleceğimiz için, çocuklarımız için direniyoruz...**"

Emperyalist-kapitalist sistem, içine girdiği bunalımın faturasasını emekçilere nasıl çıkarabilirim hesabını yaparken bizlerin yapacağı hesap da örgütlenmelerimizin daha güçlendirilmesi, krize karşı biriken öfkenin örgütlenmesi, kitlesel karşı duruşlar, kazanımla sonuçlanan grevler olmalıdır. Tek tek örneklerde görüldüğü gibi kadının "ben de varım" demesi bu mücadelelerde alacağı sorumlulukla, yükleneceği görevlerle ilgilidir. "Mücadele bana yaşama ve dünyaya başka bakmayı öğretti" diyen Emine Aslan: "geleceğimiz ve çocuklarımız için direniyoruz" diyen Çapa işçileri kadının kurtuluşunun kendileri tarafından ifadesi olmuştur.

(Bir İK okuru)

Kadına yönelik şiddet her yerde!

15 Ocak tarihinde Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde başhekim Yusuf Özertürk'ün şiddetine maruz kalan Doktor **Dilek Argon**'la ilgili 9 Mart Pazartesi günü **İstanbul Tabip Odası**'nda bir basın açıklaması düzenlendi. Saat 12.30'da başlayan toplantıyı **İTO Kadın Komisyonu** üyesi **Gülsün Öncel, Hülya Biriker, Lale Tirtıl ve Yeşim İşleğin** yönetti.

Basın toplantısında yazılı açıklamayı okuyan **Lale Tirtıl** "8 Mart 1857'de çalışma yaşamının düzenlenmesi için mücadele eden işçilere yönelik gerçekleştirilen saldırıda çoğunluğu kadın olan işçiler hayatını kaybetmişti. Yıllardır gerçekleştirilen kadına yönelik bu şiddet tarihte de yaşanmıştır ve günümüzde ise tırmanışa geçmiştir" dedi ve bunun somut bir örneği olarak da Argon'a yapılan saldırıyı işaret etti. Argon'un şiddetle sonra ciddi bir travma geçirdiğini ve artık mesleğini yapamayacağını belirten Tirtıl, bu olay üzerine Özertürk'ün görevinden uzaklaştırılması için bir imza kampanyası başlatıldığını ve imza sayısının İstanbul çapında sayısının 2000'e ulaştığı söyledi.

(H. Merkezi)

DESA'da direniş kazanacak!

Desa Deri'nin Düzce fabrikasında direnen işçilerin ve Sefaköy DESA'da sendikacı olarak işine geri dönmek isteyen Emine Aslan'ın direnişine destek veren **Desa Direnişiyile Dayanışma İstanbul Kadın Platformu** 7 Mart 2009 tarihinde DESA Deri'nin İstiklal Caddesi üzerindeki satış mağazasının önünde yaptıkları açıklamayla Desa ürünlerini boykot çağrısını yineledi.

Krizi sendika üyesi işçileri işten atmak için kullanmaya devam edip 5 sendikacı işçiyi daha işten çıkartan patronun Emine Aslan hakkında "**haysiyetle oynuyor, mağazalarımıza zarar veriyor**" gibi asılsız gerekçelerle suç duyurusunda bulunmasını ve Emine Aslan'ın karakolda ifade vermeye zorlanmasını kınayan platform üyeleri, direnişle dayanışma içinde olan kadınların boykotunun devam edeceğini söylediler. Düzce'deki işçiler adına konuşan **Gülhan Akyüz** direnişlerinin 313 gündür sürdüğünü söyledi. Mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini söyleyen Akyüz, direnişlerinin kazanımla sonuçlanabilmesi için başlatılan Desa ürünlerini boykot kampanyasının tüm kadınlar tarafından sahiplenilmesini istedi. Açıklama "**Kadınlar sendika yönetimine**", "Yaşasın kadın dayanışması", "**Desa patronu sendika düşmanı**" vb. sloganlarla sona erdi. (İstanbul)

12
g
ü
n
d
e
y
a
ş
a
n
a
n
l
a
r
...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün üzerinden çok geçmeden yapılan bir araştırma Türkiye'de kadının durumunu ortaya koymaya yetiyor. Gazetelerin üçüncü sayfalarından derlenen haberlere göre ülkemizde neredeyse her gün bir kadın öldürüldü.

11 Mart: İstanbul, Bağcılar'da iki çocuk annesi **Oya Ertaş**'ın boğazının kesilerek öldürülmesine ilişkin bir kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan **H.B.**'nin ifadesinde Oya Ertaş ile ilişkisi yaşadığını ve isteklerini yerine getirmeyince de boğazını keserek öldürüp, kolunda bulunan 2 bilezikle parmağındaki alyansı aldığını söylediği belirtildi.

10 Mart: (Cinayet) Kendisini rahatsız eden bir erkek hakkında suç duyurusunda bulunan transseksüel **Dilan Pirinç** evinde kavga ettiği bir kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

9 Mart: Adana'da Pınar Mahallesi'nde, kanalizasyon çalışması yapan bir su tesisatçısı, 5 metrelik foseptik kuyusunun kapağını açtığı bir kadın cesedi ile karşılaştı. Durum polise bildirildi. Kuyuda inceleme yapan ekipler, kadının ellerinin arkadan bağlandığını ve ağzının koli bandı ile kapatıldığını tespit etti.

9 Mart: Samsun'un Bafra İlçesi'nde, **Fatma Kılıç** işyerinden eve dönerken işsiz olan kocası **Mert Kılıç** tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Çiftin ailevi geçimsizlikten dolayı sık sık tartıştıkları ve kadının öldürülmeden 10 gün önce boşanma davası açtığı ileri sürüldü.

9 Mart: Bursa'da bir çocuk annesi iken, yine hamile kalan ve 6 aylık hamile olduğunu söylediği kayıncıdan, "İkinci çocuğa nasıl bakacaksınız?" yanıtı alınca, karnına tabancayla ateş ederek bebeğinin ölümüne neden olan 16 yaşındaki Z.P. hastaneden taburcu

oldu.

6 Mart: Ankara Kuzey Çevre Yolu Batıkent sapağında **Nuray Okkalı** (38), çocukları **Mukaddes Şeyma Okkalı** (16) ve **Osman Yusuf Okkalı** (7) başlarından birer kurşunla vurularak öldürülmüş halde bulundu.

4 Mart: Antalya'da eşi 45 yaşındaki **Zübeyde Dinç**'i, boğazını sustalı bıçakla keserek öldürdükten sonra, 4 yaşındaki oğlunu baldızına teslim edip kaçan ve bir süre sonra yakalanan 47 yaşındaki **Hasan Dinç**, eşini bir gün içinde 2 kez banyo yaptığı için öldürdüğünü söyledi.

4 Mart: Isparta'nın Keçiborlu ilçesi Saracık köyünde 8.5 aylık hamile kadına tecavüz ettiği öne sürülen H.Ö. (36) gözaltına alındı. Zanlının sorgusu sürerken, şoka giren ve düşük tehlikesi geçiren H.Y. tedavi altına alındı.

3 Mart: İstanbul'da 18 yaşındaki lise öğrencisi **Münevver Karabulut**'un cesedi çöp konteynirinde bulundu.

2 Mart: İstanbul'da **Zeki Dağlı, Bakiye Seyhan** ve kızı **Meryem Seyhan**'a tecavüz ederek öldürdüğünü, baba Şükrü Aslan'ı da olaydan önce bıçaklayarak öldürdüğünü itiraf etti.

1 Mart: Denizli'de **N.T.** (43) eşi **P.T.**'yi (36) öldürdü. N.T., internet üzerinden başkalarıyla görüştüğü için eşiyi tartıştığını ve cinayeti işlediğini söyledi.

1 Mart: Gaziantep'te Ö.F.K. ablasını bıçaklayarak öldürdü. İddiaya göre, daha önce 3 kez evlenip boşanan ve şu an evli olan ablası Tuğba K'nın evine giden 16 yaşındaki Ö.F.K. çıkan tartışmada kendisine tokat atan genç kadını 11 yerinden bıçakladı.

1 Mart: Isparta'nın Keçiborlu ilçesinde Ahmet İzci (42) E.Ç.'ye (6) tecavüz edip öldürdü. (H. Merkezi)

ALEKSANDRA KOLLONTAI

"Başarılarımız yalnızca kadının herkeşse kabul edilme yolunda atmış olduğu büyük adımların göstergesidir. Kadına karşı ezeli önyargıları ortadan kaldırma gücünü gösteren yalnızca canlı, devrimci rüzgârlardır ve ancak yeni insanlık, üretken-emekçi halk, yeni bir toplum kurarak kadının tümüyle eşit haklara ve özgürlüğüne kavuşmasını sağlamayı başarabilecektir... Hangi görevi yürütmüşem yürütemim, emekçi kadını tümüyle özgürlüğüne kavuşturma ve yeni bir cinsel hayat için temel oluşturma amacının her zaman etkinliğimin, yaşamımın en yüce amacı olacağını kesinlikle bilincindeyim." (Aleksandra Kollontai)

Daha birçok şey ile birlikte, Kollontai denince akla ilk gelen, kadının özgürlük mücadelesi ve kendini yeniden oluşturmasını en önemli mesele olarak tanımlanmış bir hayattır. Rus soylusu, ilerici bir ailenin çocuğudur Kollontai. Alt sınıfların yaşadığı acıları ilk fark ettiği kişiler usakları olmuştur. Bu farklılığı daha çocukken bile bir çelişki olarak değerlendirmiş, zaman geçtikçe bu adaletsizliğe karşı eleştirileri boyutlanmış, başkaldırı hissi ağırlaşmaya başlamıştır. Tüm bu duygular zamanla onun Rusya'daki toplumsal eşitsizliği daha net görmesini sağlamıştır.

Lise yıllarında ailesinin okula göndermediği Kollontai, Rusya'da devrimci kesimler ile bağları olan bir öğretmenden eğitim görmüştür. Okul hayatını sonlandırdıktan sonra ailesi onu kendisinden yaş olarak çok büyük ama varlıklı biriyle evlendirmek istemiş, ancak o yoksul ama genç bir mühendis olan kuzenine aşık olmuş ve onunla evlenmiştir. Mutlu bir evliliği olmuştur ve eşini de çok sevmektedir ancak ev kadınlığı ona kendisini bir kafese kapatılmış gibi hissettirmiştir. Evliliği boyunca Rusya'daki devrimci hareketliliğe karşı var olan sempatisi giderek artmıştır. Çok kitap okumuş, toplumsal sorunları yakından incelemiş ve aynı zamanda yarı legal örgütlerde de çalışma

yürütmüştür. Bu dönemde materyalist dünya görüşü ona daha da yakın gelmeye başlamıştır. Günün birinde 12 bin doküma işçisinin çalıştığı bir fabrikaya yaptığı ziyaret, Kollontai'nin sınıflar arası farklılıkları, işçi sınıfının nasıl köleleştirildiğini en doğal biçimde görmesini sağlamıştır ve bu anı yaşadıkdan sonra kendisinin mutlu ve huzurlu bir yaşam süremeyeceğinin farkına varmıştır. Bu duyguları hissettiği zaman evliliğinin üzerinden henüz 3 yıl geçmiştir ve o evini terk ederek Zürich'e ekonomi politik eğitimi için gitmiş, devrimci düşünceleri ve inançları doğrultusunda yeni bir yaşama adım atmıştır. 1899 yılında Sosyal Demokrat Parti'ye katılmış ve yazar-propagandacı olarak çalışma yürütmüştür. 1905 yılından sonra partisinin emekçi kadınların sorunları ile yeteri kadar ilgileneemediğini düşünmeye başlayan ve kadın olmanın zorluklarını bizzat kendisi de yaşayan Kollontai özel olarak işçi ve emekçi kadınların özgürlük mücadelesi ile yakından ilgilenmeye başlamıştır. Marksist bakış açısının ona kattığı, kadının özgürlüğüne kavuşmasının ancak ve ancak yeni bir toplum düzeni ve yeni bir ekonomik sistem ile olacağı inancıyla yaşamı boyunca aktif bir mücadele yürütmüştür.

Kollontai bitmek tükenmek bilmeyen üretme hırısı, azimli çalışma tarzı ile yaşamının yaklaşık 50 yılını ezilen sınıfların yaşadığı sorunların çözümüne ve kadınların kimliğini bulmaları ve eşit haklara sahip olmaları için mücadeleye vermiştir. SBKP içerisinde yürüttüğü kadın siyaseti bakımından zaman zaman feminist olmakla eleştirilse de her daim partisine bağlı kalmış ve mücadelesini sürdürmüştür. Devrim öncesi ve sonrası yürüttüğü siyasal mücadele kadar yazdıkları ile de iz bırakmıştır.

Tüm bunların dışında dünyanın ilk kadın büyükelçisi olmuş ve başarılarının karşılığı olarak birçok kez ödüllendirilmiştir. Yaşamını sınıf ve kadınların kurtuluşu mücadelesine adanmış Aleksandra Kollontai hayatının son yıllarını felçli olarak Moskova'daki evinde geçirmiştir. **9 Mart 1952'de** geçirdiği bir kalp krizi sonucu da yaşamını yitirmiştir.

“Onlar bizlere bir meşale oldular

hala aynı yaştaalar”

başlıyor sözlerine. Niyazi ile paylaştığı dönemin, kendisi açısından tam bir “okul” olduğunu da aktararak, “politika adına ne varsa Niyazi’den öğrendim. Okul bittiğinde ben artık politik bir kişiliktim.

Daha o dönem yaşça Niyazi’den hayli büyük olan hem yoldaşı ve hem de akrabası bir katılımcı ise, Niyazi’yi “bir lirasi olsa, bunu insanlarla paylaşan, kalen-

der, gittiği yerde mütevası bir biçimde kapının en dibinde bağdaş kurarak oturan, kaliteli, kelimelerle ifade etmesi zor bir insandı” diyerek tanımlıyor ve “O bir ışık, bir meşaleydi” diyor ve ekliyor: “O bizim hala beynimizde, yüreğimizde yaşıyor.”

TEORİSİZ PRATİK OLMAZI!

Aynı dönemde faaliyet sürdürmüş olan bir kadın yoldaşı ise, Niyazi’yi “o güne kadar tanıdığım devrimcilerden çok farklıydı” diye tanımlıyor ve ekliyor: “Düşünen, okuyan bir kafaydı. Ondan çok şey öğrendim” diyor.

Buldukları alandaki örgütlenmeye dair yaptıkları bir sohbet sırasında Niyazi kendisine “nasıl bir örgütlenme yapıyorsunuz, amacına uygun olduğunu düşünüyor musun?” diye sormuş. Kendisi ise çalışmalarındaki yöntemleri aktarmış. Ve bunun akabinde Niyazi’nin yaklaşımını “aktardığına göre evlere gidip geliyorsunuz, ancak ahab-çavuş denebilecek bir ilişki geliştiriyorsunuz” olmuş. Ve kitlelerle doğru bir örgütlenmenin, buna uygun teorik alt yapıyla ele alınması gerektiğini söyleyerek, bu yönlü okuması gereken kitaplar önermiş.

“O dönem biz dar bir pratik içindeydik. Teori devrimden sonra da olur” düşüncesi hâkimdi kimilerinde. Ama bunun yanlış olduğunu, teori olmadan, pratik olamayacağını, teorizsiz bir pratiğin amacına ulaşmayacağını öğrendim Niyazi’den” diyor.

Ardından bir başka eski yoldaşı söz alarak, “Niyazi benim için gülen bir çift gözdü” diyerek başlıyor. “Biz belli bir yaşa geldik, ama onlar aynı yaşlarında duruyor” diyerek devam ediyor.

Niyazi ile belli bir dönem faaliyet sürdürdüklerini ve onda öne çıkan en önemli özelliğin, teorik yetkinliği olduğunu aktarıyor ve bu yetkinliğin onun tüm mücadele yaşamına damgasını vurduğunun altını çiziyor.

Niyazi gözaltına alındığında küçük yaşlarda olan yeğeni ise, oldukça duygulu sözlerle, o günlerden aklında kalanları aktarıyor.

Gözaltına alındığı ilk günlerde kendisini Emniyetten soran ailesine, “bugün-yarın mahkemeye çıkarılacak” dendiğini, ancak 16 Mart günü babasının Emniyete çağrıldığını anlatıyor. “Babası gitti gelmedi, daha sonra başka yakınına gitti, onlar da gelmedi” diyor. Sonra bir öğreniyorlar ki, Niyazi katledilmiş ve cenazesi Emniyet tarafından, polis arabalarından oluşan bir

Proletarya Partisi saflarında verdiği mücadelede tohum olup toprağa düşen **Niyazi Gündoğdu**, ailesi ve aynı dönemde omuz omuza mücadele verdiği dostlarının katıldığı bir toplantıyla anıldı.

Niyazi’yi bir dönem yakından tanımış olanların gelmesiyle birlikte başlayan anmada hem kardeşi hem de yoldaşı olan **Fevzi Gündoğdu** kısa bir konuşma yaparak, 16 Mart 1983 tarihinde Sivas’ta gözaltına alınan ve işkenceyle katledilen Niyazi’nin yanı sıra, devrim davasında onuruyla şehit düşenleri anma amacıyla bir araya gelindiğini vurguladı.

Kardeşi, Niyazi’yi “**birçok devrimci gibi, dürüst, onurlu, toplum için iyiyi, güzeli düşünen ve bunun için mücadele eden**” bir kişi olarak tanımlıyor. “O” diyor “**düşüncesini kişiliğiyle bütünleştirmesini bilmişti.**”

Niyazi’nin mücadele içinde olduğu yıllara damgasını vuran siyasal gelişmelere de değiniyor ve bu gelişmelerin başında da, Vietnam Savaşının, BPKD’nin geldiğini belirtiyor.

Dönemin devrimcilerinin bu gelişmelerden büyük ölçüde etkilenmesinin, Türkiye’deki devrim mücadelesine de yansımaları olduğunu ve dünyayı saran devrim rüzgarlarının kısa sürede Türkiye’yi de içine aldığı vurguluyor. Birçok insanın böylelikle devrim mücadelesinin içine çekildiğini de ekliyor ve bunun ağır bedelleri de beraberinde getirdiğini altını çizerek, bu ağır bedellerden birini de Niyazi’nin ödediğini aktarıyor.

“KATLEDİLEN İNSANLAR DEĞİL, İNSANLIKTIR!”

Bu konuşmanın ardından, Niyazi şahsında, tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ve sıra Niyazi’yi tanıyanların onu anlatmasına geliyor. Herkes sırayla söz alarak, başlıyor anlatmaya...

Niyazi ile bir dönemi paylaşmış olan eski bir yoldaşı, 1975 yılında İstanbul’a okumaya geldiğini ve burada Niyazi ile tanıştığını söyleyerek

Gökyüzü beyaza kesmiş tümenden, sokaklar mavi...

“...Mart’ın 19’u... Gökyüzü beyaza kesmiş tümenden, sokaklar mavi. Ve o sabah inadına parlıyor sanki kavgaya misali. Dört kişi yürüyorlar diz boyu karlara bata çıka. Ahmet -ona Apo diyorlar- İlhan, Engin ve Ali. Adları böyle bilinmeli... Apo o haylaz gülüzlü, çocuk bakışlı yoldaş: ‘Biliyor musun İlhan arkadaş’ demişti yanındaki ne dolmuş kuyruğunda ‘Daha bir 30 yıl daha yaşamak istiyorum.’ ‘Neden 30 yıl?’ diye sormuştu yanındaki. Gülüvermişti. ‘Eh devrimi görmeden, ölmek istemem de ondan.’...Şehremini Kızılelma Caddesi-Kaşgarlı Mahmut Sokak 16 no’lu binada adı Kaplan Apartmanı mıydı neydi? Görünürde anormal bir durum yoktu ve her zaman emniyet için kararlaştırdıkları işaret yerinde duruyordu. Ayağındaki postalin ucuyula bodrum katın sokağına bakan cama vurdu İlhan. Pencereden bakan olmadı. ‘Girelim dedi Apo.’ ‘Bu toplantıyı mutlaka yapmamız lazım.’ Tedirgin dört sempatican öğrenci kalyordu evde...

Dört kişiydiler güneşi arkada bırakıp aşağıya indiler. Sessizdi ortalık ve çok garip zili her çalışında sanki kendisininkiymiş gibi karşı kapıda görünen kadın yoktu ortalarda. Kapı açıldı. İki Thamson dayanverdi bağırlarına. ‘Buyurun’ dedi ölüm kadar soğuk bir ses. Buyurdular. Duvara dayadılar dördünü de...

Laflar uçuşuyordu havada. ‘Yeter artık uzatmayın’ dedi bir tanesi. ‘Sıklıkla beklemekten bizi tutmaya ne hakkınız var?’

‘Sana neyi göstereceğim sana...’ ‘Yok ya öyle mi?’... İşte tam o sırada ateşledi elinde beliriveren silahı Apo. Onları teslim alanlar hemen fırlayıp kapı dışarı atıldılar kendilerini kapı çok yakındı zaten. Bir an oldu her şey.

Yalnızlardı artık. Önce ateş edip kırdılar... Bağlı oldukları kolektifin ilkeleri var: Asla teslim olmamak, arkadaşını terk etmemek, ele geçiril-

konvoy eşliğinde, gömülmek üzere **Sivas’ın İlhan Köyü**’ne götürülmüş. Köye girmelerine izin verilmiş, ancak cenaze gömülüne kadar kimsenin köyden çıkmasına izin verilmemiş. ‘Gittik anından öptük ve uğurladık’ diyor göz yaşları içinde.

“O TEORİ İLE PRATIĞI BÜTÜNLEŞTİRMİŞTİ”

Niyazi ile pratik faaliyetleri paylaşmış olan bir başka yoldaşı ise, Niyazi’nin yine teorik yanının ne kadar güçlü olduğuna, o dönem belli alanlardan sorumlu olmasına karşın, tüm pratik faaliyetler içinde aktif olarak yer aldığına dikkat çekiyor. Her siyasi gelişmeye ilişkin bildiri, broşür, afiş vb. materyaller çıkardıklarını ve bunları yoğun olarak kitlelere ulaştırdıklarını aktarıyor ve yazılama gibi eylemlerde de sık sık omuz omuz olduklarını vurgulayarak bu faaliyetler sırasında çok kez, Niyazi ile birlikte, faşistlerin

kurşunlarına hedef olduklarını söylüyor ve “**o teori ile pratiği bütünleştirmişti**” diyor.

Anma toplantısına gelenler, yanlarında özellikle de gençleri getirmişler. Yani çocuklarını. Onların devrim mücadelesine ışık ve meşale olanların mücadelelerini ve devrimci kişiliklerini öğrenmelerini istediklerini, bunun devrimci değerlerin yaşatılmasına katkı sunacağını düşündüklerini belirtip, “**Niyazi’lerin mücadelesinden ve onların kişiliğinden öğrenilecek çok şey var**” diyorlar.

Niyazi şahsında yapılan anma, müzik dinletisi ile devam ediyor ve daha sonra orada bulunan Gülmez ana da söz alarak, kızı, Proletarya Partisi’nin ilk Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez’e ve bir bütün olarak da mücadele eden devrimcilerin mücadelesine duyduğu saygıyı ve onların mücadelesine destek olurken yaşadıklarını anlatıyor. Ve diyor ki; “**Hepsikle gurur duyuyorum!**”

diklerinde mutlaka kaçmaya çalışmak ve çözülmemek gibi...

Ali ve Engin fırladılar hemen İlhan ve Apo geride kaldılar. Yakınlarında taşıdıkları bir kısım dokümanlar çıktı ortaya ve yok edildi. Hızla hareket ediyorlardı. Ama zaman da hızla akıyordu... Kapiya yönelindikleri sırada geldi seslerini duydukları polisler. İlk çatışma...

İlhan düştü, ateşin etkisiyle çarpıp duvara, yere yığıldı. Polisler çekildiler. Apo içeri atıldı.

Bir an tereddüt ettiği görünce ‘git’ dedi ona İlhan. ‘Çabuk aşağı. ‘Yattığı yerden sesleri duyuluyordu. Ali ve Engin arka tarafta yakalanmışlardı galiba... Apo barikat kuruyordu pencerenin önüne. Bir taraftan İlhan’a sesleniyordu. Masaları sandalyeleri götürdü. ‘Teslim ol’ diye bağıyorlar ona. ‘Teslim ol!’ Devrimci sloganlarla yirtiliyordu Kaşgarlı Mahmut Sokağının boyun eğmiş suskunluğu. Bir an geldi ki silahlar sustu. Belli ki yeni bir taktik deneyeceklerdi. İlhan’ın yanına koştu Apo. ‘Nasılсын İlhan arkadaş’ dedi. Artık gözlerini açamıyordu İlhan. ‘İyiyim, merak etme beni’ diye zorlukla yanıtladı onu. Devam etti Apo; ‘İlhan arkadaş, galiba ben burada öleceğim. Öyle görünüyor. Göre-

yim seni işkenceden başın dimdik çık ve hakkını helal et.’ Bu bir veda anıydı. İri sözleri yoktu ki söylenecek. Hem sevmezdi de böylesini Apo. Paylaşılan ortak değerleri kavgayı emanet etmeyi birlikte dökülmüş alınterini ve yaşanan güçlükleri sigdıracak başka bir sözcük bulamamıştı.

Nihayet camlar kırıldı içeri dolmuşlardı. Yaralı Apo’yu öldürdüler. Kafasına ardarda iki kurşun sıkıştırdılar...” (**Aynı çatışmada yaralı olarak tutsak düşen Kutsiye Bozoklar’ın anlatımından**)

“Canını verdi dönmedi, silahlı kırdı vermedi...”

Elazığ Karakoçan’da gerici bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Ahmet Muharrem Çiçek, doğum halindeki yapının ilk militanlarındandı. I. Kaypakaya’nın önderliğinde geleceğe doğru atılan adımlarda ayak izleri en belirgin olanlarındandı. 24 Nisan’da toprağa düşen tohumun, yaşam felsefesini, kültürünü Meral Yakar, Ali Haydar Yıldız ve İbrahim Kaypakaya ile birlikte ilk yoğunlarındandı. Halkımızın türküleriyle, ağıtlarla her vakit yüreğinde yaşattığı direniş ve kavganın düşman karşısındaki duruş örneklerinde oldu.

Silahını kırarak düşmana bırakmayan son nefesine kadar çatışarak can veren Ahmet Muharrem Çiçek, direniş geleneğimizin ilk mimarlarındandı. Halka ait hiçbir değeri düşmana bırakmayan, çatışma sırasında yoldaşlarını korumaya çalışan ve son nefesine kadar kavgaya inancını haykıran Ahmet Muharrem Çiçek ardıllarına yürütecek yeni bir yol açtı!

19 Mart 1973’te ölümsüzler kervanına katıldığında ardılları yola çoktan düşmüştü bile...

Pusula

Devrimci çalışmalarımızın merkezinde kitleler olmalıdır!

Toplumun farklı kesimlerini temsil eden geniş emekçi yığınlarıyla bağ kurup, onları burjuva-feodal egemenlik sistemine karşı harekete geçirmek için çok yönlülüğü içeren bir devrimci çalışma şarttır. Örgütlülüklerimizin çalışması ne kadar çok yönlüye, günlük devrimci çalışmalardaki başarı düzeyi de o kadar verimli olur. **Özenli çalışma**; işinin, köylünün, öğrencinin, semtlinin somut sorunlarını tespit etme, tespit edilen sorunlar etrafında onlarla birlikte çözüm arama noktasında ısrar demektir. **Özenli çalışma**; tüm örgütlü güçlerini, taraftarlarını, yakın çevrelerini harekete geçirmeyi içerir. Herkesin mutlaka yapacağı bir iş vardır esprisinden hareketle, önce onların yapacağı işi açığa çıkarır, sonra ise onları o konuda görevlendirir. Bu görevlendirme pratiğine, günlük ve biçimsel bir tarzda yaklaşılmaz. Tam aksine kısa ve uzun vadeli hedefler belirlenir. Kısa vade-

de yeni olan bu güçlerin geliştirilmesi, buldukları alanlarda bir çevre edinmesi, uzun vadede ise, bu güçlerle alanda parti çalışmasını yürütecek bir örgütlenmenin yaratılması hedeflenir. Bu faaliyet süreci; sürekli denetimi, devrimci çalışmada yeni olan bu güçleri dinlemeyi ve daha da önemlisi eğitimi içerir. Düzenli eğitim ve kolektif çabalarla, tek tek bireylerin dar pratik içinde boğulmasını önler. Ve yeni taze güçlerin sürece aktif olarak katılımını sağlar. Bu da görevlendirme ve görev alma pratik sürecine daha olumlu bir tarzda katkı sunar.

Çalışmalarımızda sürekli dikkat çekilmesine rağmen hala günlük devrimci çalışma veya somut sorunlar üzerinde pratiğe yönelme, kamuoyuna devrimci mesajlarımızı, çözüm önerilerimizi sunma konusundaki düzeyimiz geridir. Birçok çalışmayı, takvimsel etkinliklere endekslemiş durumdayız. Elbette ki bunlara da önem vermeliyiz.

Burada yanlış olan nokta; kitle çalışması, kitleye gitmenin daha çok bu süreçlerde hatırlanması anlayışıdır. Kampanyalar vb. süreçlerde bu tür çalışmaların daha bir yoğunluk kazanması bir ölçüde anlaşılır, ama kitleye dönük faaliyetlerin daha çok böyleli dönemlerde **hatırlanması** anlayışı asla kabul edilemez. Kitle çalışması sınırlara, dönemlere hapsedilemez. Bu bir. İlkincisi; düzenli yürütülecek bir kitle çalışması, kitlelerle bağlarımızın daha da güçlenmesini sağlar. Bu olumlu pratik, doğal olarak yürüteceğimiz her kampanyanın kitleler içinde daha etkili olmasına ve ortaya olumlu sonuçların çıkmasına vesile olur. Bugünün işini yarına, yarının işini başka bir zamana erteleyerek, ortaya bir işler yığını çıkarırlar, bu işlerin altında boğulmaya mahkumdur. Her iş zamanında yapıldığında ve kitle çalışmasının da belli dönemlere hapsedilemeyeceği anlayışı yeteri kadar bilince çıkarıldığında başarı da kaçınılmaz olarak gelecektir.

Kitle çalışması, faaliyetlerimizin ana omurgasını oluşturmaldır anlayışını savunmamıza rağmen pratik olarak buna uygun bir çalışma temposu izleyemiyoruz. Bırakalım kit-

leleri, birçok alanda kendi yakın çevremize dahi, düzenli ve sistemli bir tarzda gitmiyoruz. Tam da yakarıda ifade ettiğimiz gibi, bazı takvimsel dönemler ve kampanyalar gelip çattığında aklımıza onlar geliyor. Hal böyle olunca, yeni faaliyetçi söylemini de sıkça tekrarlayıp dururuz. Oysa bu taraftan kitlelerle sürdürülecek düzenli ilişki, günlük devrimci faaliyetlere katma, görev ve sorumluluklar verme çabası, onların gelişimini tetikler. Bütünün bir parçası olma sorumluluğunu aşilar işte gelişim de bu iradi çabayla sağlanır. “Kiminle yapacağız?”, “aynı insanlar birçok işle uğraşılıyor” söylemleri de kitle merkezli böyleli devrimci çalışmalarla ancak aşılır. İçinde geçmekte olduğumuz dönemde Stalin yoldaşın şu değerlendirmelerinin özünü doğru kavramalıyız: “... Parti, kitlelerin sesine dikkatle kulak vermelidir; kitlelerin devrimci iğdüsünü özenle hesaba katmalıdır; onların savaşım pratiğini incelemeli ve böylece siyasetinin doğru olup olmadığını sınamalıdır; dolayısıyla yalnızca kitlelerle öğretmekle yetinmeyip, kendisi de kitlelerden öğrenmelidir.”

Kitlelerin sesine kulak vermek: Son yaşanan ve etkileri giderek da-

ha da artacak olan ekonomik krizle birlikte; işsizlik, yoksulluk, barınma sorunu, çevre tahribatı, göç, sosyal ve siyasi hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması, başta gençlik olmak üzere toplumun içinde giderek yaygınlaştırılmaya çalışılan yozlaşma ve çürütme operasyonu vb. vb. Geniş kesimler içinde yukarıda altını çizerek çalıştığımız sorunlara dair giderek hoşnutsuzlukların arttığı ve yer yer bu hoşnutsuzlukların pratik eylemliklere dönüştüğünü biliyoruz. Bu somut sorunları gündemine almayan, bu yönlü A/P faaliyetleri yürütmeyen bir hareket kitlelerle bağ kurabilir mi? Tabii ki kuramaz. Oysa bugün yoksul semtlerde, yozlaşmaya karşı mücadeleyi, barınma sorununu geniş kesimlerin gündemine taşıyarak, onlarla birlikte çözüm arayışı içine girmek, yani devrimci bir pratiğe yönelmek, kitle çalışmasında bize deneyim kazandıracak ve bizi, yeni örgüt biçimlerinin yaratılmasına sevk edecektir. Kitle bağlarının gelişimi, somut örgüt biçimlerinin tartışmasını, somut örgüt biçimlerine dönüştürür. Her halükarda kitleleri daha yakında ilgilendiren böyleli kapsamlı sorunlarda, geniş kesimleri kapsayacak, onların düşünce ve

önerilerini dikkate alacak örgütlenme araçları üzerinde durmak gerekir.

Bu anlayış doğrultusunda, her çalışma alanında güçlerimizi belli noktalara yoğunlaştırarak, böylesi bir devrimci çalışma içine girersek, işte o sıkça sözünü ettiğimiz kavrayış düzeyimiz derinleşir. Her yeni kavrayış, siyasal çalışmalarımıza bir zenginlik katar, ileriye doğru bir sıçrama yaratır. İşte devrimci moral ve motivasyon da bu pratikle sağlanır. Ve bu pratik bize, stratejik hedefimize hizmet edecek özenli günlük devrimci çalışma yeteneğini kazandırır.

Sonuç olarak; devrimci kitle çalışmalarına bu bakış açısıyla yaklaşmalıyız. Mart, Nisan ve Mayıs aylarındaki takvimsel etkinlikleri bu devrimci sorumluluk bilinciyle ele almalıyız. Sürece en geniş kesimleri katmak, yeni kesimlerle ilişki kurmak ve daha da önemlisi; kurulan ilişkileri ileri düzeye taşıma perspektifine sahip olmak. Baharın sıcaklığıyla birleştirme görevi hepimizin önünde durmaktadır. Bu çiziyi kendisine rehber olarak gören ve ona yakınlık duyan herkes yapması gerekeni yapmalıdır.

KADIN ÜZERİNDEKİ BASKI DOĞAL DEĞİLDİR!

Bu yazı ABD'de yayınlanan Revolution dergisinin son sayısında yer verilen "Kadının Kurtuluşu Manifestosu"ndan alınmıştır.

Kadın üzerindeki baskı "doğal" değildir; toplumun sömürülenler ve sömürülenler olarak bölünmesine bağlıdır ve "modern" kapitalizm tarafından korunmakta ve sürdürülmektedir...

Herhangi bir toplumda büyürken yaşam tarzımızın, düşüncelerimizin, alışkın olduğumuz günlük ilişkilerimizin "doğal" olduğunu veya genellikle öğretilmiş gibi tanı veya diğer doğaüstü güçler tarafından düzenlendiğini düşünmek kolay olmaktadır. Belki de insanların bu şekilde en çok düşündükleri ve ailelerinde en çok gördükleri konu kadın-erkek ilişkileridir.

Fakat tanrının belirlediği veya biyolojik açıdan değişmeyen, değişemeyen doğal bir düzen mevcut değildir. Ailenin tarihi de "insan doğası"nda olduğu gibi sürekli bir değişim içindedir. En erken insan topluluklarında çocuğun soyu anne üzerinden belirlenmekteydi. Bu toplumlarda erkekle kadın arasında emek bölümünü kadının çocuğun doğumunda ve uzun süre bakıma ihtiyaç duyulmasındaki rolüne dayanmaktaydı ancak erkekle kadın arasında baskıya ve egemenliğe dayanan bir ilişki kurumsallaşmış değildi. Ancak bu, gelişimle birlikte toplumun hayatta kalması için gerekenden daha üst seviyede artı-ürün üretmesiyle, bu temel üzerinde özel mülkiyetin yükselmesiyle ve insanların sömürülen ve sömürülen olarak ikiye bölünmesiyle ve bir sınıfın diğer sınıf üzerinde hakimiyetini sağlamak için devletin ortaya çıkışıyla birlikte yaşanmaya başlandı. Bu gelişime bağlı olarak cinsiyete dayalı emeğin ilk bölümünü, erkeğin kadın üzerinde egemenliğine dayalı baskıcı ilişkiye dönüştü.

Aile ve evlilik kurumu ilk başta erkekle kadının eş olarak bir araya gelip çocuklarını korumak ve büyütme için oluşturdukları romantik bir yaklaşımdan değil ekonomik ve toplumsal bir birim olarak toplum içindeki refah ve iktidar ilişkilerini korumak, aynı zamanda zenginliğin ve iktidarın miras yoluyla bir nesilden diğerine geçmesini sağlamak için oluşmuştur. "Family" (aile) kelimesinin kökeni de orijinal işleviyle uyum içindedir. Latince kelime "familia"dan gelmektedir ("kölelerin evi" anlamındadır) ve antik Roma'da erkeğin reisi olduğu evi kastetmektedir, yalnızca köleler ve hizmetçiler değil aynı zamanda eşler ve çocuklar da erkeğin mülkiyeti arasında sayılmaktadırlar ve erkeğin bunların yaşama ve ölümü üzerinde söz hakkı vardır.

Toplumsal üretilen zenginliğin üzerinde özel mülkiyet kurulu ve bununla birlikte insanlar içinde sınıfsal bölünme -zenginliğin üretilmesinde ve paylaşılmasında farklı kesimlerin farklı pay alması- oluşalı bu yana kadının bekaretini evlilikten önce koruması ve anne olduktan sonra da hiç sorgulamadan kocasına bağlı olması ve tüm umut ve hayallerini kocasını mutlu etmeye ve kocanın çocuklarını büyütme adaması beklenmektedir. Bunları yerine getiremeyen veya getirmek istemeyen kadınlar ise "fahişe" olmakla suçlanmakta ve hatta yargılanmakta, cezaya ve genellikle şiddete maruz kalmakta ve kendilerine sadece cinsel tatmin ve sömürü aracı olarak davranılmaktadır. Çok çeşitli kültürlerde, zaman dilimlerinde ve dinsel mitlerde -İncil'deki Bakire Meryem ve Jazebel (ahlaksız kadın) figürlerinden Britney Spears gibi "pop ikon"larına ve kızkıl döneminin masumiyetinden hor görülen baştan çıkarıcı kadın dönüşümüne kadar bu iki kadın modeli-erdemli, namuslu kadın ve "fahişe" kadın (ABD gibi ülkelerde "kitle kültürü"nü biçimlendirenler bu iki modeli birleştirebilmektedir) hayat bulmakta-

dır. Günümüzde kürtaja ve doğum kontrolüne karşı dinsel saldırılardan dünya çapında seks köleliği ve fahişelik ağına kadar bu iki model dünyada milyarlarca kadını iki cendere arasında ezmekte ve erkek-kadın ilişkilerini zehirlemeye devam etmektedir.

Bu yolla, binlerce yıldır, nesilden nesile kadın ve kızların -bu insanlığın yarısıdır- insanlığı ve potansiyeli boşa harcanmakta, bozulmakta ve yaşamları sakatlanmaktadır. Çocuk doğurmayı sağlayan biyolojik yeteneğinden ve erkeğe yararlı olmaktan öteye gitmesine engel olunmaktadır.

Toplumun en önemli tuğlası olan ailenin gerçek kökü budur. Bu da ailenin neden çok sayıda kadın için en başta bekledikleri aşk, sevgi ve desteğin alaya alındığı bir hapishaneyeye dönüştüğünü göstermektedir. Bu nedenlerdir ki insanlar gerçekten eşitliğe ve saygıya dayalı şekilde, aşk ve bağlılıkla bir araya gelseler de aile ve toplumun biçimi tarafından -günümüzde dünyanın her yerinde görülen baskı, sömürü ve egemenlik ilişkilerine bağlı olarak- hiç söz vermedikleri davranış ve roller uymaları için saldırıya uğramaktadırlar. Tüm bu nedenlerdir ki çok sayıda kadın ve aynı zamanda çocuklar için aile, küçük düşürücü korkuların olduğu ezici bir yere dönüşmektedir.

Ailedeki bu vahşilikler ve baskılar romantik, aşk dolu ve aziz bir kuruma ihanetle oluşmuştur. Gerçek kökenine bağlı olarak -"geri" veya "modern" günümüzde toplumun devam eden rolüne uygun olarak- insanların en güzel duygularına saldırmaktadır.

Toplumun sömürülenler ve sömürülenler olarak ilk bölünmesinin -bazılarının diğerleri tarafından yakalanıp köleleştirilmesi- erkekle kadın arasında baskıcı ilişkilerin ortaya çıkmasıyla doğrudan ilgilidir. (Kadını "savaş ganimeti" olarak alarak seks kölesi haline getirmek efendi-köle ilişkilerinde önemli bir parçaya sahiptir. Bu, temel dinlerin "kutsal metinlerinde" -Yahudi-Hıristiyan metinlerde ve İslam'da Kuran'da- kutsallaştırılmakta ve kutlanmaktadır.)

Antik köleci toplumlardan beri ekonominin tarıma dayalı olduğu toplumlarda erkek toprak sahibi ve mülkiyet sahipleri için çok sayıda çocuk sahibi olmak toprağı işleyecek ve hayvanları güdecek işçi kaynağı olarak erkekler için rakip köy ve kabilelere ve imparatorluklara karşı savaş ve hareketleri yürütecek savaşçı kaynağı olarak görülmektedir. Ailenin ve özellikle kadının (eş ve anne olarak) temel rolü evin erkek reisi için çocuk yapmak ve "gerekli" rolleri yerine getirmek, toplumda emek bölüş-

müne ve kadın-erkek ilişkilerine uygun olarak kadın ve çocuğun erkeğin mülkiyetinde olduğu mevcut mülkiyet ilişkilerini sürdürmektir ve tüm bunlar yasalarda ve en azından gelenekler tarafından korunmaktadır. Aile bu nedenle yalnızca toplumun nüfusunu arttırmak için değil aynı zamanda hakim toplumsal ilişkileri (mülkiyet veya mülkiyetsizlik), eşitsiz ilişkileri ve sömürüyü koruyan daha geniş toplumun temel "hücre"si'dir.

Sanayileşmenin ve kapitalizmin tarımın yerini alarak ekonominin esas temeli olduğu toplumda aile toplumun temel "hücre"si olmaya -kapitalizmin niteliğindeki sömürü ve baskı ilişkilerini yeniden üreten ve sağlayan ilişkileri korumaya- devam etmektedir. Bir toplum biçimi olarak ka-

daha geniş ve yoğun şekilde, vahşice sömürmekte, bu sayede kapitalistler sermaye stoklarını düzenli olarak artırmaktadırlar, aksi halde bunu gerekli düzeyde yapamazsa yarışın dışına kalacaktır. Buna uygun olarak, sömürü sonucu verdiği ücretle yalnızca yaşamını ve çalışmayı -sömürülmeyi- sürdürebilecek koşulları sağlayabilecek ve aynı konuma gelecek yeni nesilleri yetiştirecek şartları sunmaktadır. Bu, kapitalizmin mantığında temel ivmedir. Sermaye dönüşümünün ihtiyaçlarını sağlamak ve bu sürecin dinamiklerini ve gereksinimlerini sürdürmek için bazı zamanlarda kapitalistler iş gücünün bir kısmını işten atmakta ve kalanlarını daha ağır şekilde sömürmektedir. Veya fabrikalarını kapamakta ve sermayelerini insanların sömürüye karşı daha savunmasız ve "kârlı yatırım"ın daha fazla olduğu ekonomik bölgelere, coğrafi alanlara, bölgelere veya dünyanın diğer ülkelerine taşımaktadır.

Bugün, her zamandan fazla olarak, tüm bunlar küresel çapta yaşanmakta en yoksul ve acımasızca sömürülen kapitalizmin kurbanlarının yaşadığı Latin Amerika'nın, Afrika'nın, Asya'nın ve Ortadoğu'nun Üçüncü Dünya Ülkelerinde görülmektedir. Fakat ABD gibi bir ülkede dahi onlarca milyon insan çok yoksul ve ağır sömürü şartlarında yaşamaktadır. Kapitalizmin temel ilişkileri içinde çalışanların maaş ve ücretleri aile kurumu içine akmaktadır. Aile yoluyla yaşamın ihtiyaçları ve gereklilikleri mümkün olduğunca yerine getirilmekte ve yeni nesiller büyütülmekte ve yalnızca nüfus değil aynı zamanda eşitsizlik ve sömürü ilişkileri ve bir toplum bir bütün olarak yeniden üretilmektedir. Ve kapitalizmin sınırları içinde çok sayıda kadın iş bulsa, maaş ve ücret alsa da, öncelikli görevi çocuğun bakımı olan (tüm yaşlardan aile üyelerinin esas bakıcısıdır) ve temel olarak erkeğe yararlılığı ile ölçülen, kadın ve eş olarak ve cinsel tatmin aracı olarak değerlendiren kadın, kadınlık erkek arasındaki emek bölümününün baskıcı niteliği de dahil olmak üzere toplumsal bölünmeden kaçamamaktadır. Bu ilişkiler binlerce yıllık patriyarkal (erkek egemen) toplumun sonucu yaşanmakta ve yalnızca

güçlü gelenekler yüzünden değil, bizzat kapitalizmin çabaları ve etkisi ile sürmekte, her şeyde -hatta evlilik ve cinsel ilişkilerde dahi- esas olarak mülkiyet ilişkileri ve meta değişiminde erkek tarafının hakimiyeti devam etmektedir. Bu genel açıklamaları bir yana bırakarak dahi, "nikah öncesi sözleşme" (evlilik sözleşmesi) gibi şeyler dahi kaç evlilikte bu toplumda erkek-kadın ilişkilerinde erkekten istenmeyen cinsel taleplerin, cinsiyeti nedeniyle esir alınan ve erkeğin "hizmetinde" olan kadından (evin devamlılığı, çocuğun büyütülmesi ve buna karşılık "korunma" ve finansal güvenlik-basitçe hayatta kalma) istendiğini göstermektedir.

Tüm bunların yanı sıra son günlerde ABD gibi ülkelerde artan bir diğer olay da kocasından veya erkek arkadaşından ayrılmak isteyen kadının, bazen çocuklarıyla birlikte şiddete uğraması, hatta öldürülmesidir. Bu da kadın ve çocuğu erkeğin malı olarak gören ilişki ve gele-

neği uç bir biçimde göstermektedir. Bu mantığa göre kendisinin sahip olamayacağı mülkiyete başkası da sahip olmamalıdır! Bu diğer kültürlerde evli olmayan kadının tecavüze dahi uğrasa "bekaretini kaybettiği" iddiasıyla kendi ailesinin erkek üyeleri tarafından öldürülmesiyle aynı temel mantıktır ve aynı baskıcı ilişkileri yansıtmaktadır, çünkü kadın ailenin özellikle babanın mülkiyetindedir ve evlilik anlaşmalarını onlar belirlemektedir.

Burada vurgulanmak istenen temel nokta, tüm bunların temelinde erkeğin "hataları"nın olduğu veya "erkeğin düşmanı olduğu" değildir. Tersine bunun gösterdiği ve yansıttığı konu binlerce yıl içinde geliştirilen insanlar arası ilişkilerin -toprağın ve diğer üretim araçlarının üzerinde özel mülkiyetin oluşmasından ve toplumun sömürülenler ve sömürülenler olarak bölünmesinden bu yana- baskı üzerinde hayatını sürdürmesidir. Kapitalizm de bu baskıcı ilişkilerin en gelişmiş, cisimleşmiş ve sonucu biçimi olduğu için kapitalizmi dünyanın her yerinde yıkmak ve tüm bu ilişkileri tamamen ortadan kaldırmak, insanların büyük çoğunluğunun, erkeğin ve aynı zamanda kadının kendi yararına. Ve kadının kurtuluşu tüm bu baskıcı ilişkileri yıkmaya mücadelesinde can alıcı ve kesin bir öneme sahiptir.

Kapitalizm ve özellikle dünya çapında bir sistem olarak gelişen emperyalist-kapitalizm zenginliği ve sermayeyi elde etme sürecine kapitalizm öncesi sömürü ve baskı biçimlerinin birçoğuyula da ilişkiye geçmektedir. Özellikle geniş Üçüncü Dünyada kadının bu biçimlerle baskı altına alınması "modern", "aydınlanmış" ve "demokratik" kapitalizmin savunucuları tarafından yüksek sesle mahkum edilmektedir. Ve aynı zamanda bu "modern", "aydınlanmış", "demokratik" kapitalizm bu baskı biçimleri olmadan yapamamakta, egemenlik kurduğu ve sömürdüğü bu "geri" bölgelerde kadın üzerindeki baskı da dahil olmak üzere belirli sömürü ve baskı biçimlerini korumaktadır.

Üçüncü dünyanın geniş geçekondularında ve kırsallarında halk kitlelerinin aşırı yoksulluğu ve aşağılanması kapitalist emperyalizmin vampir sistemi için yaşam kaynağıdır. Bu kitleler sonsuz bir yoksulluk içinde daha kolayca sömürülebilmekte ve sömürücülerin gözünde "kolayca harcanabilir" olan bu insanlar kârlı görünen yerlerde, diğer sömürü kaynakları da devreye sokularak kullanılmaktadır. Ve bunların içinde kadının sömürülmesi ve baskı altına alınması emperyalist sermaye için "ucuz emek gücü" olarak ve ucuz emeğin yeni nesillerini doğurup büyüttüğü için vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Bu temel üzerinde demokratik" ve "aydınlanmış" kapitalist emperyalizmin neden kadın üzerindeki baskının sadece "modern" değil "ortancağdan kalma" biçimlerini de yok etmek yerine süreklileştirdiğini göstermektedir.

Sonuç olarak, "modern" kapitalist toplum -veya gerçek yaşamdaki kapitalist emperyalizmin küresel sistemi- kadın üzerindeki baskıyı daha önceki toplumlardan miras almış, baskının bazı biçimlerini değiştirmiş, ancak baskıyı yok etmemiş, yok etmemiştir. Baskının kapitalizm öncesi biçimleriyle dünyanın birçok yerinde, özellikle de Üçüncü Dünyada işbirliği yapmış ve bunu sömürü ve baskının dünya çapındaki sistemine dönüştürmüş ve tüm bunları temel ilişkiler üzerinde, kapitalist-emperyalist sistemin işleyiş ve birikim sürecini devam ettirebilmek için sürdürmüştür.

pitalizmde yaşamadaki ihtiyaçlar, mallar ve hizmetler meta olarak üretilip değişime uğramakta-alınıp satılan şeylere dönüşmektedir. Bu toplumda çalışma yeteneği (emek gücü) meta haline gelmektedir, bu çalışma yeteneği işçi olduğu yerde işverene (kapitaliste) onun çıkarı için satılmakta, karşılığı maaş veya ücret olarak ödenmektedir.

Kapitalistler genişleme ihtiyacı veya ölüm ikileminde diğer kapitalistlerle boğaz kesen bir rekabete girmeye zorlanmaktan kaçamamaktadır. Bu da (sermaye sahibi olmayan) emek gücünü sunanların kapitalistler tarafından sermayelerini arttırmak için kullanılmalrı süreciyle sağlanmaktadır. Ve kapitalizm kendisine ve siyasi sistemine hizmet için halk içinde çeşitli tabakalar oluşturmakta, kapitalist toplumun devamı için ihtiyaç duyduğu rolleri belirlemekte, bazılarını iyi ücret verirken gerçek üretim sürecinde yer alan en alttaki işçileri (proleterleri)

kiyet ilişkilerini göstermektedir. Özellikle evlilik ilişkilerinde erkek eşleri ile cinsel aktiviteleri kendi kontrolünde tutar ve aynı zamanda cinsel tatmini hedefler ve buna kendi yetkili kıl ve diğer eşleri ile cinsel ilişkiye girmek artık kendisini memnun etmiyor-sa bunu çözmek için eşleriyle daha sevgi dolu ve bağlılık taşıyan bir yaklaşıma girmek yerine tatmin için fahişelik ve/veya pornografi biçimleri de dahil olmak üzere daha farklı kadınlara dönme kendine hak görür.

Peki, neden kadınlar fahişeliğe ve pornografiye zorlanmaktadır? Çünkü kapitalistlerin daha fazla sermaye elde etmek için sermayesi olmayan insanları sömürmesiyle çalışan sistemin temel doğasının sonucunda ve bunun üzerine kurulu tüm baskıcı ilişkilerin özellikle de patriyarkanın ve erkek hakimiyetinin özellikleri ve ideolojik etkisi sonucunda yoksul, umutsuz, güçsüz, savunmasız kadınlar zorla, kaçırılarak, şiddet görerek, uyuturucu verilerle ve diğer yöntemlerle

vücutlarını satmaya zorlanmaktadır, çünkü kapitalist ülkelerde hakim kültür kadın vücudunun da meta oluşu fikrini her yerde yaymakta ve sadece erkeklerin değil kadınların da kendilerini bu şekilde görmelerini ve hareket etmelerini sağlamaktadır. Günümüz dünyasında bu dünya çapında bir olgudur, milyonlarca ve milyonlarca kadın ve genç kız uluslararası seks ticaretinde ve "seks sanayisinde" tuzağa düşürülmekte, milyarlarca dolar kâr ve sermayeye kaynaklık etmektedir.

Fahişelik neden, sömürü üzerine kurulu tüm toplumlarda ortak bir özelliktir ve bunun bir parçası olarak patriyarkal ve erkek hakimiyetindeki ilişkiler ve geleneklerle işbirliği yapmaktadır? Neden pornografi, fahişelikle birlikte ve kadını aşağılayan tüm bu olgular ABD gibi ülkelerde bu derece yaygındır? Neden çifte standart yapılarak çok sayıda erkekle birlikte olan kadın fahişelikle özdeşleştirilirken aynı şeyi yapan erkek övülür? Bu, erkekle kadın arasındaki temel mül-

Açlık ve işsizlik giderek büyüyor

Dünya ölçeğinde hissedilen mali krizin etkilerine bağlı olarak, evsizlik, açlık ve işsizlik küresel krizin merkezi olarak adlandırılan ABD'de de çığ gibi büyüyor. Ülkedeki işsizlik rakamlarının Mart ayının ilk haftasında açıklanmasının ardından, Dow Jones hisse senetleri 12 yıldan bu yana en büyük düşüşünü yaşadı. Chrysler, General Motor ya da Ford gibi firmalar yakın zamanda binlerce işçiyi işten çıkarmaya hazırlanıyor. İşten çıkarmalar zaten aylardır büyük bir hız kazanmış bulunuyor.

ABD'de Ocak ayında 600 bin kişi işten çıkarılırken, bu sayıya Şubat ayı içinde işten çıkarılan 778 bin kişi daha eklendi. Resmî işsizlik rakamı % 8 olarak verilse de, bunun bir aldatmaca olduğu, gerçek rakamın bunun çok üzerinde olduğu biliniyor. Şu an haftada bir saat çalışanlar "iş var" sayılıyor.

ABD'de işten çıkarılan kişi, genelde hastalık sigortasını da yitirmiş oluyor

ve böylece karşı karşıya kaldığı yüksek sağlık giderleri, kişinin ekonomik olarak tamamen tükenmesini getiriyor. İpotekli ev almış olan her beş kişi-

den biri, artık bankalara evin gerçek değerinin çok üzerinde borçlu durumda. Borcunu ödeyemeyen çok sayıda aile, evini bankalara devretmek zorunda kalıyor. Bu da evsizlerin sayısının daha da büyümesini getiriyor, "çok yoksul" sayılan ve açlıkla yüz yüze olan Amerikalıların sayısı böylece her geçen

gün daha da artıyor.

Sadece New York'ta 1.2 milyon kişi devletin verdiği gıda yardımı kartlarıyla yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

"Gıda takviye programı" adı altında dağıtılan gıda kartları, ayda 100 Dolar karşılığı dolduruluyor. İhtiyaç sahipleri bu kartlarla marketlerden günde 3 Dolarlık alışveriş yapabiliyorlar. Bu miktarın gerçek ihtiyacın çok altında olması nedeniyle, insanlar en ucuz ve en uzun süreli tok tutan gıdalara almayı yöneliyorlar. Buna rağmen kartların limiti genelde en fazla iki hafta içinde dolmuş oluyor. Kartının limiti dolan aileler, ayın kalan bölümünde, evsizlere çorba dağıtan mutfaklardan karınlarını doyurmak zorunda kalıyorlar. Çok sayıda Amerikalı ailenin, bir sonraki öğününü nasıl karşılayacağını

bilemez duruma geldiği söyleniyor.

İçinden geçilen döneme ilişkin yapılan araştırmalar, işi olanların durumunun da giderek kötüleştiğini, insanların ikinci bir ek iş olmadan yaşamlarını sürdürmelerinin imkansız hale geldiğini, birçok ailenin kirayı ödeyebilmek için öğünlerini atladığını ya da çocuklarının karnı doysun diye bir çok bebevının aç kaldığını, buna rağmen çok sayıda çocuğun açlıkla boğuştuğunu gösteriyor.

Kıscacası, birçok ülkede olduğu gibi, ABD ekonomisindeki hızlı çöküşün, geniş emekçi yığınlar üzerindeki etkileri hayli yıkıcı. Peşpeşe devreye sokulan "önlem paketleri" nedeniyle, şu an ortaya çıkan ve mümkün mertebe gizlenmeye çalışılan etkilerin ise henüz "başlangıç" olduğu, emekçilerin koşullarının önümüzdeki dönemde daha da ağırlaşacağı yorumları yapıyor.

Hamburg'ta krizle ilgili seminer

Avrupa Karabaalılar Derneği'nde küresel mali kriz üzerine bir seminer verildi. Avrupa Karabaalılar Derneği'nin organize ettiği seminer ATIF temsilcisi tarafından sunuldu.

ATIF temsilcisi sunumunda kapitalizmin tarihsel süreci ve bu süreç boyunca yaşadığı çeşitli krizlere kısa değerilerde bulunduğu son, bazı istatistikî bilgilerle konuşmasına devam etti. Krizin geniş işçi emekçi kitlesi üzerinde özel olarak da göçmenler üzerindeki olası etkilerine değinide bulunan temsilci, son söz olarak ortaya çıkan bu yeni siyasal süreçte nasıl bir sınıfsal tavır takınılması gerektiğine de vurgu yaptı ve sözü dinleyicilere bıraktı.

Avrupa Karabaalılar Derneği Yozgat'a bağlı Karabaalılar Köylülerinin oluşturduğu bir köy derneği olarak Hamburg'da çalışmalarını sürdürmektedir.

(ATİK Haber Merkezi)

"Baskı yasalarına hayır"

DEKÖP-Avrupa'nın "Baskı yasalarına hayır" şiarıyla başlattığı kampanya, Hollanda ayağında çeşitli etkinliklerle devam ediyor. Kampanya gereği DEKÖP-Hollanda, şu ana kadar Rotterdam, Den Haag ve Amsterdam şehirlerinde stantlar açmıştı. Arnhem, Beverwijk gibi şehirlerle devam edecek olan kampanya kapsamında bir de panel gerçekleştirildi. 1 Mart Pazar günü, Den Haag şehrinde organize edilen panele, DEKÖP-Hollanda temsilcisi, Avukat Dündar Gürses ve Den Haag Mültecilerle Dayanışma Kurumu PRIME konuşmacı olarak katıldı.

DEKÖP-Hollanda temsilcisi, DEKÖP-Avrupa'nın tarihçesi ve amaçları hakkında bilgi vererek sözlerine başladı. Ardından, konuyla ilgili gelişmeler hakkında somut bilgiler sundu. Anti-terör yasalarının yoruma açık olduğuna ve bunun bilinçli yapıldığına dikkat çeken temsilci "Örneğin, ya-

salır terör suçunu, kamusal alanda sosyal, politik, siyasal dengeyi bozmak olarak tanımlıyor. Bu demek oluyor ki, devlet demir yollarında oluşacak bir grev, kamu hizmetini engelliyor gerekçeyle bu kapsama alınarak yargılanabilecek" dedi.

Ardından söz alan Dündar Gürses, Anti-Terör yasalarının Hollanda hukukundaki yeri hakkında bilgi verdi. Bu sürecin, demokrasi, özgürlük ve güvenlik kavramları arkasına gizlenerek el alındığına değinen Gürses şöyle devam etti; "Herhangi bir kanıt olmaksızın, gözaltı süreci 2 yıla kadar uzatılabilecek. Bununla birlikte, savcılığın yetkileri genişletirken, savunma ise dosyayı dahi almakta zorlanacak" dedi.

Son olarak, dinleyicilerin soru ve düşünceleriyle zenginleşen panel, saat 19.00'da sona erdi.

(ATİK Haber Merkezi)

Genç devrimci öğretmen işkencede katledildi

Yeni Halk Ordusu (NPA) komutanı Lencio Pitao'nun 20 yaşındaki kızı **Rebelyn Pitao**, 4 Mart günü silahlı kişilerce zorla kaçırılarak vahşi bir şekilde katledildi. Toril'deki St. Peter Koleji'nde öğretmenlik yapan Rebelyn Pitao'nun üzerinde yoğun işkence izleri olan bedeni bir ırmağa atılmış şekilde bulundu.

Rebelyn'i kaçırın silahlı üç kişinin taksit şoförünü tehdit ederek aracına el koyduğu ve Rebely'ni zorla içine bindirerek uzaklaştıkları öğrenildi.

Konu ile ilgili bir açıklama yapan **Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi (NDFP) Barış Müzakereleri Masası Sözcüsü Luis G. Jalandoni**, Rebelyn Pitao'nun kanının, Başbakan G. Arroyo'nun ve General Eduarda Ermita'nın elinde olduğunu söyledi. Jalandoni, Arroyo ve Ermita'nın Yeni Halk Ordusu ile başa çıkmak için ulusal ve uluslararası insan hakları hukukunun tümünü çiğnediğinin, en vahşisinden savaşı suçlarını işlemekte sakınca görmediğinin altını çizdi. NPA'nın komutanı Lencio Pitao'nun erkek kardeşinin de geçtiğimiz yıl Tagum şehrinde öldürüldüğünü belirten Jalandoni, devletin, barış müzakerelerine dayanak olan "İnsan Hakları Güvenliği Teminat" anlaşmasını ihlal etmeye devam ettiğini belirtti. Açıklamada son dönemde baskıların arttığına, NDFP danışmanlarından Eduardo Sarmiento'nun tutuklanıp işkence edilmesinin, yine diğer NDFP danışmanları olan Randall Echanis, Elizabeth Principe, Angie Ipong ve Glicerio Pernia'nın tutuklanmalarının barış görüşmelerini çıkmaza sok-

20 yaşında katledilen Rebelyn Pitao, Yeni Halk Ordusu Komutanı Lencio Pitao'nun kızıydı.

tuğuna değinildi.

Filipinler Komünist Partisi ise yaptığı açıklamada Güney Mindanao bölgesi komutanları olan Lencio Pitao'nun St. Peter Koleji'nde öğretmenlik yapan kızının devlet güçlerince katledilmiş olmasını her türlü savaş hukukunu çiğnemenin kirli savaşın en vahşi örneklerinden biri olarak tanımladı. Devlet ordusunun savaş siperlerinde aldığı ağır darbelerin misillemesini devrimcilere sempati duyan ve devrimcilerle ilişkisi olan silahsız sivillere yapmasını acizlik olarak değerlendirdi. Halkın ve devrimci güçlerin katilleri bildiği belirtilen açıklamada, FKP'nin bu korkak ve alçak cinayetin ve diğer tüm insan hakları ihlallerinin faillerine karşı acımasız olacağı söylendi.

HİNDİSTAN

Maoistler, polis baskısı ve yaptığı işkenceleri protesto etmek amacıyla Hindistan'ın Jharkhand eyaletinde bir günlük genel isyan ilan etti. Maoistler eyaletteki bütün faaliyetleri durdurdu. Grev sonucu trenler ve otobüsler çalışmadı. Dükkanlar ise kepenk kapattı. Eyalet yönetimi başta eyalet başkanı Ranchi'de olmak üzere grevin etkileri ile baş etmekte aciz kaldı.

ALMANYA

28 Şubat günü Augsburg'da neofaşist Parti NPD'nin düzenlediği yürüyüşe karşı gerçekleşen protesto sırasında çatışma çıktı. Alman anti-faşist örgütlerinin düzenlediği ve ATIF ve YDG taraftarlarının da katılım sağladığı karşı gösteriye faşistler saldırdı.

Gerçekleştirilen ortak etkinliğe toplam 1.500 kişi katıldı. Yaklaşık 5 saat süren yürüyüş esnasında konuşma yapmak isteyen NPD'lilerin konuşmaları başarıyla engellendi.

Yürüyüşün sonunda ATIF ve YDG'li taraftarların olduğu bloka saldıran faşistlerle çatışma yaşandı. 4 faşistin yaralandığı çatışmanın sonucunda bir YDG'li polis tarafından gözaltına alındı, 3 saat sonra serbest bırakıldı.

(ATİK Haber Merkezi)

MISIR

Çok sayıda tekstil fabrikasının işçileri, Mısır'ın birçok bölgesinde greve çıktı. Başka işkollarında da grevler ve iş bırakmalar gündeme geldi. Binlerce işçinin katıldığı eylem ve grevler, patronların, işçilerin ikramiye ve maaşlarında kesintiye gitmesini nedeniyle gerçekleştiriliyor.

İTALYA

İtalya'nın Milano kentinde bi araya gelen binlerce süt üreticisi köylü, hükümetin süt üreticilerine dönük hayata geçirmeye çalıştığı yeni düzenlemeyi protesto etti. Eyleme traktörlerle katılan köylüler, eylemlerin Berlusconi'nin yakınında bulunan villası önünde sürdürdüler. İtalyan süt üreticileri ayrıca 1996 yılından buyana AB-Kota sistemine karşı, kotanın yetersiz olduğu gerekçeyle mücadele ediyorlar.

Evrensel Bakış

"Cellatlar" ve "Papazlar"

Uluslararası Ceza Mahkemesi geçtiğimiz günlerde Sudan Devlet Başkanı **Ömer el-Beşir** hakkında tutuklama kararı çıkardı. Kararın gerekçesi, Beşir'in işlediği savaş ve insanlık suçları olarak açıklandı. Beşir on binlerce insanın katledilmesinin yanı sıra, çok sayıda insanlık suçunu işlemekten sorumlu tutuluyor.

Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin emperyalistlerin hakimiyetinde ve öncülüğünde kurulmuş olan bir mahkeme olduğunu söylemeye gerek yoktur sanırım. Çünkü bu mahkemenin gerçekten insanlığı karşı işlenen suçları açığa çıkarmak ve cezalandırmak gibi bir derdi olsa -ki yoktur-, o zaman emperyalistlerin başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünya halklarına karşı işledikleri insanlık suçlarını yargılayıp, mahkum etmesi

gerekirdi.

Beşir'le ilgili böyle bir kararın alınmasının ardındaki nedenlere gelinece: Bu nedenlerden birini, hatta başlıcasını hiç kuşkusuz, uluslararası emperyalist tekellerin dünya çapındaki hakimiyet iddiaları oluşturmaktadır. Bu karar ise, bu iddiaların hayata geçirilmesine dönük yeni bir adım anlamına taşınmaktadır.

Beşir'e yönelik tutuklama kararı ile birlikte, iç savaş nedeniyle göç etmek zorunda kalan Sudanlılara, insani "yardım" yapılması da gündeme geldi. Sudan'da 1983 yılından bu yana, gerek iç savaş gerekse açlık nedeniyle 2 milyondan fazla insan yaşamını yitirdi, 5 milyondan fazla insan ise yerlerinden göç etmek zorunda kaldı.

Sudan halkının onlarca yıldır yaşadığı tüm bu insanlık dramı emperyalistlerin hiç mi hiç "ilgisini çekmedi". Halk bu acıları yaşarken, onlar kah Sudan hükümetinden yana tavır aldılar kah Sudan içindeki çeşitli örgütlenmelere destek verdiler.

1997 yılına gelindiğinde, batılı emperyalist güçler, Sudan hükümetini "teröristlere" destek vermekle suçlayarak, Sudan'a ekonomik ambargo koydu. Ancak bu ambargo tam bir bumerang etkisi yaptı. Çünkü bu ambargoya birlikte petrol tekellerinin Sudan'daki petrol rezervlerini yağmalamalarının önu hayli kesilmişti.

Sudan aynı yıllarda Çin'le ilişkilerini ileri taşıdı. Böylece Çinli petrol şirketleri, 1999 yılından itibaren Sudan petrollerinden büyük kârlar elde etmeye başladılar. 2000'li yılların başında Sudan'da yeni büyük petrol rezervleri keşfedildi. Bu rezervlerin en az 285 ton olduğu tahmin ediliyor. Batılı emperyalistlerin Sudan'a "ilgisini", bu tarihten itibaren daha da arttı.

Emperyalist güçler arasındaki, dünyanın zenginliklerini yağmalamaya dönük rekabet savaşı da bu süreçte

giderek keskinleşti. Sudan Devlet Başkanı Beşir'e dönük kararın altında da işte gerçekte, giderek kızışan bu rekabet yatmaktadır.

Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin bu kararı, emperyalistler arasındaki çelişkiğin bir kez daha açığa çıkmasını da beraberinde getirmiştir. Sudan'la ekonomik vb. ilişkileri iyi olan, buradan büyük kârlar sağlayan Çin ve Rusya, mahkeme kararının ertelenmesi talebinde bulunmuşlardır. İtirazlarının altında yatan neden çok açıktır ki, Sudan petrollerinden elde ettikleri kârın azalmasından, hatta ortadan kalkmasından duydukları korkudur. Bu iki gücün önünü kesmeye çalışan, ABD, Fransa ve İngiltere ise, kararın vakit geçirilmeden hayata geçirilmesinden yana bir tutum sergilemektedirler.

2007 yılından bu yana Afrika'daki askeri varlıklarını daha da güçlendiren başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistler, Afrika petrollerinden aldıkları % 16'lık payı, 2010 yılına kadar en az % 25'e çıkarma hedefiyle

hareket etmekte. Bunun içindir ki, Beşir'e dönük tutuklama kararının 2010'a az bir zaman kala alınması, onun işlediği insanlık suçlarının bugün "keşfedilmiş" olmasından, yani tesadüfi değildir.

Beşir'e ilişkin alınan tutuklama kararının, çatışmaların yer yer durduğu, hatta "barış" görüşmelerinin gündemde olduğu, Sudan'da zaten var olduğu pek söylenemeyen istikrarı daha da bozacağına ise kesin gözüyle bakılmaktadır. Sudan'a dönük bu karar, 2004 yılında olduğu gibi, bir askerî saldırının hazırlığı olabilir. Ancak, o dönem binlerce Sudanlı sokaklara dökülerek, bu girişimi boşa çıkarmıştı. Sudan halkı bugün üzerinde oynanan oyunlara karşı da hareket geçmekte gecikmeyecektir.

Emperyalistlerin kendi beslemelerine karşı bir kez daha "cellat" rolüne soyunması, bölgedeki kimi uşaklarının da bir kez daha "papaz" rolüne sahne almalarını da getirmiştir. Emperyalist politikaların "havuç" politikasıyla hayata geçirilmesinde önemli bir misyon üstlenmiş olan uşak rejim-

lerin başında ise TC gelmektedir. Eillerindeki, kendi halkının kanı hiç kuruymayan TC egemen sınıfları, birkaç ay önce, yine aynı misyonları gereği "el üstünde" ağırlıklı diktatöre dönük alınan kararın, sözde karşısında bir pozisyona bürünmüşlerdir.

Ancak bunu her ne kadar rolleri gereği yapsalar da, içten içe kendi sonlarına dair de benzer "kaygılar" taşıdıkları kesindir. Emperyalistlerin günün birinde benzer bir tutumu kendileri için de sergilemekten çekinmeyeceklerini bilmenin kaygısızdır kin. Ancak hem uşaklar-ışbirlikçiler hem de emperyalistler, en büyük kaygılı halkların onları, eninde sonunda işledikleri insanlık suçlarından mahkum edeceği gerçeğine karşı duymaktalar. İşte o zaman kendi kurdukları ceza mahkemelerinde değil, halk mahkemelerinde yargılanacaklarını bilmekteler. Halkların kendilerine vereceği ceza ise hayal bile etmek istememekteler. Çünkü hem "cellatlar" hem de "papazlar" bu cezanın düşündüklerinden de ağır olacağını bilmekteler!

“Siz de öldürmeyi iyibilirsiniz!”

Takvim yaprakları Mart'ın sonunu gösterdiğinde birçok serhildana tanıklık eden Amed, yeni bir direnişe ev sahipliği yapmaya hazırlanıyordu.

Sınır ötesi operasyonlar, ev baskınları, gözaltular, tutuklamalar ve linç saldırıları ile her türlü demokratik talebe azgınca saldıran devlet, öfkeyi harlıyordu Kürt ulusunun bağrında. Amed, bu kavga'nın en görkemli ve eski arenası olarak yeniden direniş ateşlerini alazlıyordu.

Newroz'da alanları dolduran yüz binlerce insan imhaya ve şiddet politikalarına karşı sessiz, tepkisziz kalmayacaklarını haykırmişti ege-menlere. Devletin buna yanıtını yine katliam, operasyonlar, işkence, gözaltı ve linç oldu.

24 Mart 2006'da Muş'un Şenyayla ilçesinde çıkan çatışmada HPG gerillalarının kimyasal silahlarla katledilmesi bardağı taşıran son damla oldu.

Amed evlatlarına sahip çıktı...

Olayın duyulmasının ardından cenazelerini almak için bölgeye giden ailelere türlü zorluk çıkaran devlet tepkileri daha da büyüttü. Bazı gerillalarının cenazelerini vermeyen devletin bu tutumuna karşı aileler, Kürt ulusuna gerillaları sahiplenme çağrısı yaptı. Tüm engellemelere rağmen aileler gerillalardan altısının cenazesini Amed'e getirebildi.

Katliamın duyulması ve ardından devletin tutumu ile sınırların gerildiği Amed adeta patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Cenazelerin kente ulaştığı **28 Mart** sabahı güne hüznünlü, acılı ve öfkeli uyanan Amed, şehitlerini Medine Bulvarı üzerinde karşıladı. Binlerce kişinin intikam sloganları gökyüzünü sardı.

Şehitlerin yeşil-kırmızı-sarı renkli bayraklarla sarılmış cenazeleri, Yeniköy Mezarlığı'na defnedildi. Mezarlığa doğru giderek büyüyen ve yola sığmayan kitlenin üzerinden savaş uçakları alçak uçuş yaptı. **Devletin ateşle oynadığını anlaması uzun sürmeyecekti.**

Esnafın kepenklerini kapattığı yürüyüşün ardından kitleye, 10 Nisan Polis Karakolu önüne gelindiğinde polis, Özel Harekât Timleri gaz bombaları ve panzerlerle saldırdı. Kitlenin taş ve molotof kokteylleri ile yanıt vermesi ile ortaklık bir anda savaş alanına döndü. Ok yaydan

çıkışmış, fitil ateşlenmişti. Kürt ulusunun değerlerini çiğneyen ve kitleyi sürekli tahrik eden devlet karşısında bir kentin direnişini bulacaktı.

Çatışmalar önce Sento Caddesine ardından Kuruçeşme, Dörtöy ve Emek Caddesine buradan Ofis'e yayıldı. Her sokak başında çatışmaların yaşandığı, alevlerin yükseldiği Amed'de Kürt ulusu binlerce yıllık ıstıraplarının hesabını soruyordu.

Polis, kitlenin üzerine ateş açmakta gecikmedi. Açılan ateş sonucu 17 yaşındaki **Mehmet Akbulut** ağır yaralandı. Devlet, halkın çığlığını boğmak için elinden gelen her şeyi yaptı. 14 yıl aradan sonra ilk defa kentin merkezine askeri birlikler girdi. Çevre illerden çok sayıda polis, Özel Harekât Timi takviye edildi.

Acılı ve öfkeli...

29 Mart sabahı öfkeli uyandı Amed. Bir önceki gün yaşanan çatışmalarda 29 kişi yaralanmış 100'ü aşkın insan da gözaltına alınmıştı. Kentte darbe görüntüleri vardı. Sabah saatlerinde Emek Caddesinde yeniden başlayan çatışmalarda Bağlar Sağlık Ocağı önünde 23 yaşındaki **Tarik Atakaya** polis kurşunu ile can verdi. Bağlar, Huzurevleri, Koşuyolu, İplik Mahallesi, Melikahmet ve Ofis'te süren çatışmalarla şehrin dört bir yanından alevler yükseldi.

İki kişinin öldürüldüğü çatışmaların ikinci gününde Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir "**Dün bu kentin acısı 14 idi. Bugün bu kentin acısı 16 olmuştur**" sözleri ile devletin vahşetini protesto etti.

Ancak devlet öldürmeye devam etti. Sakarya Caddesi üzerinde bulunan evinden çatışmaları izleyen 9 yaşındaki **Abdullah Duran** polis kurşunu ile hayatını kaybetti. Dicle Üniversitesine kaldırılan 20 yaşındaki **Mehmet Işıkçı** da şiddetin kurbanı oldu. 30 Mart günü çatışmalarda hayatını kaybedenlerin cenazesi sarı-kırmızı-yeşil renkli bayraklara sarılarak on binlerce insanın katılımı ile toprağa verildi. Mezarlığa doğru çığ gibi büyüyen kitle cenaze dönüşü yine 10 Nisan Polis Karakolu önünde polisin kurşunlarına hedef oldu. 7 yaşındaki **Enes Ata** gazetecilerin gözü önünde kurşunlanarak öldürüldü. Devrimci Demokrasi gazetesi çalışanı **Ilyas Aktaş** bu saldırı sıra-

sında göğsüne isabet eden polis kurşunuyla ağır yaralandı. Aktaş, daha sonra kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Kadın da olsa, çocuk da olsa...

Amed halkının direnişine diğer bölgeler sessiz kalamazdı.

Batman'da 14 HPG'iden Abdullah Rükün'ün (Berxwedan Garzan) cenazesine katılan

binlerce insan saldırıları protesto ederek yürüdü. Kenan Demir'in (Mervan) Siirt'in Gökçeabağ beldesinde, binlerce kişinin katılımıyla toprağa verilen cenaze töreni esnasında 16 yaşındaki Muhlis Ete, askerler tarafından silahla vuruldu. Saldırıyı protesto eden Siirt esnafı, bir sonraki gün kepenklerini açmadı. Batman'da, 29 Mart sabahından itibaren sokağa çıkan kitlenin sayısı 10 bini aşarken, kenttin birçok noktasına askeri birlikler sevk edildi.

Batman, Mardin'in Kızıltepe ve Nusaybin ilçeleri, Şırnak merkez ve İdil ile Silopi ilçeleri, Dersim, Van, Siirt, Urfa merkez ve Ceylanpınar ile Viranşehir ilçeleri olmak üzere, birçok ilde sokağa dökülen binlerce insan devletin

vahşetini lanetledi.

Batman'da 3 yaşındaki **Fatih Tekin**, Kızıltepe'de ise 31 Mart'tan 3 Nisan gününe kadar süren çatışmalarda 27 yaşındaki **Ahmet Araç** ve 22 yaşındaki **Mehmet Sıdık Önder** polis kurşunu ile can verdi.

Serhildanın üçüncü gününde çatışmalar gece saatlerine kadar sürdü. Üç günün bilançosu dehşet vericiydi. Özel Harekât Timleri onlarca eve baskın düzenleyerek camları kapıları kırarak yüzlerce insanı döverek gözaltına aldı. Amed, adeta bir hapishaneyeye döndü. İnsanlar sokak ortasında kurşunlanırken Başbakan R. Tayyip Erdoğan, şaşırmadığımız bir açıklama yaptı: "**Terörün maşası kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır.**"

Serhildan sona ermiş ancak devletin saldırısı bitmemişti. Polis halkın şehitleri için kurduğu yas evlerine saldırdı.

Diyarbakır Barosu'nun açıklamalarına göre 4 gün içinde 199'u 18 yaşından küçük olmak üzere 543 kişi gözaltına alındı. 91'i çocuk toplam 369 kişi tutuklandı.

İHD Diyarbakır Şubesi serhildan sırasında 300'ü aşkın insanın polisin saldırıları sonucu yaralandığını açıkladı.

Amed, dostunu da düşmanını da iyi tanıyor!

Yerel seçimlerde **Diyarbakır'ı istiyoruz** demeyeni veren Başbakanı Amed halkı serhildandan çok iyi tanıyor. Trilyonlarca lirayı bölgeye aktararak, kömür, odun, makarna dağıtarak işbirlikçileri, korucuları, asker ve polisi ile kenti almak isteyen Erdoğan'ın buna gücü yetmez. Amed halkı dostunu da düşmanlarını da büyük bedeller karşılığında öğrendi. Çocuklara kurşun sıkın, genç-yaşlı önüne çıkan her canlıyı yok etmeye çalışan devlete ve onun türlü oyunlarını Amed halkı yaşam tecrübelerinden çok iyi tanıyor.

Diyarbakır'da Marmaray projesinden, Kağıthane'de islah ettikleri derelerden, Boğaz Körpüsü'nden bahseden, Hakkâri'de bu toprakların on binlerce yıllık kadim halkına karşı "terk et" sözlerini kullanan Erdoğan, tıpkı serhildan öncesi olduğu gibi ateşle oynuyor.

Ancak Amed bu hakaretlere gereken yanıtı vermekte gecikmeyecektir.

29 Mart yerel seçimlerinde bölgede devlet ile Kürt ulusunun iradesi arasında yaşanacak ve Amed düşmanları ile sandıkta da hesaplaşacaktır!

Tarihten kısa kısa...

← **30 Mart 1972 Kızıldere Direnişi**; THKP-C önderi Mahir Çayan yoldaşlarıyla birlikte THKO önderleri **Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan**'ın idamını engellemek amacıyla 26 Mart'ta Ünye Radar Üssü'nde görevli üç İngiliz teknisyeni kaçırdı. Egemenler bu cüretli eylem karşısında paniğe kapılarak büyük bir süre avı başlattı. Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyünde "On"ları çembere alan düşman büyük bir direnişle karşılaştı. Devrimciler "**Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik**" sloganlarını haykırarak son nefesine kadar çatışarak ülkemiz devrimci hareketine büyük bir miras bıraktılar.

← **20 Mart 1933** tarihinde ilk Nazi kampı Münih'te açıldı.

← **21 Mart 1937**'te yaklaşık iki yıl sürececek olan ve binlerce insanın katledileceği Dersim İsyanı başladı.

← **23 Mart 1989** Şırnak'ın Yeşilyurt köylülerine dışkı yediren yüzbaşı hâkime ifade verdi.

← **25 Mart 1988**'de 29 devrimci tutsak Metris Askeri Hapishanesi'nden firar etti. 12 Eylül Faşist Askeri Cuntası ile birlikte bir işkence merkezine dönen Metris Hapishanesi'nde yaşanan bu firar gündeme bomba gibi düştü.

12 Eylül'le birlikte devrimcilerin bittiği, mücadelenin sona erdiği ve her şeyin kontrol altına alındığı propagandasını yapanlara karşı büyük bir yanıtı Metris Hapishanesi'nden firar eden devrimci ve komünist tutsaklar verdi. TKP/ML'nin önderliğinde gerçekleşen Dev-Yol, TDKP ve Partizan Yolu'nun da katıldığı firarda tutsaklar kazdıkları 38 metrelik tünelle özgürlüğe ulaştı. Kitlelerde büyük yankı uyandıran eylem devrimci yaratıcılığın, ısrar ve cüretin önemli bir örneği olarak bilinçlerde yer etti.

← **29 Mart 1826**'da Alman işçi sınıfının yiğit önderlerinden Karl Liebknecht doğdu.

Kültür-Sanat

Bir masalla anlatılabilecekler...

versitesi Türkçe Öğretmenliği 2. sınıfta okuyan öğrencilerin oluşturduğu bir grup.

İlk oyunumuz bilindik televizyonlarda, CD'lerde izlediğimiz ve Yılmaz Erdoğan ile özdeşleşen bir oyun olan "**Bana Bir Şeyler Oluyor**" idi. Bu oyunun hazırlıklarına 2006 yılında başladık ve oyunu 22 Nisan 2007'de sergiledik. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi salonunda, Bismil'de, Kurtalan'da, biraz da yerellere uyarlayarak sahneledik. **Komşuyuz** adlı oyuna başladık ve oyunun bir bölümünü kilisedeki papazdan, bir bölümünü camideki imamdan, bir bölümünü zerdüşten aldık, kendimiz yazdık. 2008 yılında da sergiledik. "Hasankeyf sular altında kalmasın" kampanyası zamanında bir mağarada oynadık. Bu oyun grubun profesyonel destek almadan kendi dinamikleriyle oluşturduğu bir oyun oldu. Bize "bu işi yapabiliriz"i gösterdi.

- "**Kadın Masalları**" adlı oyun nasıl gelişti? **Vermek istediğiniz mesaj nedir?**

ği" de bu dayanışmayı biraz daha ileri taşıdı.

Etkinlik saat 13.30'da, dünya işçi sınıfının tarih boyunca süren mücadelelerini ve DESA işçilerinin direnişini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı.

Sinevizyon gösteriminin ardından, Dergi İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**, hem DESA işçilerinin sürecini hem de genel olarak sermayenin saldırı-emekçi yığınlar üzerindeki kapsamlı saldırılarını değerlendiren bir konuşma yaparak, sermayenin saldırıla-

- Böyle bir başarı yakalayıp nasıl geliştiririz tartışırken bir kadın oyunu yapmamız gerektiğini düşündük. Çünkü bizim annemize, kardeşimize, teyzemize, halamıza, eşimize, sevgiliimize karşı bir borcumuz var. O dönem "Namusumuz Özgürlüğümüzdür" şiarıyla bir kadın bilinçlendirme kampanyası vardı ve biz de üniversite gençliği olarak destek sunmalıydık. Çünkü kadını özgürleştirmeden kendimiz de özgürleşemeyiz.

Bizim oyunumuzda kadın masal kahramanları (Külkedisi, Pamuk Prenses, Kırmızı Başlıklı Kız, Rapunzel) kendi hikayelerinin 16. yy. muhafazakar-erkek bakışı açısıyla yazıldığını ve bunun kadının ruhunun özüne aykırı olduğunu söyleyip masalcıdan yazdığı bu masalları değiştirmesini istiyorlar. Bize anlatılan masallarda kadın hep ev işi yapmak zorunda olan, bunun dışına çıkamayacak bir varlık gibi anlatılır. Pamuk Prenses de bir prenses olmasına rağmen yedi kücelerin yanında kalmak için temizlik yapar, yemek ya-

par, çamaşır-bulaşık yıkar. Biz de bu düşünceyle dalga geçiyoruz.

Sonra bir de oyunda kahramanlar sahneye gelirken masalcı Rapunzel'i tanıtmıyor ve diğer masallardaki karakterlerle karıştırıyor. Saymaya başlıyor; Kibritçi Kız, Uyuyan Güzel ve arada Güldünya'yı da söylüyor. Sonra fark ediyor ve Güldünya'yı ben yazmadım ki diyor. Yani biz aslında Güldünya'nın da hayatının birileri tarafından yazıldığını anlıyoruz. Aile meclisi toplandı ve Güldünya'nın hayatını yazdı.

- **Gelen yorumlar nasıl ve önümüzdeki dönemde planlarınız neler?**

- Biz bir gruptan çok bir proje şeklinde ilerliyoruz. Değişebilen, dönüşebilen bir proje. Öğrenci evlerine gidip öneri alırken onları da sürecin içerisine dahil etmek istedik. Tabi ki farklı görüşler geliyor. Gelen yorumlar da iyi yönde. Yine gelen önerilerden Kürtçe tiyatro daha doğrusu Kürt tiyatrosu önerisi üzerinde düşünüyoruz. Kürtçe oyun-

MKM bünyesinde sürdüren **Koma Afat, Yeninur Ada, Hasan Sağlam ve Emre Saltık**'in da sahne aldığı etkinlikte, Tez Koop-İş Sendikası üyesi IBM işçilerinden **Eivan Demircioğlu** da söz alarak, birlik ve dayanışma çağrısı yaptı.

Etkinlikte, direnişteki DESA işçileri **Emine Arslan ve Recep Gür** de söz alarak, gösterilen dayanışmaya teşekkür ettiler ve direnişteki kararlılıklarını yinelediler.

(Kartal)

la devam edeceğiz. Ve amacımız öğretmenlikten kazandığımız, hani o 3 kuruş derler ya işte o parayla sahne almak ve Kürtçe devam etmek, gidilmedik yerlere gitmek.

(Amed'den İK okurları)

Bu bayrak bu direkte oldukça

Bu bayrak, bu direkte oldukça,
Bu zulüm, bu sömürü var oldukça,
Susmayacak silahlarımız,
Sol göğsün altındaki yürek
Vurulsa, parçalansa da.
Yeniden filizlenecek her doğan günde

Ve şimdi, beklemekteyiz
Sabırla
Doğacak günü.
Bekledikçe bilelemektediriz.

Kinimizi
Öfkemizi.
Günü gelince
Ne zulmün barbarlığı,
Ne korku imparatorluğu,
Ne köleliğin prangası
Kalmayacak yeryüzünde.
Kalmayacak tek bir parçası dahi.
Sökülüp atılacak
Yıkılacak bir bir...

(Sincan I Nolu F Tipi Hapishanesi'nden bir İK okuru)

“Desa’ya sendika girecek, başka yolu yok!”

DESA işçilerinin aylardır sürdürdükleri kararlı direnişleri, ulusal ve uluslararası alanda da hayli yankı uyandırmayı sürdürüyor ve işçilerle dayanışma giderek büyüyor.

14 Mart Cumartesi günü yapılan “**DESA İşçileriyle Dayanışma Etkinli-**

“Anne beynimde UR var!”

Tarik Akan'ı hepimiz biliriz. Yıllardır onlarca filmde boy gösteren, “halkın sevgilisi” bir “sanatçı”dır. Sinemacı kişiliğinin yanında bir de kitap yazarı olarak bizlerle paylaşıyor.

Akan kitabında 12 Eylül AFC'si döneminde yaptığı bir konuşmadan kaynaklı gözaltına alınıp sorgulandığını, hırpalandığını ve neticede de hücrelerin bitli olmasından kaynaklı bitlendiğini bizlere dramatik bir şekilde anlatmaktadır.

...
Bu yazımızın konusu elbette ki, Tarık Akan'ın kitabını değerlendirmek değildir. Geçtiğimiz günlerde burjuva-feodal basına yansıyan bir haber üzerine bu yazıyı yazma ihtiyacı duyduk. Faşist İşçi Partisi'nin internet sitesinde “**Aydınlar'dan çağrı: Yurtsever Aydınlar Serbest Bırakılsın!**” başlıklı bir yazıda Ergenekon davası kapsamında Silivri Hapishanesi'nde tutuklu bulunan “aydın”ların serbest bırakılması için bir imza kampanyasının açıldığı duyurulmaktaydı. Bu çağrıyı yapanların başında Tarık Akan, Esin Avcı ve Sunay Akın gibi tanınmış simalar da gelmektedir.

Yıllarca muhalif, devrimci ve ilerici güçlere yönelik katliamlar, işkenceler gerçekleştiren Ergenekon tutuklularını savunmak ve serbest bırakılmalarını istemek de, kendisine “aydın” diyen, ancak aydınlıkla, ilericilikle uzaktan, yakından ilişkisi olmayan kişilere düşmüştür. Acaba bu kişiler bu bildirin altına imzalarını atarken, BOTAŞ kuyularından çıkan insan kemiklerinin, saç tellerinin hiç mi acısını yaşamamaktadırlar? Ya da adına “faali meçhul” denilen cinayetlerle katledilen 17 bin insanın ailelerinin feryadını, acısını hiç mi hissetmemektedirler? Görünen o ki, hissetmemektedirler. Hissetmeyi bırakalım altına imza attıkları metinde bile ırkçı söylemlerde bulunmaktan kaçınmamaktalar.

“Türk yurtseverlerinin, en duyarlı kesiminin uydurma belge ve asılsız iddialarla tutuklandığı bu süreçte hukuk ayaklar altına alınmıştır. Tutuklamalar, zorbaca baskınlarla başlatılmış, tutukluluk sürecinde ölüme götürülen ağır sağlık sorunlarına duyarlı kalınmış ve daha da önemlisi, yargı safhasında mahkeme, bir cezaevinin içine kurularak, özgürce savunma hakkı zedelenmiştir. Bizler, insanlık tarihinde

eşine rastlanmayan bir hukuk skandalına ve zalimce bir insan hakları kıyımına tanık olmaktadır. (İmzalanın belgeden)

Bizler de sizlerin bu riyakârlığınızdan utanç duyuyoruz. On yıllardır bu ülkede devrimcilere, ilerici güçlere yönelik yapılan uygulamalardan haberdar değillerdir sanınız “aydın”larımız. Farkında olsalardı, devrimcilere yönelik ev baskınlarında, gözaltılarda neler yaşadığını bilir, bu uygulamanın bu faşist gruba yönelik olmadığını anlardı. Biz hatırlatalım. Ev baskını, araması adı altında bugüne kadar onlarca ev polis, asker, özel hareketçisi tarafından ağır silahlarla taranmış, onlarca insan yaşamını yitirmiştir. Girilen evlerde çocuk, genç-yaşlı demeden tüm ev halkı dayaktan geçirilmiş, evler alt üst edilmiştir. Gözaltına alınanlar günlerce kimseyle görüştürülmemiş, kimisinin gözaltına alındığı bile kabul edilmemiş, kimi “intihtar etti” denilerek cezaları verilmiştir. Bugün F tipi hapishanelerde bulunan tutsakların “adil yargılama” vb.lerini geçelim avukatlarıyla görüşmelerine bile çoğu zaman izin verilmemekte, savunma hakları tamamen ellerinden alınmaktadır. Daha hatırla-

talım mı? Bu kadar yeter sanınız.

“Aydın”ların rahatsızlık duyduğu Ergenekon operasyonlarında ise (kendi ifadelerine göre) polisler oldukça kibar, saygılıymış. Evde hiçbir şeyi dağıtmamış, toplamışlar. Karakolda çay, kahve ikram etmişler. Bu durumdan rahatsız olup insan haklarını hatırlatanlar, acaba diğer insanlara karşı bunlar uygulanırken neredeydiler?

Bu bildirin altına imza atan daha tanık isimler de bulunmaktadır. Ataoğulları Behramoğlu, Haşmet Zeybek, Aydın Öztürk vb. yıllarca devrimciler, demokratlar üzerinden prim yapan, kendini var eden kişiler de bulunmaktadır. Geçmişleri, savundukları, bugünkü tavırları dikkate alındığında, Tarık Akan ve diğerlerinin halka değil, halkı sömüren ve ezenlere hizmet ettikleri bilinmelidir. Dün 12 Eylül AFC'si döneminde gözaltına alınıp sorgulandığında darbecilere duyduğu öfkeyi kitabında anlatan Tarık Akan, bugün onları savunur bir pozisyonda bulunmaktadır. Tarık Akan'a önerimiz kitabının adını “**Anne Beynimde UR Var**” şeklinde değiştirmesidir. Çünkü kafasında problem olmayan birinin/birilerinin bu bildirin altına imza atması düşünülmez.

(**Erzincan'dan bir İK okuru**)

İdeolojiden anlamamız gereken nedir?

Gerilla yaşamında ilişkilerin devrimleşmesi her alanda olduğu gibi devrim ve parti bilincinin güçlenmesiyle başarılır. Bu konuda dönem dönem bazı yanlış anlayışların hakim olabildiğini görebiliyoruz. Örneğin gerilla alanında olmak sertleşme ve sekteleşme olarak anlaşıldığından yoldaşlar arası ilişki istenilen düzeyde olmayabiliyor ya da diğer alanların gerilla bakışına yansıyor bu algılayış. Oysa ki bu alanda olmak halka ve yoldaşlara karşı sertleşme ve sekteleşme hakkını doğurmaz. İnkı, inandırma, eğitime ve doğru tarzda devrimleştirme ve devrimleşme biricik yöntemimizdir.

Bu konuda yaşanan gerilik ve zayıflık sadece kitlelerin devrimci tarzda örgütlenmesini engellemek aynı zamanda gerilla bileşenindeki tüm yoldaşların devrimci dinamiklerinin açığa çıkartılıp gelişmelerinin önünü açan yaklaşımı da ortadan kaldırır. Bu yanlış tutumun ne savaş düzeyini yükseltmesi ne de politikleşmenin önünü açması beklenir.

Gerilla alanındaki yoldaşlar arası ilişkileri ve eğitim sorununu basit-sıradan bir sorun olarak görmemek ve bu sorunu bu tarzda basitleştirip ele almamak gerekir. Sorun tamamen devrimci savaş düzeyinin artırılması ve politikleşme dü-

zeyinin yükseltilmesidir.

Gerillanın günlük yaşamındaki ilişkilere, pratiklere **fazlasıyla** bir ideolojik anlam yüklenerek soruna ideolojik sağlamlık-zayıflık sorunu olarak bakılması ve bu bakış açısıyla sorunların çözümüne yaklaşılması devrimci Marksizm'de ideolojinin içeriğinden hiçbir şey anlamamayı gösterir.

İdeolojik sağlamlıktan ne anlaşılması gerektiği doğru ve devrimci bir tarzda kavranmazsa bu sorun kaba ve yüzeysel bir şekilde kavranıp günlük yaşamdaki basit sorunların ele alınışına dek indirgenirse orada devrimci gelişim yaratılamaz. Bu yanlış kavrayış yoldaşların politik ve savaş düzeylerinin gelişimini ciddi şekilde sekteye uğratır. Bu yanlış yaklaşımın sonuçları daha ağır bir örgütsel tahribata yol açar. Yoldaşların moralsiz, iddiasız, hedefsiz duruşuna yol açacağı gibi süreç içinde devrim iddialarında ciddi kırılma ve savrulmaya da

neden olur.

Önce ideolojiden ne anlaşılması gerektiğine bakmak gerekir. En yalın ve özülü anlamıyla ideoloji; toplumun ekonomik alt yapısında belirlenen politik, felsefi, sanatsal, dinsel düşüncelerin tümüdür. İdeoloji nesnel ve bilimsel temelden kopartılıp, “yemek yapmak, bulaşık yıkamak, masa silmek, yürümek, unutmak” gibi günlük yaşamdaki basit ve sıradan davranış ve hareket kaba ve yüzeysel bir şekilde indirgenemez. Böylesi bir tarzda ideoloji indirgeme yaklaşımı her şeyden önce ideolojiden ne anlaşılması ve ideolojinin nasıl ele alınması gerektiğinin kavranmadığını gösterir.

Peki ideolojik sağlamlık nedir?

Sınıf ve devrim bilincine sahip olmak demektir. Halkın ve devrimin örgütlenmesi demektir. Gerillanın düşünsel ve politik dünyasında halkın, partinin sorunları, düşmanın durumu ve hareketi vb. sorunlar yoksa halkı örgütleme, düşmana darbe vurma ilgi ve duyarlılığı vb. yoksa orada ideolojik sağlamlıktan bahsedilemez.

Günlük yaşamın örgütlenmesi sürecinde yaşanan basit sorunları ele alış ve her konuda gösterilen dikkat ve titizlik, sorunun asla ideolojik sorun olarak algılanmasına yol açmaz. Devrimin politik sorunları günlük yaşamın basit sıradan davranış ve hareketleri içine hapsedilip boğulamaz. Bu geri kavrayışın yön verdiği bakış açısıyla yoldaşları eğitime, şekillendirme ve bilinçlendirme politikası gelişim ve ilerlemenin önüne ket vuran anlayışlardır.

Gerilla alanında hata ve zaafırlara yaklaşım sorunu eğitim ve ilişkiler sorununun önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. Gerillayı pratik yaşamda pratik görevler içinde ortaya çıkan hata ve zaafırlar üzerinden eğitime, değiştirip dönüştürme yerine onları hataları üzerinden iradesizleştirip zayıflatma doğru bir eğitim politikası olamaz. Bu devrimci olmayan yaklaşıma yol açan esas neden yöneticilikten ne anlaşılması gerektiği, nasıl bir sorumluluk ve nasıl bir eğitim anlayışı, nasıl bir ideolojik bakış açısı gibi temel konularda bilimsel bir bakış açısına sahip olmak yatar.

Yaşananlara, gelişmelere bakıldığında nerede bir gelişme ve ilerleme varsa orada sağlam bir proleter dünya görüşünün, tutarlı ve samimi bir parti anlayışının ve halka hizmeti esas alan doğru bir kitle çizgisinin yön verdiği bir politika, bir anlayış ve yaklaşım var demektir. Bugün bunu ciddi bir şekilde kuşanmak gerekir. Halk, parti ve önderlik olmadan gelişim olmaz. (**Bir gerilla**)

K
i
t
a
p
l
ı
k

Koastantin Fedin'in “Olağandışı Bir Yaz” romanı;

Koastantin (Aleksandroviç) Fedin (1892-1977) uzun süre Yazarlar Birliği başkanlığı yapmış ünlü Sovyet yazarlarından biridir. Maksim Gorki ile dostluk kurduğu '20'li yıllarda edebi çalışmalarına başlamış, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve devrim yıllarını anlattığı “**Kentler ve Yıllar**” (1924) romanıyla adını duyurmuştur. “**Olağandışı Bir Yaz**” (1948), “**Ateş**” (1961) roman üçlüsünün ikinci kitabıdır. Bu roman üçlüsünde Fedin, devrim arifesinden '50'li yıllara uzanan süreci işlemektedir.

Olağandışı Bir Yaz, Kızıl Ordu'nun, Denikin'in (ve onu destekle-

yen emperyalistlerin) Beyaz Ordu'suyla savaştığı ve onu yendiği sürece 1919 yılına yoğunlaşır. Ancak bu kitabı bir savaş romanı demek mümkün değildir. Toplumsal kökeni, kültürel değeri bir-birinden farklı karakterler üzerinden devrimin ve iç savaş sürecinin çeşitli toplumsal tabakaları nasıl etkilediğine yoğunlaşmaktadır. Rus romanlarının “kendine has” betimleme tarzıyla halk tarafından anlaşılacak için seçilen sade bir dilin birlikte kullanıldığı roman yoğunlaştığı süreci oldukça iyi resmetmektedir. Stalin ödülünü de kazanan romanın SSCB halkının başardığı büyük değişimi ve yaratılan değeri anlamamızı kolaylaştıracağı söylemek yanlış olmayacaktır.

Çarlık ordusunda teğmen iken yaşadığı değişim ile Kızıl Ordu'nun bir neferi olan **Dibiç**'in bir tiyatrocu olan **Fastuhov** ve ailesinin sağlam bir komünist olan **Ragoriç**'in ve daha pek çok karakterin ve onlarla cisimleşen sürecin ilgi ile okunacağını düşünüyoruz. Evrensel Basım Yayın'dan çıkan ve Mice Damar'ın çevirdiği bu romanı tavsiye ederiz. (**Bir İK okuru**)

“Kapıkulu askeri değil, eğitim emekçisiyiz!”

Tunceli Milli Eğitim Müdürü'nün, eğitim emekçilerine yönelik hakaret ve rencide edici sözleri nedeniyle eğitim emekçileri Milli Eğitim Müdürlüğü önüne bir protesto yürüyüşü düzenledi.

DTP Tunceli Milletvekili **Şerafettin Halis** ve çok sayıda eğitimcinin katıldığı yürüyüşte slogan atan eğitim emekçileri ve aralarında **Partizan, DTP, ESP, DHF, HKM, EMEP** ve Halk Cephesi'nin de bulunduğu demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler Milli Eğitim Müdürlüğüne istifaya çağırıldı.

Atatürk Mahallesi'nde bir araya gelen Eğitim-Sen üyeleri, “**Kapıkulu askeri değil, eğitim emekçisiyiz**” pankartı arkasında “**Gerici müdür istifa**” sloganını atarak yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş korteji, Valilik binası önünden geçerken, “**Vali istifa**” sloganı atıldı.

Müdürlük önünde eğitim emekçilerine yönelik barikat kurulması kitlelerin tepkisine neden oldu. Kitle bu sırada sık sık “**Emekçiye değil çetelere barikat**”, “**Zafer direnen emekçinin olacak**” ve “**Yaşasın devrimci dayanışma**” sloganlarını attı. Kitlenin kararlı duruşu sayesinde polis ba-

rikatını geri çekti ve Milli Eğitim Müdürlüğü bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Metni okuyan Eğitim-Sen Tunceli Şube Yöneticisi **Hasan Taşkın**, Türkiye genelinde yaşanan eğitim sorunlarına dikkat çektikten sonra Tunceli'de eğitim alanında yaşanan sıkıntılardan her geçen gün artışına işaret etti ve Milli Eğitim Müdürü'nün, eğitim emekçisi arkadaşlarına yönelik hakaret, aşağılayıcı ve rencide edici üslup kullandığını ifade etti.

(**Dersim İK okurları**)

Kot işçileriyle dayanışma gecesi

Kot kumlama işçileri ile dayanışmak, onların yürekten çıkan sesini tüm insanlığa duyurmak amacıyla İstanbul Beşiktaş'ta bulunan MKKM'de bir etkinlik düzenlendi. Yapılan etkinliğe ilgi oldukça büyüktü. Şebnem Sönmez'in yaptığı açılış konuşmasında kot kumlama işçilerinin yitip giden yaşamlarının aynı zamanda bizlerin yaşamı olduğuna değinildi. Kot Kumlama İşçileri İle Dayanışma Komitesi'nin gerçekleştirdiği etkinlikte komite adına konuşma yapan **Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan** işçilerin yaşadığı sıkıntılara değindi. Türkiye için yüz kızcırtıcı bir olay için buluştuklarını söyleyen Kılıçaslan, kot taşadıkları için yüzlerce işçinin **Silikozis** hastalığına yakalandığını belirtti. Kılıçaslan işçilerin birçoğunun ölümü beklemediğini vurguladı.

Arif Sağ, Cahit Berkay, **Mor ve Ötesi** ve Kardeş Türküler dayanışma gecesine müzikerleri ile coşku katarak Anadolu Ateşi Dans Grubu da oynadığı yöresel oyunlarla dayanışma gecesinin renk kattı. (**İstanbul**)

Suyuma dokunma!

16-22 Mart tarihleri arasında düzenlenen **5. Dünya Su Forumu** toplantısına ve Türkiye'deki su ve su yataklarının özelleştirilmesine karşı çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütlerinin bir araya gelecek oluşturduğu “**Suyun ticarileştirilmesine hayır platformu**” 15 Mart Pazartesi günü Kadıköy'de bir miting gerçekleştirildi.

Mitingde hep bir ağızdan suyun ticarileştirilmesine karşı haykırışlar yükseldi. Sık sık “**Su haklıdır, hayattır satılamaz**”, “**Dereler haklıdır, satılamaz**” sloganlarının haykırıldığı eylemde Türkçe, Kürtçe, İngilizce ve Arapça yazılı “**Su haklıdır satılamaz**” ve “**Su yaşamdır yaşamlarımız satlık değil**” yazılı “**Suyun ticarileştirilmesine hayır platformu**” pankartları en önde açıldı. Miting alanında **Tertip Komitesi** adına konuşma yapan **Hasan Şen**; Gerçekleştirilecek olan Dünya Su Forumu'nun emperyalistlerin halklar üzerinde açık ve yoksulluk politikası olduğunu, buna izin veremeyeceklerini dile getirdi. Şen'in ardından söz alan **TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğan** da dünya üzerinde iki milyon insanın su bulamadığını ve iki buçuk milyon insanın çeşitli su hastalıklarına yakalandığını bunu yaratanların emperyalistler olduğunu ifade etti.

Eylemde “**Denizlerimizi aldınız, derelerimizi asla**”, “**Suyumuzu satanlar abdest almaya su bulamazlar inşallah**”, “**Dereler özgürdür, özgür olacak**” dövizleri taşındı.

Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı mitinginde, Çevre Gönüllüleri Platformu, Türkiye Çevre Platformu, Ege Çevre ve Kültür Platformu, Fındıklı Dereleri Koruma Platformu, Marmara Çevre Platformu pankartları ile yerini aldı. (**İstanbul**)

Kürt illerinde seçimlere iki parti katılıyor!

Yaklaşan yerel seçimlerle birlikte düzen partileri ve demokrat, yurtsever, devrimci adaylar da seçim çalışmalarını hızlandırmış durumda. Türkiye ve T. Kürdistan'ındaki yerel seçim atmosferi benzerlikler gösterdiği gibi seçim bölgelerine göre de ciddi farklılıklar gösteriyor.

Özellikle Dersim'de susuz köylerde dağıtılan çamaşır makineleri, bir kara mizah örneğidir. Yardım adı altında verilen seçim rüşvetleri; beyaz eşyalar, gıda yardımları, valiliklere bağlı sosyal yardımlaşma ve dayanışma vakıflarının vermiş olduğu paralar düzen partilerinin yerel seçimlere hangi zeminde girdiklerinin ve halkı nasıl açıklıkla terbiye etmeye çalıştıklarının açık bir göstergesidir.

Batı cephesinde durmadan birbirlerinin yapmış olduğu pislikleri, yolsuzlukları, yedikleri rüşvetleri, ortaya sererken mesele Kürtler ve T. Kürdistanı olunca işin rengi bir hayli değişmektedir. Seçimlerde başarılı olabilmek için deyim yerindeyse birbirinin gözünü oyanlar; T. Kürdistanı'nda bir bütün oluşturmaktalar. Bu durum yani; hangi düzen partisinin Kürtler karşısında konumlandırılacağı, dönemsel olarak değişmektedir. İçinde bulunan siyasal konjonktüre baktığımızda faşist partiler ve sistem T. Kürdistanı'nda

AKP etrafında kenetlenmiştir. Devlet tüm kurum ve kuruluşlarıyla Kürt halkının mücadelesini boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Örneğin Amed'de seçime katılan 12 siyasi parti varken sadece AKP, seçime katılmamış gibi bir hava var. Yani Amed'de seçime iki parti katılıyor AKP ve DTP.

DİYARBEKİR KALESİNDEN NOTLAR...

Amed'i almak istediğini her fırsatta dile getiren Tayyip Erdoğan "atom karınca" Kutbettin Arzu'yu Büyükşehir Belediye Başkan adayı olarak göstermişti. Son genel seçimlerde % 43 oy alan AKP;

Amed konusunda bir hayli iddialı olduğunu söylese de var olan gerçeklik, AKP'nin iddialarına cevap niteliği taşıyor. Araştırma şirketlerinin yapmış olduğu anketler AKP'nin Amed'de hiçbir şansının olmadığını ve bölgede de büyük oy kaybı yaşayacağını çok açık bir şekilde göstermiştir.

Birçok seçimde olduğu gibi bu seçimde de faşist partiler, seçimlere yönelik çeşitli usulsüzlükler yapmaktan çekinmemektedir. Hele hele de yer Amed olunca; yani Kürdistan'ın kalbi ve dili olunca bu durum kaçınılmaz oluyor. Edindiğimiz bilgilere göre İçişleri Bakanlığı tarafından, Sur Belediyesi'ne bağlı mahallelere 2 binin üzerinde polis seçimler için kaydedirilmişti. Bu karar yerel yöneticiler tarafından değil; bizzat İçişleri Bakanlığı tarafından onaylanmıştı.

AKP'nin bölgedeki oylarını artırmaya yönelik açtığı TRT 6 ise, başlangıçta olumlu bir hava yarattıysa da Ah-

med Türk'ün Meclis'te Kürtçe konuşması sırasında TRT 3'ün yayını kesmesi Kürtçe'ye tahammülsüzlüğün bir göstergesi olarak algılandı ve AKP'nin maskesi bir kez daha düşmüş oldu.

Seçim çalışmalarını açmış olduğu onlarca seçim bürosu aracılığıyla yapan DTP; ev ev gezip halkın nabzını tutmakta, devletin ve AKP'nin bölgeye ilişkin yaptıklarının Kürtlerin iradesini kırmaya yönelik olduğu vurgusuyla, daha sıkı bir birliklilik çağrısı yapıyor. Belediye projelerinin de anlatıldığı konuşmalar yapılmakta, fikir alışverişlerinde bulunulmaktadır.

Biz de bu yerel seçimlerde yaşanan saldırılar karşısında DTP'ye destek olmak ve çalışmalara aktif bir şekilde katılmak istediğimizi DTP'li arkadaşlara bildirdik. DTP'liler de böylesi bir süreçte devrimci dayanışmanın gerekliliğini ve önemini vurgulayarak bundan memnun olacaklarını ifade ettiler. Bunun üzerine biz de bir seçim çalışmasında konumlandık ve çalışmalara aktif bir şekilde katıldık. Ev ziyaretlerine, afiş çalışmalarına, bildiri dağıtımlarına çıkmaya başladık. Hem halk ile olan sohbetlere müdahil olabildik hem de DTP'li arkadaşlarla süreç üzerine fikir alışverişinde bulunup, tartışma imkanı sağladık. (Amed İK okurları)

Ben değil, biz olursak bu durumu değiştirebiliriz.

Ankara Mamak Belediyesi'ne bağlı Şahintepe Mahallesi muhtar adayı Ali Gökğöz mahallenin sorunlarını birlikte çözmek için alternatif bir yerel yönetim anlayışı sunuyor.

Mahallenin birçok sorununa ve çözüm önerilerine değinen Gökğöz tek çözüm yolumuz birleşmekten ve toplumsal bir güç olmamızdan geçiyor. Ayrıca bir sistem sorunu olan yozlaşmaya, çeteleşmeye ve daha birçok soruna karşı çözümün alternatif halk kültürü olduğunu ve seçimlerden başarıyla çıkması halinde bu bakış açısı etrafında sorunlara çözüm arayacağını dile getiriyor.

Bizler de Partizan olarak Ali Gökğöz'ü çalışmalarında destekliyor ve Şahintepe Mahallesi halkını 29 Mart'ta kendi mahallelerini kendileri yönetmeleri için Ali Gökğöz'ü desteklemeye çağırıyoruz. (Ankara Partizan okurları)

Bahçelievler'de seçim sürecinde yaşanan pratikler

Bahçelievler Hürriyet Mahallesi Cuma Pazarı'nda Ayşe Yeter'in, DTP, ESP, Partizan ve Köz'ün katılımıyla gerçekleştirildiğimiz Pazar çalışması halkın olumlu tepkileriyle karşılandı. Daha sonraki günlerde Yenibosna Pazar Pazarı'na yaklaşık 30 kişilik bir grupla sesli ajitasyon ve propaganda eşliğinde Yeter'in ziyaret gerçekleştirildi. Bunun ardından Yeter esnaf ziyaretlerine başladı. İlk olarak Mahmutbey Caddesi'nde konvoy eşliğinde yaklaşık 60 kişinin katıldığı esnaf gezisine Partizan olarak bizler şapka ve önlüklüklerimizle katılım sağladık. Mahmutbey Caddesi'nde de sesli anons eşliğinde çalışmalar yapılırken çalışma olumlu yönde sonuçlandı. Ayşe Yeter ardından Çavuşpaşa Caddesi, Pazar Pazarı Caddesi, Çamlık Caddesi ve Şirinevler Caddesi esnaf ziyaretlerini de gerçekleştirdi.

Bahçelievler'de seçim bürolarının sayısı yediye ulaştı. Geçtiğimiz hafta içerisinde son üç büronun açılışı gerçekleşti. İlk olarak Hürriyet Mahallesi'nde seçim bürosu açılışında Bahçelievler DTP İlçe Başkanı Latif Tabar bir konuşma yaptı. Ardından Bahçelievler Belediye Başkan adayı Ayşe Yeter konuştu. Açılış coşkuya sürerken polis güvenliği ve yolun kapatılmasını bahane ederek müdahale etme tehdidinde bulunarak açılışımızın gergin geçmesine neden oldu. Ama açılış müzik dinletisi ile sona erdi.

Bahçelievler Kocasinan ve Pazar Pazarı seçim bürolarımız da Latif Tabar'ın konuşması ve müzik dinletileriyle açıldı. İki seçim büromuzun açılışında da halk yanımdaydı.

Ayrıca DTP, ESP, Tektil-Sen, Partizan ve YDG'lilerin katılımıyla bir halk şöleni gerçekleşti.

Bahçelievler'de seçim çalışmalarından

15 Mart günü Başakşehir Seçim Bürosu açılışı yapıldı. Konvoya katılacak bir aracı Partizan flamlarıyla süslenerek bizler de açılışa gittik. Havaalanında DTP Eş Başkanı Ahmet Türk'ün Atatürk Hava Limanı'nda karşılandı ve ardından Başakşehir'e hareket edildi. Büro açılışı 8000'in üzerinde kişinin katılımıyla miting havasına dönüştü. Açılışa ilk olarak katılımcların tanıtımı yapıldı. Açılışa halk İbrahim Kaypakkaya flamlarına yoğun ilgi gösterirken sloganlar coşkuya atıldı. Açılışa Ahmet Türk'ün yanı sıra, DTP Milletvekili Sabahat Tuncel, DTP Batman Milletvekili Bengi Yıldız, DTP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı Akın Birdal ve Esenyurt DTP Belediye Başkan adayı Tuncer Bakırhan katıldı.

ESENYURT MİTINGİ

Başakşehir seçim bürosunun açılışından sonra konvoylar halinde Esenyurt'taki mitinge katılım sağlandı. Mitinge katılım 20.000 kişinin üzerindeydi. Mitingin yapıldığı Ziya Gökalp Mahallesi'nde trafik kilitlendi. Bir konuşma yapan Ahmet Türk, "17 bin faili meçhul yasadır. 15 Ağustos'ta, 15 Şubat'ta, 4 Nisan'ta Kürt kadınları ve analar kurşunlanırken, Davos'un fatihi neredeydi?" dedi.

(Soğanlı Partizan)

Belediyecilik anlayışı üzerine...

Yerel seçimlerde son kulvara girilmişken, DTP'nin Mersin Büyükşehir, Yenişehir ve Mezitli Belediye Başkan Adayları ile görüşerek belediyecilik üzerine görüşlerini aldık.

- DTP'nin belediyecilik anlayışı nedir?

Cihan Yılmaz (DTP Yenişehir Belediye Başkan Adayı): Belediyecilik anlayışımız, daha önceki 10 yıllık pratiğimizle ortadadır. Bu anlamda; kent meclisleri, gençlik meclisleri ve belediye bünyesinde çalışan kadrolu elemanların kendi içlerinde oluşturacakları meclisler olacak. Tamamen şeffaf, katılımcı, herkesin söz sahibi olduğu, ve dilini, kültürünü yaşadığı bir belediyecilik istiyoruz.

- Kadınlara ve gençlere yönelik projelerinizden bahsedebilir misiniz?

- Uygulamış olduğumuz % 40'lık kadın kotası var, bu ileriki safhalarda % 50'ye taşınmalıdır. Kadına yönelik yapılan istatistiklere göre; ev kadını statüsündeki insanların daha çok şiddete maruz kaldığı ve ötekileştirildiği gözlenmektedir. Bu anlamda özellikle ev kadını statüsündeki kadın arkadaşlarımız için Yenişehir sınırları içerisinde evlerinin bir odasını atölyeye çevirip, atölyede üretimlerini belediye bünyesinde açacağımız mağazalarda tüketime dönüştüreceğiz. Bu anlamda kadın arkadaşlarımız hem sosyal hem ekonomik alanda daha çok söz sahibi olacaklar.

Gençler için de gençlik meclisleri kurma projemiz var. Belediyede herkes kadar gençler de söz sahibi olacak. Gençlik meclisini de kuracağız. Gençleri yönetime davet ediyoruz.

Bu anlamda istihdam sıkıntısı yaşayan genç arkadaşlarımız için önce; bir faaliyet alanı, el becerisi yoksa önce meslek edinirme kursları açarak meslek sahibi olmaları yönünde çalışma yapacağız.

- Halkın kendi kültürünü geliştirmesine yardımcı olma amaçlı projeleriniz var mı?

- Zaten biz çok yönlü, çok kültürlü belediyecilik diyoruz. Herkesin kendi dilini, düşüncesini, cinsiyetini yaşadığı bir kent olacak. Yenişehir özgülünde düşü-

nürsek Zazaca, Kurmancî, Arapça ve Türkçe bir belediyecilik hizmeti vereceğimizi söyleyebiliriz.

ÇAĞDAŞ VE ÖZGÜR KENTLER

- Belediyecilik anlayışınızı özetler misiniz?

Alaaddin Erdoğan (DTP Büyükşehir Belediye Başkan Adayı): Anlayışımız; özerk ve özgür bir belediyecilik yaratmaktır. Çağdaş ve özgür kentleri belediyemizle birlikte yaratacağız. Bizim temel yönetme anlayışımız yerel demokrasinin güçlendirmektir. Özgür kentler özerk yöneticilik geliştirmektedir. Özgür bir kenti, özgür bir yurttaş yarat-

ılmaktadır.

- Kadın ve gençlere yönelik projelerinizden bahsedebilir misiniz?

- Kadın ve gençliği hem denetlenme mekanizması konumuna getirmek, hem de yönetme mekanizmasının içine katmak amacımız.

- Gündemde olan Kentsel Dönüşüm Projesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Mersin'de Türkiye'nin birçok metropolinde olduğu gibi çok ciddi ve göçten kaynaklı bir konut sorunu var. Fakat bu sorunu insanları 15-20 katlı konutlara taşıyarak çözemeyiz. Eğer o mahallede o yaşam dokusunu zedeleyerseniz, bu bizce her şeyden önce insan

Kadın adaylarla özgür kentlere

Uzun süredir hizmette ayrımın en çok yaşandığı yerlerden olan Mersin'in Toroslar ilçesine DTP'nin Mersin'deki kadın Belediye Başkan Adayı Filiz Yılmaz talip oldu. 29 Mart yerel seçimlerinde DTP'den Toroslar Belediye Başkan Adayı olan Filiz Yılmaz, kentte kadınların yönetim kademelerinde daha çok söz sahibi olmaları için projeler geliştireceklerini ve daha çok kadınla daha çok özgürlük ve demokrasi anlayışını esas alacaklarını ifade ederek, ülkenin iç barışının sağlanmasına dönük çalışma yürüteceklerini söyledi.

Yaklaşık 10 yıldır etnik, sosyal, siyasal ve dini yapısı itibarıyla yerel yönetimi alan MHP ve benzeri düzen partilerinin ayrımcı hizmetine sahne olan Mersin'in Toroslar ilçesi DTP'den kadın adayını seçmeye hazırlanıyor. İlçenin ekonomik kaynakları ciddi düzeylerde olmasına rağmen bir köy görüntüsünü andırın şehre kendi hak ettiği konumu kadın eliyle kazandıracaklarını belirten Yılmaz, Mersin'in özellikle de Toroslar'ın birçok ilden çok yoğun bir göç aldığına değindi.

Toroslar gibi bir şehrin 21. yüz yıl-

da bu kadar geri bir konumda olmasının kabul edilmesine imkan olmadığının altını çiziyor. Göç ile buralara yerleşen insanların yerel iktidarlar tarafından hep sığıntı muamelesine maruz kaldığı-

na ve buna paralel olarak sağlık, sosyal, kültürel ve ekonomik yardımlar görmeyerek ayrıma tabi tutulduklarına dikkat çekti ve şunları söyledi; "Tabi ki belediyecilik anlayışımız klasik belediyecilik anlayışı değil. DTP olarak katılımcı, demokratik, şeffaf bir anlayışla halkımıza geliyoruz. Yaptığımız tüm çalışmalarını halkımızla paylaşarak ortak kararlara tüm

(Mersin)